

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

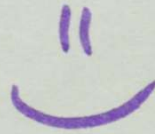
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESSICA SORENSEN

#ORPPERSEPHONE



*Ella ve Micha'nun
Sırrı*

ROMAN



Ella

Acaba uçabilir miyim? Kendimi, saçlarımı okşayan rüzgâr ve yağmurda kollarım iki yana açılmış halde düşündüğümde bu mümkün geliyor. Belki de o ince kenardan atlayacak cesareti kendimde bulabilirsem, kanatları güçlü bir kuş gibi geceye süzülebilirim.

Hem belki o zaman ona tekrar kavuşurum.

“Sen ne yapıyorsun?” dedi Micha normalden daha yüksek bir sesle. “İn oradan aşağı. Kendine zarar vereceksin.” Deniz mavisi gözleri, yağmurun altında bile içime işliyordu ve ellerini başının üzerine kaldırmış, yanıma tırmanıp tırmanmama konusunda kararsız kalmıştı.

“Bir şey olmaz,” dedim. “Hem sanırım ben de uçabilirim... aynen onun gibi.”

“Senin annen uçamıyordu.” Demir parmaklık üzerinde dengesini buldu, ayaklarımızın altındaki karanlık ve kasvetli suya baktı. “Ne içtin sen?”

“Onun ilaçlarından içtim.” Başımı arkaya attım ve yüzümü yağın yağmura verdim. “Sadece onun nasıl hissettiğini anlamak istedim. Neden yenilmez olduğunu düşündüğünü anlamak istedim.”

Kollarını iki yana açarak kırıktan atlarken hantal botları

ıslak demir üzerinde kayıyordu. Üzerimizde şimşek çakıyor ve zaman zaman toprağa yıldırım düşüyordu.

"Annen çok fazla bir şey bilmiyordu ama sen biliyorsun." Başımızın üzerindeki metal çubukların birini eliyle tuttu ve diğer elini bana doğru uzattı. "Şimdi buraya gel. Beni gerçekten korkutmaya başladın."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedim yumuşak bir sesle. Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. "Bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

Bir adım daha atmaya cesaret etti, sağanak yağmurdan kirpiklerini bile kırpamıyordu. "Evet biliyorsun. Sen ne kadar güçlü olduğunun farkındasın." Ellerini biraz daha uzattı. "Lütfen, hadi gel buraya."

Karanlık sulara bir bakış daha attım, sanki bedenim süzölmeye çoktan başlamıştı.

"Tanrı aşkına Ella!" diye bağırdı Micha. Ses tonu çok sertti, vücudu da gerilmişti. "Bana elini uzat!"

Kafamı sallayarak şaşkınlığımdan kurtulmaya çalıştım ve parmaklarımı ona doğru uzattım. Diğer eliyle belimi yakaladı ve beni kaldırarak parmaklıklara doğru çekti. Ayaklarım, köprünün su birikintisi dolu zeminine değmişti. Köprünün ışıkları geceyi aydınlatıyordu ve Micha'nın arabası köprünün ortasına park edilmişti. Sürücü kapısı açıldı, farlar yanıyordu ve motor hâlâ çalışıyordu.

Parmaklıkların üzerinden atladı, sonra kollarını bana doladı. Sanki gitmemden korkmuş gibi bana sıkı sıkı sarıldı. Bir an için bu bana çok iyi geldi. Sanki kontrol bende değildi ve sanki tüy gibi hafıftım. Yüzümü göğsüne gömdüm, buz tutmuş yanaklarıma ıslak tişörtü değdi. Kokusu beni geri dönmek için her şeyi yapmaya hazır olduğum bir yere, çocukluğuma götürdü. O zamanlar hayat bu kadar ağır değildi çünkü

ben hayatın acı gerçekliğini anlayacak kadar olgun değildim.

Micha geri çekildi ve gözlerime yapışan saçlarını geriye itti. "Bir daha bana bunu sakın yapma. Sensiz yaşayamam ben," dedi.

Ancak bensiz hayatla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydı çünkü yaşadıklarına daha ne kadar katlanabilirdim bilmiyordum.

"Micha, ben..." diye söze başladım ancak gözlerindeki ifade dudaklarımı mühürledi.

Ne söylemek üzere olduğumu biliyordu, zaten her zaman bilirdi. O benim en iyi arkadaşımdı, ruh eşimdi. Güllerle ve gün ışığıyla dolu mükemmel bir dünyada birlikte olabilirdik ancak dağılmış yuvalar, alkolik babalar ve kolayca pes eden aciz annelerle dolu bu dünyada bu mümkün değildi.

"Üzgünüm." Veda ederken ona bir kere daha sarıldım. "Daha fazla düşünmek istemiyorum. Şu an kafam çok karışık ve düşüncelerimi durduramıyorum. Ama daha iyiyim. Eminim tekrar net bir şekilde düşünebilirim."

Yanaklarımı tuttu, başparmakları yüzümde dolaşırken sanki yakıcı bir iz bırakıyordu. "Bir dahaki sefere bana gel, sakın kaçıp gitme. Lütfen. Şu sıralar zor günler geçirdiğini biliyorum ama her şey daha iyi olacak. Seninle birlikteyken, aşamadığımız hiçbir engel olmadı." Kirpiklerinde, yanaklarında ve dolgun dudaklarında yağmur damlaları vardı. Havada ise çok uzun zamandır geldiğini hissettiğim değişimin kokusu.

Dudakları aralandı. "Ella, seni çok..."

Susması için dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Bedenlerimiz sanki birlikte eriyordu. Dilinin dilime değmesine, alt dudağımdaki yağmur suyunu içmesine ve dudaklarımda tadını bırakmasına izin verdim. Sanki uzun yıllardır

bu anı bekliyormuşçasına birbirimize dolandık. Sırılsıklam olmuş giysilerimiz ısınmaya ve bizi de ısıtmaya başlamıştı. Bu anın sonsuza kadar sürmesini sağlayabilirdim ancak bu hiç doğru olmazdı.

Âşık olduğunu düşündüğü kız ortadan yok olmak zorundaydı. Bu gece, geri dönülmez hatalar yapmak istemediğimden kendimi geri çektim ve son bir kez onu kokladım. Sonra onu, yağmurlu gecede köprünün üzerinde eski Ella ile bırakarak uzaklaştım.

Birinci Bölüm

8 ay sonra...

Ella

Aynalardan hoşlanmam. Bunun nedeni kendimi beğenmemem ya da ayna fobim olması değil. Ayna, yüzümü doğrudan yansıtır. Eskiden lafını esirgemeyen, deli dolu, ne hissettiyse onu yaşayan bir kız olduğumu bilir. Bir zamanlar hiçbir sırrım yoktu.

Ama şimdi beni ben yapan sadece sırlarım.

Bir yansıma dışarıdan nasıl görüldüğümü gösteriyorsa sıkıntı yok. Koyu kestane uzun saçlarım soluk tenime çok yakışıyor. Uzun bacaklarım var ve topuklu ayakkabı giydiğimde tanıdığım pek çok erkekten daha uzun boylu oluyorum. Aslında bu durumdan çok memnunum. Esas beni korkutan içime gömdüklerim çünkü iç dünyam kırık bir ayna gibi paramparça.

Yatakhaneinin duvarındaki aynanın üzerine, çizdiğim eski bir resmi yapıştırdım. Aynanın üzeri tamamen çizimlerle kaplı. Sonsuz acı ve sırlarla donmuş yeşil gözlerim hariç bütün yansımamı çizimler saklıyor.

Saçlarımı dağınık topuz yaptım ve kurşunkalemlemlerimi, diğer resim eşyalarımınla birlikte kutuya koydum.

Lila yüzünde gülücük ve elinde bir içkiyle odaya girdi. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Bittiğine o kadar memnunum ki."

Çekmeceden bir tane koli bandı aldım. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye taklidini yaptım. "Sen ne içiyorsun?"

Bardağını bana doğru uzattı ve göz kırptı. "Meyve suyu içiyorum şapşal. Sadece tatil olduğu için çok heyecanlıyım. Tatil, eve gitmek zorunda olduğum anlamına gelse bile süper bir şey." Saçlarını kulaklarının arkasına attı ve makyaj çantasını valizine koydu. "Parfümümü gördün mü?"

Yatağının üzerindeki kutuları gösterdim. "Sanırım şunlardan birinin içine koydun. Ama üzerine etiket yapıştırmadığın için hangisi olduğunu bilmiyorum."

Yüzünü buruşturarak bana baktı. "Hepimiz düzen manyağı olmak zorunda değiliz. Doğrusunu istersen Ella bazen gerçekten hastalık derecesinde takıntılı olduğunu düşünüyorum."

Kutunun üzerine düzgün bir şekilde "Resim Malzeme-leri" yazdım ve kutuyu bantladım. "Bence sen de benim gibi yapabilirsin," diye ona takıldım.

"Lanet olsun," dedi kendini koklayarak. "Parfüme ihtiyacım var. Bu sıcak hava yüzünden ter içinde kaldım." Tuvalet masası aynası üzerindeki fotoğrafları aldı ve açık bir kutunun içine koydu. "Sanki hava 40 dereceymiş gibi terliyorum."

"Bence hava 40 dereceden de fazla." Hepsinden A aldığım okul ödevlerimi çöp kutusuna koydum. Lisedeysen genellikle C alırdım. Üniversiteye gitmek gibi bir planım yoktu ama hayat değişir, insanlar da değişir.

Lila mavi gözlerini kısarak aynama baktı. "Sonbaharda okula döndüğümüzde aynı odada kalamayacağız, bu yüzden aynanın üzerindeki sanat eserlerini almazsan, bu odaya gelen kişi onları çöpe atar."

Aynanın üzerine yapıştırdıklarım lanetli göz eskizleri, dikenlerle dolu siyah güller, adımın değişik karakterde yazımı gibi öylesine yaptığım çizimlerdi. Bir tanesi hariç hiçbirinin değeri yoktu. Eski bir arkadaşımın gitar çalarken resmini çizmiştim. Köşelerinden yırtmamaya özen göstererek sadece onu aldım.

"Onları, odanın yeni sahibine bırakacağım," dedim gülererek. "Önceden dekore edilmiş bir odaya gelsin fena mı?"

"Eminim bu odanın yeni sahibi arada sırada aynaya bakmak isteyecektir." Pembe tişörtünü katladı. "Hâlâ neden aynanın üzerini kapattığını anlamıyorum. Sen çirkin bir kız değilsin El."

"Konu güzellik ya da çirkinlik değil," dedim. Micha'nın gözlerindeki yoğunluğu çarpıcı bir şekilde gösteren çizime baktım.

Lila kâğıdı elimden kaptı, kenarlarını biraz buruşturmuştu. "Günün birinde bana bu muhteşem erkeğin kim olduğunu anlatacaksın."

"Sadece eskiden tanıdığım biri," dedim ve resmi geri aldım. "Ama artık onunla konuşmuyoruz."

"Adı ne?" dedi kapının yanına bir koli daha taşıyarak.

Resmi kutunun içine koydum ve bantla yapıştırdım. "Neden soruyorsun?"

Omzunu silkti. "Sadece meraktan."

"Adı Micha." Evden ayrıldığımdan beri adını ilk defa yüksek sesle söylemişim. Sanki sert bir taş yutmuşum gibi boğazımda bir acı hissettim. "Micha Scott."

Kalan kıyafetlerini kutulara tıkarken bana bir bakış attı. "O resimde çok fazla tutku var. Bence o sıradan bir arkadaşın değil. Sevgilin filan mıydı yoksa?"

Kıyafetlerimi koyduğum spor çantamı kapının yanına koydum. "Hayır, biz hiç beraber olmadık."

Kuşkuyla bana baktı. "Ama neredeyse beraber olacaktınız değil mi?"

"Hayır, sana söyledim ya sadece arkadaşlık." Ama bunun nedeni daha fazlası olmamıza izin vermememdi.

Micha benimle ilgili çok şey görmüştü ve onunla aynı yolda yürümek beni çok korkutacaktı. Kızılımsı sarı saçlarını atkuyruğu yaptı ve eliyle yüzünü yelledi. "Micha enteresan bir isim. Bence bir insanın ismi kendisiyle ilgili çok şey anlatır." Manikürlü parmağını düşünceli bir şekilde çenesine götürdü. "Eminim çok ateşli bir çocuktur."

"Senin ateşli olduğunu düşünmediğin herhangi biri var mı?" dedim ona, makyaj çantamı yerleştirirken.

Sırtı da gözlerinde bir hüznü belirdi. "Evet, muhtemelen haklısın," dedi ve içini çekti. "Seni evine bıraktığımda, sekiz aydır benimle aynı odada yaşayıp hakkında bana tek kelime etmediğin bu gizemli Micha'yı görebilecek miyim?"

"Umarım görmezsin," diye mırıldandım. Hemen suratını astı. "Üzgünüm ama Micha ve ben... Biz biraz kötü ayrıldık ve ağustos ayında okul için evden ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım." Micha nerede olduğumu bile bilmiyordu.

Tıka basa doldurduğu pembe spor çantasını omzuna attı. "Bu, on iki saatlik eve dönüş yolculuğumuzu geçirmek için harika bir hikâye," dedi.

"Eve dönüş..." Sekiz aydır evim olarak gördüğüm boş odaya baktım. Aslında eve dönmeye ve yüzüstü bıraktığım insanlarla yüzleşmeye hiç hazır değildim. Özellikle de Micha ile... O beni, aynadan daha iyi yansıttı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Lila endişeyle.

Endişelerini, kalbimin derinlerine gömdüğüm kutuya saklarken zorla gülümsemeye çalıştım. "Harikayım. Hadi gidelim."

Odada kalan son kutuları da alarak kapiya yöneldim. Ceplerimi yokladığımda telefonumun olmadığını fark ettim.

"Bekle bir dakika. Sanırım telefonumu unuttum." Elimdeki kutuyu yere koydum, odaya bir göz attım. Çöp kutusu, yatağın üzerinde duran birkaç plastik bardak ve aynadan başka bir şey yoktu. "Nerede olabilir ki?" Yatağın altına ve dolaba baktım.

Çöp kutusunun altından, Pink'in "Funhouse"u çalışıyordu; cep telefonu melodim. Kutuyu kaldırdım ve ekranı aydınlanmış cep telefonumu buldum. Telefonu elime aldığımda kalbim durmak üzereydi. Bilmediğim bir numara değildi, sadece telefon numaramı değiştirirken kaydetmediğim bir numaraydı.

"Micha." Ellerim titriyordu. Telefonu açamıyordum ama sessize almaya da gücüm yoktu.

"Cevap vermeyecek misin?" dedi Lila odaya girerken. Beni görünce şaşırdı. "Ne oldu? Hayalet görmüş gibisin."

Telefon sonunda susunca ben de cebime attım. "Artık yola çıkmalıyız. Yolumuz uzun."

Lila başını salladı. "Baş üstüne madam," dedi.

Koluma girdi ve park yerine doğru yürüdük. Arabaya ulaştığımızda telefonumdan bip sesi geldi.

Sesli mesaj.

Micha

"Neden Ella Daniels bu kadar yaygın bir isim," diye homurdandı Ethan bilgisayar sandalyesinde. Tembel tembel internette dolaşıyordu ve bacaklarını bilgisayar masasına uzatmıştı. "Arkadaşım bu listenin ucu bucağı yok. Artık bulanık görmeye başladım," dedi ve gözlerini ovaladı. "Biraz ara verelim."

Başımı salladım, kulağımda telefon, önüme çıkan kıyafetleri ve eşyaları tekmeleyerek odada dolaşım. Indiana Üniversitesi'nin merkez bürosunu aramıştım ve muhtemelen alamayacağım bir cevap için bekletiliyordum. Ama denemek zorundaydım... Ella'nın hayatımdan çıktığı günden beri deniyordum. Çünkü o gün kendime ne olursa olsun onu bulacağıma söz vermiştim.

"Babasının, nerede olduğunu bilmediğine emin misin?" dedi Ethan başını koltuğun arkasına dayayarak. "O yaşlı adamın bir şeyler bildiğine kalıbımı basarım."

"Biliyorsa bile bana söylemeyecek," dedim. "Ya da alkolden sulanmış beyni yalan yanlış bilgilerle dolu."

Ethan sandalyesiyle birlikte döndü. "Peki, kızını bulmak istemediğini hiç düşündün mü?"

"Her gün," diye mırıldandım. "Bu yüzden de onu bulmaya daha da kararlıyım."

Ethan dikkatini tekrar bilgisayara verdi ve ülkede yaşayan sayısız Ella Daniels'ları araştırmaya devam etti. Ama artık bu ülkede olup olmadığını bile bilmiyordum.

Sekreter telefona döndü ve beklediğim cevabı verdi. Aradığım Ella Daniels o değildi.

Telefonu kapattım ve yatağın üzerine attım. "Lanet olsun!"

Ethan omzunun üzerinden bana baktı. "Gene mi?"

Yatağıma çöktüm ve elimi başımın arasına aldım. "Gene olumsuz cevap."

"Bak, onu ve onunla ilgili her şeyi özlediğini biliyorum," dedi klavyeye bir şeyler yazarak. "Ancak artık kendini toplan gerekiyor. Bütün bu sızlanmaların artık başımı ağrıttı."

Haklıydı. Eşofmanımı çıkardım, siyah kapüşonumu ve siyah botlarımı giydim. "Ben markete gidip bir şeyler alacağım. Sen kalacak mısın, gidecek misin?"

Bacaklarını masadan indirdi ve memnun olmuş bir halde ayağa kalktı. "Gelirim ama benim eve de uğrayabilir miyiz? Bu geceki prova için davulumu almam lazım. Akşam sen de gelecek misin yoksa hâlâ grevde misin?"

Başlığımı başıma geçirdim ve kapıya yöneldim. "Hayır, akşam işim var."

"Külahıma anlat." Monitörü kapatmak için elini uzattı. "Herkes senin Ella yüzünden çalmaya ara verdiğini biliyor. Ama artık salak gibi davranmayı bırakıp yoluna bakman lazım."

"Ben sanırım..." Elini düğmeden çektim ve ekrandaki kızın fotoğrafına dikkatle baktım. Kızın koyu yeşil gözleri ve uzun kestane saçları aynı Ella'nın saçları gibiydi. Ama elbise giymişti ve gözlerine koyu kalem çekmemişti. Ayrıca kızda bir sahtelik vardı, sanki mutlu görünmeye çalışıyordu. Benim Ella'm böyle değildi.

Ama bu kız o olmak zorundaydı.

"Dostum, ne yapıyorsun?" diye sızlandı Ethan yataktan telefonu aldığımda. "Bugünlük mola verdiğimizizi sanıyordum."

Telefondan bilinmeyen numaralar servisini aradım. "Evet, Ella Daniels'ın telefon numarasını alabilir miyim? Nevada, Las Vegas'ta yaşıyor." Telefonunun rehberde kayıtlı olmamasından endişe ederek bekledim.

"Demek Vegas'taymış." Ethan, UNLV kampusu önünde çekilmiş, yanında sarışın ve mavi gözlü bir kızın olduğu fotoğrafa uzun uzun baktı. "Garip görünüyor. Aslında seksi. Yanındaki arkadaşı da öyle."

"Evet ama tipin değil."

"Herkes benim tipimdir. Ayrıca da kız striptiz dansçısına benziyor ve kesinlikle benim tipim."

Operatör bana birkaç kayıtlı numara verdi ve numaralardan birinin kampusta yaşayan kıza ait olduğunu söyledi. Numarayı çevirirken, yalnız kalmak için kapının dışına çıktım. Telefon uzun uzun çaldı ve Ella'nın sesli mesaj bırakılmasını isteyen notunu duydum. Sesi hiç değişmemişti, sadece biraz duygusunu yitirmişti. Sanki mutluymuş gibi davranıyor ama beceremiyor gibiydi.

Sinyal sesini duyduğumda derin bir nefes aldım ve kalbimde ne varsa sesli mesaj olarak bıraktım.

İkinci Bölüm

Ella

“Yemin ederim kısa bir süre içinde tuvalet bulamazsak altıma işeyeceğim.” Lila sürücü koltuğunda kıvranıyordu. Klimayı sonuna kadar açmıştık ve *Florence + The Machine*’den “Shake it Out” çalıyordu. Önümüzde yol dümdüz uzanıyordu. Yolun sağında ve solunda, üzerinde ağaçların, yabani çalılarının olduğu tepeler uzanıyordu ve günbatımı gökyüzünü pembeye boyamıştı.

Cep telefonum cebimdeydi ve sanki tonlarca ağırlıktaydı. “Kenara çekip bir çalının arkasına çişini yapabilirsin.” Çıplak ayaklarımı koltuğa doğru çektim ve biraz hava almak için dantelli bluzumu kaldırdım. “Ayrıca da çıkış yoluna 5 dakika kaldı.”

“Beş dakika daha tutamam.”

Bana pis pis baktı ve bacaklarını sıktı. “Araba sidik koktuğunda bu durum o kadar da komik gelmeyecek.”

Bir kahkaha attım ve GPS cihazından en yakın mola yerini aradım. “Otoyol çıkışından sonra bir tane var ama sanırım burası sadece eski bir bina.”

“Tuvalet var mı?”

“Evet.”

“O zaman sorun yok.” Ani bir dönüş yaptı ve gümüş rengi bir Honda’nın önüne çıktı. Arabanın sürücüsü uzun

uzun kornaya bastı. Lila ise arkasını dönüp orta parmağını kaldırdı. "Ne küstah herif! İşemek zorunda olduğumu anlamıyor mu?"

Başımı salladım. Lila'yı sevsem de bazen gerçekten çok bencil olabiliyordu. Aslında onda beni çeken de buydu; Star Grove'daki eski arkadaşlarımdan çok farklıydı.

Telefonumdan milyonuncu bip sesini duymuştum. Mesajım olduğunu hatırlatıp duruyordu. En sonunda telefonu tamamen kapattım.

Lila müziğin sesini kısıtı. "Yola çıktığımızdan beri çok garip davranıyorsun. Seni kim aradı?"

Omuz silktim ve camdan çimenlik alana baktım. "Şu anda konuşmak istemediğim biri."

Beş dakika sonra, kasabanın sınırında bulunan umumi tuvalete ulaştık. Paslı metal kaplaması ve solmuş bir tabelası olan bir harabeye benziyordu.

Binanın arkasındaki arazide tek tük hurda araba ve kamyon vardı. Biraz uzakta da göl uzanıyordu.

"Ah Tanrı'ya şükür!" diye el çırpı Lila ve arabayı park etti. "Hemen gelirim." Arabadan indi ve hemen tuvalete koştu.

Dışarı çıktım ve bacaklarımı esnettim. Ne göle ne de gölün üzerindeki köprüye bakmaya çalıştım ancak bakışlarım elimde olmadan gölün iki yanına uzanan köprü'nün kirişlerine kayıyordu. Tam ortadaki kirişten o gece neredeyse atlayacaktım. Biraz dikkatli baksam tam noktayı görebilirdim.

Yolun ilerisinden eski bir Chevy geliyordu ve arkasında bir toz bulutu bırakıyordu. Araba yaklaştıkça yüzüm ekşidi çünkü gelenin kim olduğunu biliyordum ve o an görmek istediğim son insandı. Araba, tuvaletin hemen yakınında durdu. Dar bir tişört, üzerine oturan bir kot ve kovboy çizmeli uzun ince bir çocuk kasıla kasıla arabadan çıktı.

Grantford Davis; kasabanın esrarkeşi, ünlü kavgacı ve beni sekiz ay önce o lanet gece köprüye bırakan herif.

Tuvaletin kapısını çaldım. "Hadi Lila, acele et."

Grantford bana baktı ama beni tanımadı. Ve bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Burada son görüldüğümünden beri çok değişmişim. Gotik elbiselerimden kurtulmuş, siyah makyaj yapmayı bırakmış ve kalabalığa daha kolay karışayım diye daha yumuşak bir görünüm kazanmışım.

"Vücut doğasına acele ettiremezsin, Ella," diye seslendi Lila kapının arkasından. "Bırak da rahat rahat işeyeyim."

Grantford arabasının çevresinde lastiği iterek çevirirken onu bir kartal gibi izledim.

Tuvaletin kapısı açıldı ve Lila tuhaf bir halde dışarı çıktı. "Tanrım, içerisi gerçekten çok iğrenç. Sadece baktığımda bile mikrop kapıldığımı hissettim." Titreyerek elini elbisesine sildi. "Tuvalet kâğıdı bile yok."

Grantford ortadan kaybolmuştu ama arabası hâlâ oradaydı.

Lila'nın kolunu tuttum ve arabaya doğru çektim. "Gitmemiz lazım."

Lila şüpheli bir şekilde tek kaşını kaldırarak, "Senin sorunun ne?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim. "Burada bir herif var ve şu an onunla gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Eski sevgilin mi?"

"Hayır, hayır sevgilim filan değil..." Grantford tuvaletin arkasından belirdiğinde sesimi kısıtım.

Alnında ter vardı ve kot pantolonu çimen lekesi olmuştu. "Seninle konuşmam lazım."

"Neden?" diye sordum arabanın kapısını hızla açarak. *Lütfen o gecedan bahsetme. Lütfen.*

Lila arabanın kapısını açarken durdu ve hemen bana baktı. "Ella, neler oluyor?"

Grantford elini cebine attı ve sonra arabaya baktı. "Bu senin araban değil, öyle değil mi?"

"Hayır, az önce çaldık ve biraz eğlenmek için tur atıyoruz." Lanet olsun. Daha 10 dakika olmuştu ve eski tavrım hemen ortaya çıkmıştı. "Şaka tabii ki, bu arkadaşımın arabası," dedim başımla Lila'yı göstererek.

"Anladım, ben de ne kadar hız yaptığını merak etmiştim." Bana sinsi bir bakış attı ve ağzını tıkamamak için kendimi zor tuttum.

Grantford'dan hiç hoşlanmazdım. Genel olarak çok ahlaksız tavırları vardı ve bu yüzden o gece beni köprüye onun götürmesini istemiştim. Beni orada yalnız bırakacak tek kişi oydu.

Kendimi daha fazla tutamayarak, "Muhtemelen senin pikabından daha hızlıdır," dedim.

Pis pis sıratarak, "Yoksa bu bir yarış teklifi mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve Lila'ya arabaya binmesini söyledim. "Hayır bu bir teklif değil, sadece gözlem," dedim.

Gözlerinde, beni tanıdığına dair bir ifade belirdi. "Bir dakika bekle. Seninle daha önce tanıştık mı?" Onu umursamadan kapıyı kapatmaya çalıştım ama kapıyı tuttu. "Vay canına! Seni tanıyorum. Sen Ella Daniels'sın." Bakışları, bacaklarım, kesik kotum, dantelli beyaz bluzum üzerinde dolaştı ve pembe kalem çektiğim gözlerimin üzerinde durdu.

"Sen çok... Farklı görünüyorsun."

"Üniversitede insanlar değişir." Göz ucuyla yıpranmış kovboy botlarına, yırtık kotuna ve lekeli tişörtüne baktım. "Ama sen fazla değişmemişsin," dedim.

"Anlaşılan ağzın çok değişmemiş," dedi sert sert. "Hem bu değişiklik sana fazla yaramamış. Bu görüntünle Stacy Harris ile arkadaşlık edebilirsin."

"Abartma," dedim. Stacy Harris bizim lisenin popüler kızıydı; amigo kızların başıydı, okul davetlerinin kraliçesiydi ve genellikle pembe giyerdi.

Suratını buruşturdu. "Sadece dış görüntün de değişmemiş. Seni biri Stacy Harris ile kıyaslasa, eskiden suratına yumruk patlatırdın."

"Şiddet hiçbir şeyi çözmez." Kapıyı tutarak, "Gitmemiz lazım," dedim.

O da kapıyı tuttu ve iyice açtı. "Senden alacağımı almadan hiçbir yere gidemezsın."

"Benden alacağın, hayalarına bir tekmeden başka bir şey olamaz?" diye tehdit ettim ama içim kaynıyordu. Aslında konuşabilirdim ama konuşacaklarımı düşününce karşımdakinin beni çok kolay yaralayabilecek karakterde bir insan olduğunu düşündüm.

Alçak tepelerin ardından güneş battığında gri gözleri siyaha döndü. "Kaçtığını duydum. Bir gecede eşyalarını toplayıp toz olmuşsun. Arkanda da sana kızgın bir sürü insan bırakmışsın. Hem de başın sıkıştığında senin için her şeyi yapan insanları. Özellikle de seni bir an yalnız bırakmayan o çocuğu."

"Adını bilmiyormuş gibi konuşma." Sesim neredeyse titriyordu. Durumun kontrolünü kaybettiğimi hissettim ve paniklemeye başladım. "Suratının ortasına yumruk patlatan bir insanın ismini unutman imkânsız."

Çok sinirlenerek cama vurdu. "O gece kafam çok güzeldi ve Micha da ayakta duramıyordu. Ve o serserinin seni köprüde bıraktım diye bana yumruk atması çok saçma. Sonuçta

seni oraya götürmemi sen istedin. Bunda benim suçum ne?"

Anlaşılan Micha onu sadece bir kere dövmekle kalmamıştı çünkü benim hatırladığım olay bu değildi.

Kapının kolunu tuttum. "Şimdi kapıyı kapatıyorum sen de yoluna gidiyorsun."

"Kimsin sen?" diye sordu beni süzerek.

"Her zaman kimsem oyum," diye mırıldandım. "Sadece şimdi yanımda valizim var." Sakince kapıyı kapadım. "Sürebilirsin Lila," dedim.

Geri geri gitti ve asfalta çıktı. Arkama dönüp ne Grantford'a ne de köprüye baktım. Burnumdan nefes alıyor, sakın kalmaya ve duygularımı kontrol etmeye çalışıyordum.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Lila. "O tuhaf herif de kim?"

Emniyet kemerini taktım ve klimayı açtım. "Sadece liseden tanıdığım bir çocuk."

"Seni öldürecek ya da öldürmekten beter edecek sandım... Belki de polisi aramalıyız."

Eski hayatımdan anılar su yüzüne çıkıyordu. "Burada işler böyledir. Ayrıca sadece havlar, kimseyi ısırmaz. Bana güven. Sadece yaptığım bir şey onu biraz rahatsız etti."

Lila'nın gözleri irileşti ve direksiyonu daha sıkı tuttu. "Ne yaptın ki?"

Dikiz aynasından arkamızdaki ıssız yola baktım. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim.

Hız limiti düştüğünden Lila da yavaşladı. "Bunu nasıl yaptın? Kapıyı kapatmana izin vermediğinde bile çok sakindin. Orada aklımı kaçıracağım sandım."

"Sadece, içgüdülerim korkacak bir şey olmadığını söyledi," diye yalan söyledim. Eğer gerçeği bilse, cehennem kadar bir daha arkadaş kalamazdık.



Lila'ya U dönüşü yaptırıp Vegas'a dönme isteği evime yaklaştıkça artıyordu. Mola yerini geride bırakınca Lila, Grantford konusunda biraz daha rahatlamıştı. Yolun kalanında derslerden, okul partilerinden bahsettik ama evin yoluna girdiğimizde Lila'nın korkusu ve paniği tekrar ortaya çıktı.

"Bu... Bu harika," dedi. Arabanın camından gözlerini kısarak bakıyordu. "Demek burada büyüdün?"

Yıldızlı gecede dolunay ortalığı aydınlatıyordu. Yolun kenarında yığılmış çöpler, garajın önündeki briketlerin üzerinde duran eski, paslı bir denizci kaması, iki katlı evimizin yıpranmış boyası ve rüzgârda savrulan kırk yağmurluk gece olmasına rağmen olduğu gibi görünüyordu. Pencereimin yanındaki ağaç neredeyse ölmek üzereydi. Bir zamanlar o ağaç, odamdan gizli kaçış yolumdu ama o ağacı en son, annemin öldüğü gece kaçmak için kullanmıştım.

O lanet ağaca bir daha asla tırmanmadım.

"Evet, evim burası." Arabadan indim ve akşam soğuşunu içime çektim. Yan evden, *Rise Against*'den "Like an Angel" şarkısı çalıyordu. Evin ışıkları yanıyordu ve içerden kahkahalar, çığlıklar geliyordu. Evin önünde bir sürü araba arka arkaya park etmişti, insanlar kurumuş çimenlerin üzerinde ve verandada sigara içiyordu.

Micha'nın partilerinden biri. Sanki zaman ben gittiğimden beri donmuş ve tekrar akmak için beni bekliyordu.

"Tanrım burada hiçbir şey değişmemiş," dedim arabanın arkasına giderken. "Lila, lütfen bagajı açar mısın?"

Bagajın kapısı açıldı ve Lila tereddüt ederek arabadan indi. Partinin olduğu eve bakarken gözleri irileşmişti ve ne zaman gergin olsa yaptığı gibi parmak ucunu çiğniyordu. "Tanrım, okul partilerinden bile berbat. Bunun mümkün olabileceğini bilmiyordum."

Ağır çantalardan birini omzuma attım. "Bu gece bizde kalmak istediğine emin misin?" diye sordum ve bagajda kendi eşyalarımı aramaya koyuldum. "Komşu kasabada çok güzel oteller var."

"Ben sadece böyle yerlere pek alışık değilim. Hepsi bu... Ama sorun olmaz." Sonra bagajdaki yastıklardan birini aldı ve sıkıca sarıldı.

"Eminsin, değil mi?" dedim koltukaltıma küçük bir kutu alarak. Aslında bizde kalıp hayatımın bu yüzüne tanık olmasını istemiyordum. "Burada kalmak alışık olmayanlar için çok zor olabilir."

Gözlerini kıstı ve parmağını bana uzattı. "Üst tabakada yetişmiş olabilirim ama bu daha önce hiç böyle bir yerde kalmadığım anlamına gelmiyor. Ayrıca Vegas'ta bir kere rehinciye gitmiştik ve orası da berbat bir yerdı."

Aslında konu, mahallenin çok kötü olması değildi ancak daha fazla üstelemedim çünkü eninde sonunda bir gece kalıp gidecekti.

"Üzgünüm ben sadece... Rahat edeceğinden emin olmak istedim." Bir çanta daha alıp taşıdıklarımı dengeledim.

"Bir geceliğine idare edebileceğime emin olabilirsiniz," dedi ve gülümsedi. "Aslında, yan komşudaki partiye katılacak kadar cesur olmayı bile düşünüyorum."

Hemen konuyu değiştirdim. "Eşyaların kalanını sabah alsak daha iyi olacak, hava karardı ve ne var ne yok göremiyorum. Hem seni bilmem ama ben yorgunluktan ölüyorum."

"Sanırım..." Gözleriyle evin önüne bakmaya devam ediyordu. "Aman Tanrım *bu* kim? Bir dakika... Yoksa bu... Evet ya..." İnce bir çığlık attı ve zıplamaya başladı. "Ella, sanırım resmini çizdiğin çocuk, şu Micha, hani sevgilin olmadığını söylediğin, bu o değil mi?"

Bir kaçış yolu bulmak için debelenirken çantalarımı yere düşürdüm. Arabanın altına mı girsem? Koşarak eve girip mi saklansam? Yoksa bagaja mı kapatsam kendimi?

"Hey, güzelim," dedi Micha flört eder gibi bir havayla. "Arabayı böyle açığa park etmemelisin. Biri arabana zarar verebilir."

Sesini duyduğumda ta içimde bir titreme hissettim. Sekiz ay uzak kaldıktan sonra bu duygunun yok olacağını düşünmüştüm ama zaman ters etki yaratmıştı; giderek artmış ve bütün vücudumu ele geçirmişti. Bagajdaki kutulardan birinin içine girip saklanmak için neler vermezdim.

Lila kıkırdadı. "Arabama bir şey olmayacağına eminim. Burası arkadaşımın evinin önü."

"Arkadaşının evi..." dedi ve bağlantı kurmaya çalıştı. Endişeden ölmek üzereydim. "Bir dakika, arkadaşım derken Ella Daniels'dan mı bahsediyorsun?"

Kendimi toplamaya çalıştım ve bagajın kapağını kapattım. Beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünde, annesinin ona babasının bir daha gelmeyeceğini söylediğinde beliren ifadeyi gördüm.

Şaşkınlıktan donakalmış bir halde gözlerini kırptı ve yüzünde bir öfke sezdim. "Senin burada ne işin var? Vegas'ta olduğunu sanıyordum."

Bir an için dilim tutuldu ve onu tekrar görmenin verdiği duyguyla aklım karman çorman oldu. Micha her zaman bir sanatçının ellerini ağrıttacak kadar estetik ve cazibe dolu

olmuştu. Kırmızı, düz bir tişört, koyu renk kot pantolon ve siyah bot giymişti. Dudakları dolgundu ve dudaklarında halka piercing vardı. Sarı saçları hafifçe dalgalanmıştı. Teni porselen gibiydi ve deniz mavisi gözlerinde kaldıracabileceğimden daha fazla duygu vardı.

"Vegas'a okul için gitmiştim ama şimdi döndüm," dedim kibar bir sesle, aynı son sekiz aydır insanlarla konuşmak için kullandığım tonda. Ancak kalbim oldukça vahşiydi ve kanım, onu bırakırkenki kadar coşkulu akıyordu. "Bir dakika, sen Vegas'ta olduğumu biliyor muydun?"

Lila'nın yanından uzaklaştı ve gelip tam karşımda durdu. Micha, benden uzun olan birkaç erkekten biriydi ve gözlerine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kalıyordum. "Bu sabaha kadar nerede olduğun konusunda hiçbir fikrim yoktu," dedi. "Çünkü nereye gittiğini kimseye söylemedin."

Sesindeki kırılganlık bıçak gibi kalbime saplandı ve sesli mesajının bulunduğu telefon cebimde daha da ağırlaştı.

"Üzgünüm ama bir süreliğine buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Çünkü yaşadıklarım... Sen de biliyorsun olanları. Ne hissettiğimi biliyorsun."

"Hayır, ne hissettiğini bilmiyorum." Sanki düşecekmiş gibi bir eliyle arabadan destek aldı. "Çünkü sen kaçtın ve bana nereye gideceğini bile söylemedin."

Daha fazla üzerime gelmeden ve kontrolümü kaybetmeden oradan uzaklaşmak zorundaydım. Yerden çantamı aldım ve ona el salladım. "Seninle tekrar konuşmak güzeldi ancak son 12 saatir yoldayız ve şu an tek istediğim yatmak."

"Aslında ben o kadar yorgun değilim," dedi Lila ve o an ona yalvaran gözlerle baktım. "Ah ama gene de yol yorgunluğu var," dedi yalandan esneyerek.

Evimin kapısına doğru yöneldim ama Micha önümü kesti.

Aynı tren yolu barikatı gibi önümde durmuştu. Sanki beni öpecekmiş gibi tutkulu bir ifadeyle dudağındaki piercing'e dişleriyle dokundu.

Bir an için beni öpmesini istedim.

Kulağıma doğru eğildi ve sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Görüşelim. *Lütfen*. Seninle konuşmak için sekiz aydır bekliyorum," dedi.

Sesinden yayılan ateşli etki vücudumu yaktı adeta. "Seninle konuşamam Micha," dedim. Nefesim kesilmişti, bir adım geri gittim ve arabaya çaptım.

Gözyaşları, gözlerimin kenarını yakıyordu ama neredeyse bir senedir ağlamadığımdan o an ağlayamazdım. Hemen arkamı döndüm ve eve doğru hızla ilerlemeye başladım.

Arkamdan seslenmedi, bu onun tarzı değildi. Ama bakışları... Eve girip kapıyı arkamdan kapatana kadar sanki başımın arkasında kocaman bir delik açmıştı.

Eve girince anca nefes alabildim.

Micha

Rüyada olduğuma yemin edebilirim. Ella tam önümde duruyordu, lisede bizim okulda olan ve tekerlekli sandalyedeki bir kızla dalga geçtiği için dövdüğü o sürtük amigo Stacy Harris'e çok benziyordu.

Ona âşık olma nedenlerimden biri de buydu; ateş, tutku ve kendisinin dışlanacağını bile bile, dışlanmış birinin haksızlığa uğramasına dayanamama. Hiçbir kategoriye girmezdi, o sadece Ella'ydı ama şimdi *Stepford Wives* filminde oynayan kadınlardan biri gibi duruyordu. Hâlâ cehennem kadar ateşliydi, taş gibi bir vücudu ve sanki sonsuza kadar uzayan

bacakları vardı. Kaç kere o bacakların belime dolandığını hayal etmişim ve aynı görüntü, karşımda bir yabancı gibi durmasına rağmen zihnimden kaybolmuyordu.

Mükemmel yeşil gözleri pırıl pırıldı, sanki her şeyi içinde bastırıyormuş gibiydi.

Beni gördüğüne memnun olmamıştı ve canının acıdığı belliydi ama bu beni daha fazla öfkeliendiriyordu. Yüzleşmekten kaçtığı zaman yaptığı gibi yorgunluğunu bahane ediyordu. Dudaklarının hareketini izledim ve onu o kadar öpmek istedim ki... Ama böyle bir şeye kalkışsam beni muhtemelen tekmelerdi. O yüzden kulağına eğildim, saçının kokusunu içime çektim ve benimle gelmesini söyledim.

Daha sonra evine doğru koşturdu ve kendini içeri kapattı. Arkasından gittiğimde ise kafama bir frizbi isabet etti.

"Özür dilerim dostum," diye seslendi Ethan çitin üzerinden sırtarak atarken. "Elimden kaydı."

Başımı ovaladım ve kaşlarımı çattım. "Zamanlanan harika seni serseri."

Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim dedim ya, karanlıkta donmuş kalmış bir ucube gibiydin, ben de seni kendine getirmek istedim." Betonda duran frizbiyi aldı ve kollarını sıvarken Ella'nın arkadaşının Mercedes'ine bakarak bir ıslık çaldı. "Bu bebek de kimin? Bir dakika, Ella'nın mı yoksa?"

"Sanırım arkadaşının." Evinin arka kapısına baktım, peşinden gidip neden beni sekiz ay boyunca habersiz bıraktığını sormamak için kendime karşı savaş veriyordum.

"Ella ne zamandan beri böyle araba kullanan insanlarla arkadaşlık ediyor?" diye sordu arabanın koyu renkli camlarına bakarak.

"Sekiz aydır ortalarda yok." Ella'nın bahçesini benim bahçemden ayıran çite yaslandım ve ellerimi cebime soktum. "Nasıl bir insana dönüştüğünü kim bilir?"

Sekiz aydır tek damla alkol almasam da, o an içkiye ihtiyacım vardı. Ella'nın hiçbir şey söylemeden ve veda etmeden gittiği gün soluğu barda almış, zilzurna sarhoş olmuş ve bütün hıncımı Grantford Davis'in suratından çıkarmıştım. Polisler gelmiş ve sarhoş bir halde insan yaralamaktan beni içeri almışlardı. Hâlâ içki yasağım devam ediyordu ve bir süredir öfke kontrolü terapisi görüyordum. Uzun bir süredir bu duruma alışmış ve kuralları çiğnememiştım ama Ella ortaya çıktıktan beş dakika sonra her şeyi göze alabilirdim.

Mutfağa gittim ve buzdolabından bir bira kaptım. Sonra kanepede bir sarışınla esmerin arasına oturdum.

Sarışın olan kıkırdadı. "Ah Tanrım, yaramaz çocuk Micha sonunda geri mi geldi?"

Adını hatırlamasam da o kızla bir süredir takılıyordum. "Ne sandın bebeğim?"

Daha sonra biray kafama diktim ve Ella'nın verdiği acıyı bastırmaya çalıştım. Beni bu kadar üzen tek kızdı. Beni reddeden tek kızdı.

Üçüncü Bölüm

Ella

“O Micha’ydı değil mi?” dedi Lila mutfakta dolaşp bir yandan da çiçekli elbisesinin gevşemiş kurdelesini düzeltirken. “Resimdekinden daha da güzel.”

“Evet.” Lekeli yer döşemesinin üzerindeki kutuya tekme attım ve ışığı açtım. Her şey aynı görünüyordu; yetmişlerden kalma renkler, cam masanın etrafında hasır sandalyeler, sarı ve kahverengi örtüler.

“Demek burada sadece baban yaşıyor?” dedi Lila mutfakta dolaşırken. Mutfak lavabosunun yanındaki tezgâhın üzerine dizilmiş boş şişeler dikkatinden kaçmamıştı.

“Evet. Abim, mezun olur olmaz evden taşındı.” Valizimi alıp merdivenlere yöneldim. Evde çürümüş yemek ve sigara kokusu vardı. Oturma odasındaki emektar kanepede boştu ve sehpanın üzerindeki küllükten izmaritler taşıyordu. Televizyon açık kalmıştı, kapattım.

“Peki baban nerede?” diye sordu Lila merdivenlerden çıkarken.

“Bilmiyorum,” desem de muhtemelen barda içiyordu.

“Peki annen nerede?” diye üsteledi. “Bana annenin nerede olduğundan hiç bahsetmedin.”

Lila benim hakkımda çok şey bilmiyordu ve ben de böyle kalmasını istiyordum. Annemi, erkek kardeşimi ve haya-

tımın bu yönüyle ilgili herkesi karanlıkta bırakmak, sorunlarımı ilgilenmek zorunda olmadığım birisine dönüşmemi kolaylaştırmıştı.

"Babam geceleri çalışıyor," diye bir öykü yazdım. "Annem de kısa bir süre önce taşındı. Şimdi Cherry Hill'de yaşıyor."

Annemin duvarda asılı portresini incelemek için eğildi; aynı kestane saçlar, aynı soluk ten ve aynı yeşil gözler. Gülümsemesi bile benimki kadar sahte. "Bu annen mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Sana çok benziyor."

Göğsümün sıkıştığını hissettim ve çabucak merdivenleri çıktım. Koridorun sonunda banyo kapısı sonuna kadar açıktı. Porselen küvetin köşesi ve yer fayansındaki leke gözümün önüne geldi. Anılar canlandıkça kalbim daha fazla sıkışıyordu. Panik içinde nefes almaya çalıştım.

"Bebeğim," demişti. "Biraz uyuyacağım, çok kısa bir süre. Sonra hemen yanına geleceğim."

Kapıyı kaparken dizlerim titriyordu. Göğsüm açıldı ve tekrar ciğerlerime hava çekmeyi becerebildim.

"Peki ya erkek kardeşin nerede yaşıyor?" diye sordu Lila kardeşimin davul, gitar penası, CD ve plak dolu odasına bakarak. Duvarda pek çok grubun posterleri vardı ve bir gitar asılıydı.

"Sanırım Chicago'da."

"Sanır mısın?"

Omuz silktim. "Pek sıkı fıkı değildir."

Anlamış gibi başını salladı. "Peki bir grupta mı çalışıyor?"

"Hâlâ bir grubu var mı bilemiyorum. Eşyaları burada olduğuna göre sanırım yok," dedim. "Sadece Micha ile arkadaş olduğu için ve Micha'nın bir grubu olduğu için onlarla takılıyordu. Artık ne yaptığını bilmiyorum."

"Ella, hayatındaki herkesle bağını mı kopardın?" diye sordu Lila suçlayıcı bir ses tonuyla.

Sorgulaması beni rahatsız etmişti. Sorularından uzak durmak için odama girip ışığı açtım ancak odama girmek beni ürperti. Sanki geçmişime ait bir müze gibiydi. Çizimlerim duvarlarda duruyordu ve on iki yaşındayken Micha ile birlikte odama biraz sert bir hava vermek için onlara siyah çerçeve yapmıştık. Çekmeceli dolabın üzerinde gitar penası koleksiyonum vardı ve köşede de botlarım yığılmıştı. Yatağımın üzerindeki mor battaniye atılmamıştı ve komodinin üzerinde bir tabağın içinde yarısı yenmiş, artık küflenmeye başlamış kurabiyeler vardı.

Kurabiyeleri çöpe attım. Gittiğimden beri babam hiç odama girmemişti galiba.

Lila eline gitarı aldı ve yatağa oturdu. "Gitar çaldığını bilmiyordum." Gitarı kucağına yerleştirdi ve tellere dokundu. "Hep gitar çalmayı istedim ama annem ders almama izin vermedi. Bana öğretmelisin."

"Ben de çalamıyorum," dedim ve çantamı yere koydum. "O Micha'nın gitarı. Gitarın arkasında adının başharfleri olacak."

Gitarı çevirdi ve harflere baktı. "Demek seksi komşu aynı zamanda bir müzisyen. Tanrım neredeyse ona kur yapacağım."

"Burada herhangi birine kur yapmamalısın," diye tavsiyede bulundum. "Hem sen ne zamandır müzisyenlerle ilgiliniyorsun? Bugüne kadar hiç gitar çalan bir çocuktan etkilendiğini duymadım."

"O yakışıklılıkta gitar çalan bir çocuk görmedim de ondan," dedi Micha'nın evine doğru başıyla işaret ederek. Micha'nın evi, odanın penceresinden görünüyordu. "O çocuğun her yerinden seksilik damlıyor."

Kıskandığımı hissetsem de içimden kendime çenemi

kapamamı söyledim. Altı yaşımıdayken annemle hayvanat bahçesinde çektiğimiz fotoğrafı aldım. Mutluyduk, gülümsüyorduk ve yüzümüze güneş geldiği için gözlerimizi kısmıştık. İçimde bir sızı hissettim ve fotoğrafı masanın üzerine koydum.

"Eğer uyumak istersen yatağını hazırlayabilirim."

"Olabilir," dedi, sonra gitarı bırakıp pencerenin önüne gitti. Perdeyi açtı. "Belki de partiye gitmeliyiz. Eğlenceli görünüyor."

Lila'nın yatağını hazırlamadan önce gözlerime düşen saçlarını topladım. "Kusura bakma ama Lila, Micha'nın partileri hiç sana göre değil. İnan bana işin ucu kaçabiliyor."

Sanki ona hakaret etmişim gibi gözlerini kıstı. "Daha önce o kadar çok partiye gittim ki neler olabileceğinin farkındayım. Esas, parti sana göre değil çünkü hiç gitmek istemiyorsun. Seni zorla götürdüğüm partilerde de beş karış suratla bir köşede oturdun ve su içtin."

Yatağın üzerine kendimi bıraktım. "O parti, okulun partilerinden farklıdır. Bu tür partilerin sonunda kendini parkta bankın üzerinde uyanmış, ayakkabıların kaybolmuş ve sırtında bir dövmeyle bulabilir, bir gece önce ne olduğunu hatırlamayabilirsin."

"Aman Tanrım, senin sırtındaki dövme öyle bir partinin anısı mı yoksa? Bana ne anlama geldiğini bile söylememiştin." Yatakta yanıma oturdu, ikimiz de sırtüstü yattık ve tavanımda asılı duran *Chevelle* posterine baktık.

"Sonsuzluk anlamına geliyor." Bluzumun kenarını çekerek omzumdaki dövmeyle kapattım ve kolumu başımın altına aldım. "Ve bu konuda konuşmak istemediğim bir şey yok. Sadece neler olduğunu hatırlamıyorum hepsi bu."

Bana küçük sevimli bir köpek yavrusu gibi baktı ve göz-

lerini kırptı. "Lütfen beni kırma, geceyi eğlenerek sonlandıralım. Bir daha nerede böyle bir partiye gitme şansım olabilir ki? Benim gittiğim partilerde bol bol limon, süslü elbiseler ve bolca şampanya var." Yanıt vermeyince konuşmaya devam etti. "Hem bana borçlusun."

"Ne borcuymuş bu?"

"Sonuçta seni evine kadar bıraktım."

"Lütfen beni oraya sürüklemeyin," diye yalvardım ellerimi birbirine kavuşturarak. "Lütfen."

Pozisyon değiştirdi ve elleriyle çenesini tuttu. "O, eski sevgilin değil mi? Yalan söyledin bana. Biliyordum işte. Hiç kimse âşık olmadığı birinin resmini o kadar ayrıntılı çizemez."

"Micha ile ben hiç sevgili olmadık," diye tekrarladım derin bir nefes alarak. "Eğer böyle partilerin nasıl olduğunu o kadar merak ediyorsan seni oraya götürebilirim ancak orada beş dakikadan fazla durmam." En sonunda pes etmiştim çünkü içimde bir yerlerde arkamda bıraktığım dünyanın ne durumda olduğuna bir bakmak istiyordum.

Neşeyle ellerini çırpı ve son kez camdan bakmaya gitti. "Aman Tanrım, birisi çatıya çıkmış," dedi.

Merak kediye öldürür derler. "Hadi bakalım parti kızı, bir an önce gidelim."



Bundan on beş yıl önce, bu kasaba çok nezih bir yerd. Daha sonra, kasabanın tamamına iş veren fabrikalar kapatıldı. İnsanlar işsiz güçsüz kaldı ve yavaş yavaş şu an yaşanan

çukurun içine doğru batmaya başladı. Evlerin duvarları grafitiyle kaplandı ve eminim ki yan komşum garajında yasadışı alkol ürettiyordu.

Micha'nın evinde, girişte ayakta duran insanlar vardı. Aralarından geçerek mutfığa ulaştığımda orasının da kalabalık olduğunu gördüm. Masanın üzerinde bir fiçi ve içki dükkânı açmaya yetecek kadar şişe vardı. Yoğun ter kokusu içeriyi kaplamıştı ve birkaç kız mutfığın köşesinde dans ediyordu. Oturma odasında kanepeler kenara çekilmişti ve insanlar da duvara yakın duruyordu. Böylece çalan grup enstrümanlarını rahatça yerleştirmiş ve bas bas bağırarak acı ve yanlış anlaşılma üzerine sözlerin yazıldığı şarkıları söylüyordu. Micha'nın çalmamasına şaşırılmışım.

"Vay canına. Bu tam..." Lila'nın mavi gözleri, oturma odasında zıplayan ve kafalarını sallayan insanları görünce büyümüştü.

"Rock konseri gibi," dedim cümlesini onun yerine tamamlayarak. Tam o sırada da yoluma çıkan kısa boylu, saç beyaza boyalı kızı elimle ittim.

"Hey," dedi kız, içkisi deri elbisesinin üzerine dökülmüştü. "Bunu bilerek yaptın."

Bir an için kim olduğumu unuttum ve kıza öldürücü bir bakış attım. Ama sonra sakın ve mantıklı Ella olduğumu hatırladım; kavgaya karışmayan ve kızlara saldırmayan Ella...

"Ne oldu tıfıl?" dedi elini göğsüne vurup kavgaya hazırlanarak. "Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?"

Lila parmağının ucunu ısırmağa başlamıştı. "Üzgünüz. Arkadaşım bilerek yapmadı."

Odanın içinde bangır bangır müzik vardı ve bu kargaşa başımı ağrıtmıştı. "Üzgünüm," dedim yarım yamalak ve onunla duvar arasında sıkışıp kaldım.

Bana bakıp kıs kıs güldü, sonra arkadaşları yanına geldi ve arka kapıya doğru yürüdüler. Onu saçından tutup yere yapıştırmamak için kendime bayağı bir direnmem gerekti.

Lila köşedeki bara gitmek için kestirme yol buldu. Bir bardağa votka koyup portakal suyuyla karıştırdı. "Bu biraz sert oldu. Kız seni pataklayacak sandım," dedi.

"Star Grove'a hoş geldin." Sesimi duyurmak için bağırarak zorundaydım. "Sert ve Fakirlerin Diyarı, aile denetimi olmadan gençlerin özgürce dolaştığı ve ilk fırsatta kavgaya çıkardıkları semt," dedim.

Lila kahkaha attı ve içkisinden bir yudum aldı. Ancak içkinin tadından yüzünü buruşturdu.

"Bence..." derken öksürmeye başladı. Eliyle göğsüne vurmaya başladı.

"Kalmak istediğine emin misin?" diye sordum. Lila'nın alkolle arası iyi sayılmazdı.

Başını salladı ve boğazını temizledi. "Ben de belli ayakkabıları giymek için izin alman gereken bir mahallede büyüseydin, diyecektim." Ona şaşırarak baktım. "Eğer ayakkabılarım annemin moda anlayışına uymuyorsa kesinlikle giyemezdim," diye devam etti.

Yüzünde lekeler olan bir çocuk omzuma çarpıp buna aldrış etmeyince ben de onu ittim. "Eminim senin büyüdüğün yer o kadar da kötü değildir. En azından insanlar kontrollü davranmak zorundadır değil mi?"

"Evet öyle," dedi tedirgin bir şekilde ve gözleriyle odayı taradı. "Canlı müzik yapıldığına inanamıyorum. Sanki konserde gibiyiz."

"Nasıl yani? Kaliforniya'da canlı müzik olmaz mı?" dedim bir bardak su alırken gülerek. "Sadece dış mekânda mı canlı müzik yapılır?"

Bir pipet yardımıyla içkisini karıştırdı. "Bu tip gruplar olmaz. En azından daha yumuşak müzik çalınır, sahne olur ve izlemek için koltuk bulunur."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Zorla gülümsedim ve saatime baktım. "Çıkalmı mı artık?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Pipetle içkisinden biraz daha aldı, tezgâhın üzerine oturdu ve bacak bacak üzerine attı. "Daha yeni geldik. Neden dönelim ki? Bence dans etmeliyiz."

Oturma odasına şöyle bir baktım. Bir çocuk köşedeki dolabın camına kafasını dayamış öylece duruyordu ve çevresindeki herkes ona gülüyordu.

"Sen istiyorsan dans et, ben böyle iyiyim," dedim ve suyumdan bir yudum aldım. "Kemiklerimin tek parça kalmasını tercih ederim."

Sırtımı tezgâha dayadım ve kalabalığa göz attım. Micha'nın nerede olduğunu merak ediyordum. Neden merak ettiğimi bilmesem de elimde değildi. Arada sırada ya bir kızla takılmak ya da biraz kafasını dinlemek için kendi partisini terk ettiği olurdu. Birkaç kere, bahçedeki sandalyede saklanırken bulmuştum onu. Her seferinde beni kucağına oturtturur, gökyüzüne yıldızlara bakar ve ulaşamaz gelecekte bahsederdik.

Köşede onu gördüm. Göğüsleri elbisesinden çıkan sarışın bir kıza kolunu atmış kanepede oturuyorlardı. Saçı gözlerine düşmüştü ve dudağındaki piercing'i çiğniyor, eminim kızı da çılgına çeviriyordu. Sadece konuşuyorlardı ancak kız saçlarını omuzlarına savuruyordu, bir eli de göğsündeydi. Micha'nın kızın sohbetinden hoşlanıp hoşlanmadığı belli olmuyordu. Konu kızlar olunca ne hissettiğini anlamak zordu çünkü hiçbir kıza ilgi göstermiyormuş gibi davransa da bazı geceler birlikte olduğu kızlar vardı.

Onunla bir kere bu konu hakkında konuşmuştuk ve

sadece eğlence peşinde olduğunu söylemişti. Benim onunla birlikte olma arzuma yenilene kadar zaman öldürdüğünü söylemişti. Sonra onu yere yatırır, çimenlerde yuvarlanır ve birlikte çok gülerdik.

"Neden öyle bakıyorsun? Sanki gözlerinle birini soyuyormuş gibi?" diye sordu Lila bakışlarını takip ederek. "Ah bu o..."

Gözlerimi Micha'dan kaçırdım. "Kimseye bakmıyorum, sadece oturma odasındaki çılgınlığı izliyorum."

"Eğer bu o ünlü Ella May değilse ne olayım!" dedi Ethan Gregory tezgâhın diğer tarafından Lila'nın arkasından sırtarak. Sendeleyerek köşeyi döndü, neredeyse alnını alçak tavana çarpıyordu. Cevap vermemi bile beklemeden dövmeye kaplı kollarıyla beni kucakladı. Gri tişörtü sigara, nefesi ise bira kokuyordu. Sonra çekildi ve siyah saçlarını parmaklarıyla düzeltti. "Micha burada olduğunu biliyor mu?"

Umursamaz bir tavırla, Micha'nın nerede olduğunu ve ne yaptığını bilsem de yalan söyledim. "Eminim geldiğimi görmüştür."

"Ben pek emin değilim. Sekiz aydır seni arıyor." Omzunun üzerinden baktı, Lila'ya başını salladı, sonra bana doğru eğildi.

"Sen gittikten sonra perişan olduğunu biliyorsun. Gerçekten onu mahvettin Ella."

"Bu doğru değil," dedim. Ethan ile hiçbir zaman aramız iyi olmamıştı ve bu yüzden bana sarılmasına çok şaşırılmışım. İkimizin de tavırları çok kabaydı ve çok fazla sürtüşmüştük. Arkadaş olmamızın tek nedeni Micha'ydı. Birbirimizin iyi insanlar olduğunu düşündüğümüz anlar olsa da bunu hiç ifade etmemiştik. "Micha kimsenin arkasından mahvolmaz. Bunu bilecek kadar onu iyi tanıyorum."

Yüzü kızardı ve kahverengi gözleri kanlandı. "Bence onu sandığın kadar iyi tanıımıyorsun çünkü gerçekten senden sonra dağıldı. Hatta son birkaç aydır tek yaptığı şey seni aramak oldu."

"Evet, bu da parti vermesini açıklıyor," diye tersledim. "Parti verdiğine göre oldukça mutsuz olmalı."

"Beş aydır verdiği ilk parti," dedi. "Ve sanırım bu partinin nedeni nerede olduğunu bulması ve eğlenceye ihtiyacı olduğunu fark etmesi."

"Onu senden daha iyi tanıyorum Ethan ve hiçbir kızın arkasından perişan olmayacağını biliyorum," desem de belki de onu artık tanımadığımı fark ettim. Sekiz ayda pek çok şey değişebilirdi. "Hey, Lila artık gitmeliyiz. Geç oluyor."

Elmaslarla süslü Rolex saatine baktı ve gözlerini devirdi. "Saat daha dokuz buçuk."

"Nasıl yani, gidiyor musunuz?" Elini havada salladı. "Bu çok saçma. Daha Micha'yı bile görmedin ve seni burada göremezse gerçekten çok kızar. Özellikle de yolda ondan kaçtığını düşünecek olursak."

"Ashında biz biraz daha durup takılacaktık," diye baskı yaptı Lila acımasız bir şekilde. Dudaklarıyla sanki *o çok seksi* diyordu. Daha sonra ellerini kavuşturdu. *Lütfen Ella, lütfen hatırım için.*

Ethan, Lila'nın tipi değildi. Neredeyse Micha kadar sorumsuz ve uygun olmayan biriydi. Tam karşı çıkacaktım ki Micha'nın derin sesi omzumdan süzüldü ve kuş tüyü gibi boynumu gıdıkladı. Elimde olmadan ağzımdan bir inleme çıktı.

"Evet güzel kız, biraz daha kalın." O kadar yakınımda duruyordu ki vücudunun sıcaklığını tenimde hissediyor ve titriyordum. Bir yandan fısıldarken bir yandan da parmakla-

rını saçımdan geçiriyordu. "Çok güzel kokuyorsun. Tanrım, kokunu ne kadar özlemişim."

"Sabah erken kalkmak zorundayım," dedim ve boğazımı temizledim. Lila'nın kaşları çatılmıştı. "Eve gidip biraz uyumam lazım."

Elini tezgâhın üzerine koydu ve dirseği kalçama değdi. "Benden kaçmaya devam edebilirsin," dedi. Nefesi kulaklarımdaydı ve dudaklarını kulağıma değdirdi. "Ama eninde sonunda benimle konuşmak zorunda kalacaksın." Nefesi bira kokuyordu, üzerine de sigara kokusu sinmişti.

Seksi sesine kapılmayı reddederek kafamı çevirdim ve gözlerine baktım.

"Sarhoş olup gerizekâli gibi davranmaya vaktim yok."

Aydınlıkta daha mükemmel ve daha karşı konulmaz görünüyordu. Gözleri bile daha parlaktı. "Sarhoş olma sebepim sensin. Beni çıldırtıyorsun." Sesi kısılarak kedi mırlamasına döndü. İstediklerini almak için kullandığı tonun aynısıydı. Gerçekten yaşadığımı hissettiren sesin aynısıydı. "Bebeğim hadi. Lütfen, konuşmamız lazım." Sonra eğilerek beni öptü.

Bu ani hareket karşısında dengemi kaybettim ve sendeledim. "Micha, yapma." Sonra onu yavaşça ittim. Tezgâha doğru sendeledi. "Sen sarhoş olmuştun. Ben de eve gidiyorum."

"Çok tuhaf davranıyor... Ne bileyim, sanki fazla sakın," dedi Ethan bir parmağını sallayarak. "Ve çok komik giyinmiş, o lisedeki kız gibi. Adı neydi? Stacy... Stacy..."

"Harris," dedim bezgin bir şekilde. "Ve ben üniversite okumak için buradan gitmiş ve büyümüş bir kız gibi görünüyorum."

Lila öne doğru eğildi. "Ella, onu tanıdığımdan beri böyle ama herkes değişimden bahsettiği için eskiden nasıl görün-

düğünü gerçekten merak ettim çünkü onu başka türlü hayal edemiyordum.”

Micha ve Ethan’ın sarhoş bakışları buluştu ve sonra aynı anda kahkaha patlattılar. İnsanlar bize baktığı için odadaki gürültü biraz azalmıştı.

“Bu kadar komik olan nedir?” dedi Lila kaşlarını çatıp yardım için bana bakarak. “Hiçbir şey anlamıyorum ki.”

“Yok bir şey. Sadece onlar çok komik olduklarını zannediyorlar.” Micha’nın yanından uzaklaşmak istedim ama beni dirseğimden tuttu ve kendine doğru çekti. “Hey, rahatla biraz bebeğim.” Sonra alnını öptü ve bana masum bir ifadeyle baktı. “Lütfen gitme, o kadar zaman sonra seni daha yeni buldum.”

Burayı terk etmeden önce, arkadaşlığımızın sınırları belirsizlik kazanmaya başlamıştı. Zamanın, sorunlarımıza iyi geleceğini düşünmüştüm ama sanki başa dönmüş gibiydik. Onunla ne kadar bütün olmak istesem de bir türlü olamıyordum. Çünkü buna izin verirsem kontrolümü kaybedecektim ve bu da istediğim en son şeydi.

“Beni yeni bulduğun falan yok. Buraya sadece yaz tatili için geldim ve dönme sebebim oda kiralayacak paramın olmaması,” dedim. Yüzünde hayal kırıklığı vardı. “Senin bildiğin Ella artık yok. Sekiz ay önce, o köprüde öldü.”

En az benim kadar şaşkın bir halde gözlerini kırptı. Bir şey söylemek için dudaklarını aralasa da tek bir kelime bile çıkmıyordu. Adeta donmuştu.

“Öyle demek istemedim,” dedim çabucak. “Üzgünüm Micha. Sadece bunu içimde çözemiyordum.”

“Dürüst davrandığın için üzgün olma,” dedi elinin tersiyle alnını ovalayarak.

Boğazımda bir düğüm vardı. “Üzgünüm,” dedim tekrar.

Sonra kalabalığın arasına yöneldim, arka kapıdan çıktım ve temiz havayı içime çektim.

“Senin sorunun ne?” diye sordu Lila, ben tam eve girerken beni kapıda yakaladı. Elindeki plastik bardağı buruşturdu ve sonra çöp kutusuna attı. “Hiçbir şey anlamıyorum, neler oluyor?”

“Kendimi kaybetmeden önce oradan çıkmam gerekiyordu.” Odama gidip kapıyı pencereyi kapatıp dış dünyayı dışarıda bırakana kadar sakinleşemeyecektim. Sırtımı duvara yasladım ve sessizlik içinde nefes almaya başladım.

Lila saçlarını topuz yapıp dudak parlaticısı sürerken bir yandan da merak içinde beni izliyordu. “Ethan ve Micha sanki sen başka birisiymişsin gibi davrandı. Gerçek sen, sen değilmişsin gibi. Anlatmak ister misin?”

“Sanmıyorum.” Kapının yanından uzaklaştım ve spor çantasından pijamamı aldım. “Ben duş alacağım. Alt kattan bir şey istiyor musun?”

“Evet, bu çocukların seni neden bu kadar yıpratmıştı anlatmanı istiyorum.” Saatini çıkardı ve yatağın üzerinde duran çantasına koydu. “Seni daha önce hiç böyle görmemiş-tim. Onu ilk gördüğünde neredeyse orgasm olacaktın.”

“Hiç de değil,” dedim utanmış ve sinirlenmiştim. “Ayrıca beni daha önce hiç böyle görmedin çünkü ben eski ben değilim.”

“Sadece o çocuk yanında olmadığında,” dedi imalı bir şekilde. “Onunla konuşurken, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm. Okul partilerindeki çocuklara hep çok mesafeliydin. Doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ bakire olduğunu bile düşündüm. Ama Micha ile nasıl baktığınızı gördüm. Daha önce onunla seks yaptınız, değil mi?”

Dudaklarımı sıktım, pijamalarımı koltuğumun altına aldım ve başımı salladım. “Hayır, Micha ile ne yattık ne de

çıktık. Ama çocukluğumuzdan beri arkadaşız.”

Yatağın üzerine oturdu ve sandaletlerini çıkardı. “Ama sen daha önce seks yaptın değil mi?”

Artık kıvranmaya başlamak üzereydim. “Duş alıp uyuyacağım artık Lila.”

“Hey bir saniye bekle,” dedi ayağında tek ayakkabıyla yataktan indi ve kollarını iki yana açarak kapının önünde siper oldu. “Nasıl yani sen daha önce hiç seks yapmadın mı? Bir kere bile mi?”

Anlayacağı kelimeleri bulmaya çalışıyordum. “Seks yapmama nedenim, evlilik öncesi sekse karşı olmam ya da bunun gibi bir konu değil. Ben sadece... Bak benimle ilgili bilmediğin çok şey var ve insanlarla yakın ilişki kurma konusunda sıkıntı yaşıyorum.”

Çok şaşırmamıştı. “Bu belli oluyor. Bu seni tanıdığım ilk günden beri belliydi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim.” *Micha’ya bile.*

“Demek istediğim, bazen senin ruhunu görebiliyorum.”

İçini çekti ve parmaklarını saydı. “Seninle sekiz aydır oda arkadaşınız ve senin hakkında bildiklerim; derslerine çok önem verdiğin, alkolden nefret ettiğin, kalabalıktan hoşlanmadığın ve daha önce sevgilinin olmadığı. Seni neredeyse hiç tanımıyorum ve buraya geldiğimden beri aslında senin hakkında en ufak bir fikrimin bile olmadığını düşünüyorum.”

Lila, göstermek istediğim Ella’yı biliyordu. “Bana biraz izin verir misin? Gerçekten çok yorgunum.”

Bana kuşkucu gözlerle baksa da daha fazla üstelemedi. Kenara çekilip yol verdi. Rahatlamıştım çünkü bu konuda o gece Lila ile daha fazla konuşmak istemiyordum. Belki daha sonra. Belki de hiçbir zaman. Umursamaz kimliğimi toprağa gömmüştüm ve tekrar kazıp çıkarmak istemiyordum.

Dördüncü Bölüm

Micha

“Seni delirtti resmen,” dedi Ethan sodasından bir yudum alarak. “Şu haline bir bak. Sekiz aydır ağzına tek damla alkol koymadın ama şimdi sarhoşsun. Ortaya çıktığı gece sarhoş olmanın tesadüf olduğuna inanmıyorum.”

Bir *shot* daha aldım ve elimin tersiyle dudaklarımı sil-dim. “Ben iyiyim. Yaptıklarım için kendimden başka suçlaya-cak kimse yok. Bu Ella’nın suçu değil.”

Ethan öyle içten bir kahkaha attı ki başını dolabın kena-rına çarptı. “Sen kimi kandırdığını sanıyorsun? Bu odadaki herkes kadar sen de biliyorsun ki siz birbirinizin problemisi-niz ve bu konu üzerinde konuşmadıkça hiçbir şey düzelme-yecek.”

Koluna bir yumruk attım ama tahminimden daha sert vurdum. “Dikkatli ol, bu gece kaygan zeminde yürüyorsun.”

Teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Özür dilerim, bu hal-deyken neye dönüştüğünü unutmuşum.”

Tişörtünü tuttum ve onu kendime çektim. “Neye dönüş-müşüm?”

Bir kere daha ellerini kaldırdı. “Micha, sakın ol dostum. Gidip bir kahve iç ve kendine gel.”

Onu bıraktım ve parmaklarımı saçımda gezdirdim. Sanki

kavrayamadığım bir şey için öfkeden delirmiştim. "Kahve, sadece bir efsane... Şu an başka bir şeye ihtiyacım var." Gözlerimi arka kapının penceresine çevirdim ve o anda neye ihtiyacım olduğunu anladım. Ethan'ın omzuna hafifçe vurarak, "Annem gelmeden herkesi gönder, tamam mı?" dedim.

"Tamam dostum, merak etme," dedi sakince. "Ama sen nereye gidiyorsun?"

"Biraz yürüyeceğim." Önüme çıkan insanları ittim ve arka kapıya doğru sendeledim. Dengemi tekrar bulduğumda çimenleri geçip çitten atladım. Ella'nın babasının arabası evin önünde duruyordu, demek bardan dönmüştü. Gene de fark etmezdi. İçeri girsem fark etmez, fark etse de umursamazdı. Bunu çocukluğumuzdan beri yapıyordum.

Gene de büyüdükçe içeri girme amacım da kirlenmeye başlamıştı.

Ağacın yanına gidene kadar yatak odasının penceresinden gözlerimi ayırmadım. Sarhoş olduğum için biraz zor olsa da ağacın tepesine çıkmayı başardım ve pencereye uzanan dalın üzerinde yavaşça ilerledim.

Ellerimi siper ederek camdan içeri baktım. Işıklar kapanmıştı ama ay ışığı sayesinde yatağı seçebiliyordum. Demek hemen uyumuştum. Camı yavaşça açmaya çalıştım ama paslı bir çivi parmağıma battı. "Ah lanet..." Kanayan parmağımı emdim, camdan içeri girip yere yumuşak bir düşüş yaptım. Parmağımdaki kanı emdiğimde votkayla birleşti ve acı bir tat oluştu.

Yer yatağında yatan arkadaşı o an dikilmişti. "Aman Tanrım."

Ayağa kalkarken parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim. Hâlâ endişeli görünüyordu, o nedenle en etkileyici gülümsememle ona bakarak, "Şşş..." dedim.

İşe yaramış olmalı ki tekrar yattı. Olabildiğince dikkatli bir şekilde yatağa çıktım ve Ella'nın yanına kıvrıldım. Uykusu her zaman çok ağır olmuştu ve uyurken hiç hareket etmezdi. Göğsümü sırtına dayadım, kolumla belini kavradım ve nefesinin ritmini dinlemeye başladım. Tanrım, bunu ne kadar özlemişim. Aslında bu hiç sağlıklı değil. Yüzümü boyuna gömdüm ve saçlarını kokladım. Kendine has kokusuyla birlikte vanilya kokuyordu.

Gözlerimi kapadım ve sekiz aydır ilk kez huzurlu bir uykuya daldım.

Ella

O gece bir türlü rahat edemedim, sanki bezelye tanesinin üzerinde uyuyan prenses gibi sağa sola döndüm durdum. Tek fark, ben bir prenses değildim ve bezelye tanesi zannettiğim şey de suçluluk duygusu çeken bilincimdi. Micha'dan kaçtığım için neden kendimi suçlu hissettiğimi bilmiyordum. Zaten son sekiz aydır umursamaz bir tavırla yaptığım bu değil miydi? Belki de tek fark, sekiz ay boyunca üzgün yavru köpek suratı ve büyüleyici seksiliğiyle yan evde oturmuyor oluşuydu.

Gecenin bir yarısı babam sarhoş bir halde eve girip şişeleri devirdiğinde uykum iyice kaçtı. Daha sonra, annemin öldüğü banyoda ağladığını duydum. Bunu duymak hâlâ acı veriyordu çünkü gözyaşları benim suçumdu.

Bir süre sonra uykuya daldığımda, kendimden geçmiş ve uzun zamandır hiç olmadığı kadar deliksiz uyumuştum. Öğlen uyandığımda ise kendimi tazelenmiş ve sakin hissettim. Ta ki nedenini anlayana kadar. Micha yatağımdaydı,

uzun ve güzel kollarıyla bana sarılmıştı. Vücudumuz birbirine o kadar yapışmıştı ki *her* hücremiz birbirine değiyordu sanki. Sadece Micha'ya özgü, içinde nane de olan kolonyanın kokusundan onu hemen tanıdım. Mükemmel bir rüyadaymış gibi uyuyor numarası yaptım ve o gidene kadar uyanmadım.

"Uyandığını biliyorum," diye fısıldadı kulağıma. Sesi çatallı çıkıyordu ve nefesi hâlâ alkol kokuyordu. "Bu yüzden artık gözlerini aç ve benden kaçmayı bırak."

"İnsanların evine izinsiz girmenin yasalara aykırı olduğunu biliyorsun," dedim gözlerimi açmadan.

"Hele ki izinsiz, başkasının yatağına girmek, ancak bir sapığa yaraşır bir davranış."

"İçeri girmedim, içeri düştüm," dedi neşeyle. Göğsüne çimdik attım, güldü. "İşte benim muzip kızım." Yumuşak dudaklarını alnımda gezdirdi. "Seni çok özledim Ella May," dedi.

Gözlerimi açtım ve kollarının arasında kıpırdandım. "Lütfen başlama, daha çok erken."

Gözlerini çoktan açmıştı ve saçları darmadağındı. Kısık sesle güldü, sesi sanki içime işliyordu. "En azından numara yap güzel kız. İkimiz de, içinde bir yerlerde tenimizin birbirine değmesinden memnun olduğumu biliyoruz." Bacaklarını bacaklarıma dolarken göğsünü bana biraz daha yasladı.

Sıcaklığı karşısında gözkapaklarım seğiriyordu neredeyse. Tanrım, ne kadar özlemişim. Anlaşılan bedenim de çok özlemişti.

"Pekâlâ, nereye gittin?" diye sordu mutluluk anımı bozarak. "Vegas'a okumaya mı gittin? Çünkü buna biraz şaşırdım, okulla aran pek iyi değildi."

Bilincim gerçekliğe geri döndü. "Şu an bunları konuş-

mak istemiyorum. Sadece dinlendirici bir tatile ihtiyacım var, sonra da kampusa geri döneceğim."

Gözlerini kırptı, kirpikleri alnıma değmişti. Onu hissetmek, bacaklarını karıncalandırıyordu ve inlememek için dudaklarını sıkıca kapattım. Kaşlarını çatı. "Sanki bir grup rahibe seni kaçırmış gibi davranıyorsun."

"Belki de öyledir," dedim kuzu kuzu. "Hem öyle olsa kimsenin canı yanmazdı."

Söylediğimi düşündü ve dudakları hınzır bir şekilde kıvrıldı. "Bu doğru değil. Rahibeler seks yapamaz ve ben hâlâ hayatımın amacına ulaşıp seninle sevişemedim."

Ağzımı araladım, dilim sanki kilitlenmişti ve oldukça sapık anılarla yüklüydü ancak dilimi ısırdım ve artık öyle bir kız olmadığımı kendime hatırlattım. "Lila'yı uyandırmam lazım. Uzun bir yolculuk onu bekliyor."

Üzerime çıktı ve beni altına aldı, başımı da kollarının arasına aldı. Mavi gözleri, gözlerimin içine bakıyordu ve sanki uçsuz bucaksız bir okyanusu izliyordum. Piercing'ini ısırdı, sanki onda kaybolmuş gibiydim. "Bana her şeyi anlatacaksın küçük kız," diye üsteledi başını eğerek, dudakları yanağımın yanındaydı. "Şimdiye kadar yaptığın gibi."

"Micha, lütfen..." Nefesim kesilmiş gibi konuşmuş ve bu duruma sinir olmuştum. "Neden burayı terk ettiğimi biliyorsun. O gece yanımdaydın... Beni gördün... Bunu bir daha yapamam." Endişe içindeydim ve boğazımda bir yumru vardı. Vücudunun ağırlığı altında kaslarım gerilmişti. "Lütfen kalk, nefes alamıyorum."

Kolundan destek alarak doğruldu. "Kaçıp gitmek yerine benimle konuşabilirdin. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım. "Hayır konuşamazdım. O zaman olmazdı. O zaman her şey çok farklıydı. Gitmek zorunda kalmanın nedenlerinden biri de sendin."

"Çünkü beni öpmüştün, öyle mi?" diye sordu, sesi kısık ama sanki uluyor gibiydi. "Ya da belki de seni o gece o halde bulduğum için?"

Boğazıma yerleşen dev düğümü yuttum. Öpüşmemiz sadece bir parçasıydı. O öpüşme, yeri yerinden oynatan, nefesleri kesen, kalp atışını durduran ve daha önce hiç hissetmediğim duyguları yaşatıp beni çaresiz bıraktığı için çok korkutan bir olaydı.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Şimdi üzerinden kalk," dedim ve kollarımla onu itmeye çalıştım.

İçini çekti ve üzerimden kalktı. "Pekâlâ, bunun hakkında konuşmayalım. Ama bu benden kaçabileceğin anlamına gelmiyor. Bu sefer peşini bırakmayacağım," dedi göz kırparak. Sonra yataktan indi. Pantolonuna taktığı zincir şıkırdadı. "Üzerine bir şeyler giy, kapının önünde seni bekliyorum. Bugün Grady'yi görmek zorundasın."

"Hayır kalsın," diye karşı çıktım ve battaniyemi kafamın üzerine çektim. "Sana dün gece, yapmam gereken çok iş olduğunu söylemiştim. Ayrıca sen akşamdan kalma değilsin? Oldukça bitkin görünüyorsun."

"Yapma bunu," dedi, biraz sinirlenmişti. "Sanki çok umurundaymışım gibi davranmayı bırak. Sekiz aydır ortada yoksun ve sekiz ayda çok şey değişmiş."

Söyleyecek söz bulamadım. "Micha, ben..."

"Hadi, yataktan kalk. İstesen de istemesen de Grady'yi göreceksin." Üzerimden battaniyeyi çekti ve yere attı. Kısa şortum, daracık atletimle, üstelik sutyenim de yoktu, öylece

yataкта kalakaldım. Gözlerinde karanlık ve şehvetli bir bakışla beni son kez süzdü, bütün tüylerim diken diken olmuştu.

Kollarımı bedenime doladım. "Grady'yi görmeye gitmiyorum. Eve daha yeni geldim ve bir sürü işim var."

"Grady kanser, Ella." Kapiya arkası dönüktü, ellerini ceplerine soktu. "Bu nedenle, o yaramaz kişiliğini ve kıcını bir an önce yataktan kaldır ve çok geç olmadan onu gör."

Otururken kollarım yana düştü. "Neden bana bunu kimse söylemedi?"

"Eğer nerede olduğunu birisine söylemiş olsaydın sana mutlaka haber verilirdi," dedi. "Gene de, babanın nerede olduğunu bildiğine eminim ama kimseye söylemedi."

Dediğine karşı çıkamadım.

"Ayrıca sana dün bıraktığım sesli mesajda da söyledim," dedi masanın üzerinde duran cep telefonuma bakarak. "Ama sanırım mesajı dinlemedin."

Başımı salladım. "Hayır. Ekranda numaranı görünce çok şaşırdım."

Piercing'ini ısırды, gergin olduğunda hep böyle yapardı. "Evet sanırım görür görmez sildin. Sanırım mesajımı dinlemeye hazır değildin."

Telefona baktım. O lanet mesajda ne vardı ki? Yataktan kalktım, sırtımı dikleştirdim ve bir kedi gibi esnedim. "Grady'nin durumu nedir?"

Güçlkle yutkundum. "Ölüyor. Bu nedenle bir an önce üzerini giy ve seni ona götüreyim."

Tam karşı çıkacaktım ki bu yaptığının ne kadar salakça olduğunu fark ettim. Grady, geçmişimin asla kaçamayacağım bir parçasıydı. Bir anlamda Micha ile bana babalık yapmıştı. Hatta nerede olduğumu söylemesem de onu Vegas'tan bir kere aramıştım.

Başımı salladım. "Tamam, giyineyim. Hemen geliyorum."

"Bekliyorum." Göz kırptı ve arkasından kapıyı açık bırakarak koridorda gözden kayboldu.

Lila hemen yer yatağından doğruldu ve çarşafa sıkı sıkı sarıldı. "Ah, aman Tanrım. O da neydi öyle? Gecenin bir yarısı pencereden içeri girdiğine ve seninle uyuduğuna inanmıyorum."

"Genelde öyle yapar." Pencereyi açtım ve hafif hafif esen rüzgârın odaya girmesini sağladım. Yüzümün çevresinde saçlarım hafifçe uçuşuyordu. "Ah, olamaz."

Lila kollarını açarak gerindi. "Sorun nedir?"

İsteksizce ona baktım. "Sanırım dün gece biri arabayı kanvas zannetmiş."

Yataktan fırladı ve yeni alınmış gıcır gıcır Mercedes'ine verilen zararı görmek için beni kenara itti. "Ah zavallı bebeğim!"

Spor çantamdan bir etek ve pembe bluz çıkardım. "Hadi giyin de gidip yakından bakalım."

Surat astı, neredeyse ağlamak üzereydi. "Eve böyle gidemem. Ailem beni öldürür."

"Arabayı eski haline getirecek bir sürü insan tanıyorum," dedim kapıyı açarken. "Ya da tanıyordum desem daha doğru ama eminim birileri vardır."

Başını salladı. Üst kattaki banyo yerine alt kattaki banyoyu tercih ettim. Buhar yapıp aynayı kapatması için sıcak suyu açtım. Saçlarımı düzleşene kadar taradım. Sonra açık renkli bir parlatici sürdüm ve kapıya doğru yöneldim ki merdivenlerde babamla karşılaştım.

"Buraya ne zaman geldin?" Nefesi cin kokuyordu ve gözleri kıpkırmızıydı. Görmeyeli yanakları çökmüştü ve

cildi eskimiş deri ayakkabı gibi kırış kırıştı. Kırklı yaşlarının sonuna yaklaşmasına rağmen altmış yaşında gösteriyordu.

"Dün gece," dedim ve kolundan tutup merdivenlerden çıkmasına yardım ettim. "Sen gelmeden önce yatıp uyudum." Sırtıma hafifçe vurarak, "Eve gelmene çok sevindim," dedi.

"Ben de evde olmaktan memnunum," diye yalan söyledim gülümseyerek merdivenden çıkarken.

Kolunu elimden çekti ve ensesini ovdu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Eşyalarını taşımana yardım edeyim mi?"

"Ben halledebilirim ama gene de teşekkürler," diyerek teklifini reddettim. Merdivenlerden sendeleyerek çıkarken de kolumu ona uzattım.

Başını salladı ve gözleri alt kattaki banyoya çevrildi. Muhtemelen ona ne kadar benzediğimi düşünüyordu. Bana bakmak gözlerini acıtiyordu, en azından köprüye gittiğim o gece bana öyle söylemişti.

"Belki daha sonra oturur konuşuruz. Akşam yemeğine gideriz belki, ne dersin?" Çapraz çizerek odasına giderken cevap vermeme beklemedi bile ve arkasından kapıyı kapattı.

Ben altı yaşındayken, anneme manik depresif teşhisi konduğunda babam da içmeye başlamıştı. O zamanlar alkol alışkanlığı çok kötü değildi. Haftada birkaç kere bara gidiyordu, bazen de hafta sonları içerdi ama annem öldükten sonra ikimizin de hayatının ortasına votka ve bira gelip oturdu.

Odama döndüğümde, Lila sarı elbisesini giymiş, saçlarını toplamış ve gözlerini tamamen örten kocaman bir güneş gözlüğü takmıştı.

"Kendimi bok gibi hissediyorum," dedi elini beline koyarak.

"Bu mahalle pek çok kişiye aynı şeyi hissettiriyor." Tele-

fonumu elime aldım ve parmak arası terliklerimi giyerken sesli mesajın yanıp sönen ışığını gördüm.

Dışarı çıktık ve sigara kokusunu arkamızda bıraktık. Köhne binalarla dolu sokağa ve parlak güneşe adım attık. Sokaktan motosiklet sesleriyle âşıkların kavgaları duyuluyordu ve Micha ortalarda yoktu.

Uzun zaman önce burası benim yuvam gibiydi, sokak yarışları ve o kargaşa bana çok normal geliyordu ama şimdi kendimi kaybolmuş hissediyordum.

Lila endişe içinde arabasına doğru ilerlerken gene parmağını çiğnemeye başlamıştı. "Yaklaştıkça daha da kötü görünüyor."

Kollarımı kavuşturup arabanın etrafında döndüm ve verilen zararı kafamda tartmaya çalıştım. Araba aynı bir meyve sepetine benziyordu, sadece meyve yerine üstü kapalı sözler ve renkli kelimelerle doluydu. Neden bilmiyorum ama kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Seni kötü yerden vurmuşlar."

Başını salladı. "Bence hiç komik değil. Bunu tamir ettirmek bana ne kadara patlayacak fikrin var mı?"

Lila'nın babası, Kaliforniya'nın hatırı sayılan avukatlarından biriydi. Ailesi ona her zaman elbise, para ya da araba yollardı. Hayatında tek bir gün bile çalışmamıştı ve Applebee'de garsonluk yaptığı zaman beni partilere götürmek için çok ısrarcı davranır, beni zor durumda bırakırdı.

"Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?" Farın üzerindeki yeşil boyayı turnağıyla kazıdı.

Sokağın ilerisini gösterdim. "Yakında bir araba tamircisi var."

Çukurlar ve kirli oluklarla dolu sokağa baktı. "Ama bu bir Mercedes."

"Eminim markası ne olursa olsun araba boyamak aynıdır."

"Ama peki ya yanlış bir şey yaparlarsa?"

"Boyadıktan sonra spreyle boyayla üzerini karalamak gibi mi?" dedim takılarak ama Lila bana sert sert baktı. "Özür dilerim. Bunun üstesinden gelecek birini bulacağız, tamam mı? Arabayı Alpine'e götürebiliriz. Orada belki daha usta bir tamirci vardır."

"Araba bu haldeyken onu nasıl kullanırım?" diye sızlandı. "Korkunç görünüyor."

"O zaman ben sürerim," dedim ve anahtarları vermesi için elimi uzattım.

"Dalga mı geçiyorsun?" Elini arabaya koydu. "Bu benim bebeğim ve onu benden başkası kullanamaz. Sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Sanırım bebeğinin çok ciddi bir estetik ameliyata ihtiyacı var." Micha evinin verandasında belirdi ve yanımıza doğru gelmeye başladı. Siyah kot pantolon, dar gri tişört giymişti ve sarı saçları gözlerine düşmüştü. Uzun bacaklarıyla bahçelerimizi ayıran çitten atladı. "Arabayı tamir edecek bir yer biliyorum, burada yakında. Çok uzağa gitmene gerek yok," dedi ve Lila'ya göz kırptı. "Bu arada ben Micha."

"Selam, ben de Ella'nın oda arkadaşıyım ya da eski oda arkadaşıyım," dedi sıcak bir gülümsemeyle güneş gözlüğünü burnuna doğru indirerek. "Bir sonraki dönem aynı odada kalıp kalmayacağımız belli değil."

Micha her zamanki artistliğiyle gülümsedi. "Ella ile oda arkadaşı olmak mı? Bu senin için çok zor olsa gerek." Sonra bana muzır bir şekilde baktı, beni sinirlendirmek istediğini anlamıştım.

Lila kahkaha attı ve güneş gözlüğünü tekrar gözüne taktı. "Aslında o çok iyi bir oda arkadaşıdır. Temizlik yapar, yemek yapar. Sanki hizmetçimle kalıyormuşum gibi."

"Ella ev işlerinde oldukça iyidir," dedi ve bunun nedenini biliyordu. Annem ölmeden önce bile hiçbir zaman evde başarılı bir kadın olmamıştı. Çok genç yaşta kendime bakmayı öğrenmek zorundaydım yoksa açlıktan ölecek ya da farelerin istila ettiği bir evde çürüyüp gidecektim.

"Pekâlâ, arabayı o dediğim tamirciye götürmemi ister misin? Gerçekten çok uzakta değil."

"Evet bu harika olur," dedi ve asfaltın üzerinde sandaletlerini sürttü. "Yakın bir yere gitmeyi tercih ederim."

Hiçbir tepki göstermedim. Micha'ya bıraktım. Eğer isterse her kadının kendisiyle ters düşmesini sağlayabilirdi.

Kolunu omzuma attı ve beni alnımdan öptü. "Ama önce bu güzel kızı eski bir arkadaşı görmeye götürmek zorundayım."

"Lütfen bana böyle hitap etme," diye yalvardım. "Bana güzel kız denmesinden hiç hoşlanmam ve sen de bunu biliyorsun. Bana neden böyle söylediğini de hiç anlamadım."

"İşin güzel yanı da burada güzel kız." Beni kendine biraz daha çekti ve dudaklarını yanaklarımda gezdirdi. Sonra da tenimi ısıtan bir öpücük kondurdu. "Şimdi, gidip Grady'yi görmeye hazır mısın? İstersen sen de gelebilirsin... İsmi Lila'ydı di mi?"

"Evet Lila. Lila Summers." Elini uzattı ve Micha elini sıktı. "Tabii gelirim. Burası beni biraz gerdi."

"Ailen bu gece seni beklemiyor mu?" diye sordum Micha'nın kolundan kurtularak.

"Onlara mesaj atıp yarın sabah yola çıkacağımı söyleyeceğim." Cep telefonunu eline aldı ve rehberini karıştırmaya başladı. "Araba yarından önce tamir olmaz değil mi?"

"Bunu şimdi söylemek çok zor," dedi Micha. "Ethan işinin en iyisidir ama biraz yavaş çalışır."

Lila'nın yüzü neşeye aydınlandı. "Ethan, dün gece partide tanıştığım Ethan mı? Hani seksi saçları ve iri elleri olan çocuk?"

Micha dudağını ısırды, hafifçe güldü ve bana yan yan baktı. Elimde olmadan gülümsedim.

"Evet o çocuk," dedi. "Şimdi arabayı ona teslim edeceğin için kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Yani evet, sence de sorun yoksa?" diye emin olmak istedi. "Arabamı kimin tamir edeceği konusunda biraz seçiciyim, en azından babam bu konuda çok titizdir."

"Merak etme," diye onu temin etti göz kırparak. "Daha önce hiçbir kızı hayal kırıklığına uğratmadım."

"Öyle mi?" dedi Lila kahkaha atarak. Sonra bana tedirgin bir bakış attı, sanki benim alanıma girdiğini hissetti.

"Pekâlâ, gidiyor muyuz?" İçimden bir kıskançlık geçti.

"Pekâlâ, hadi gidelim güzeller." Micha, önümüze düştü ve çitin arkasını dolaştık. Sonra da evinin garajına girdik.

İçeri girdiğimizde ağızım açık kaldı. Garajın ortasında, rafı dolapların ve aletlerin arasında 1969 model parlak bir Chevy Chevelle SS duruyordu. Koyu fülme renkliydi ve ortasından vişne çürüğü bir şerit geçiyordu. "En sonunda bitirdin demek?"

Parlak, kusursuz kaportaya elini koydu. Gözleri heyecandan parlıyordu. "Evet, dört yıl konuştuktan sonra başardım." Göz göze geldik, sanki onayımı istiyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Biraz eski," dedi Lila arabaya bakarak. "Ve biraz büyük."

"Büyük şeyleri sevdiğini düşünmüştüm." diye takıldı

Micha. Koluna hafifçe vurdum, güldü. "Ahh... ellerden bahsediyorum. Ne kadar fesat düşünüyorsunuz."

Gözlerimi devirdim. "Sanki sen fesat değilsin."

Omuz silkti. Panjurlu camlardan gelen güneş ışığında gözleri çok şehvetli görünüyordu. "Hadi söylesene, beğendin değil mi?"

"Grady'ye gitmiyor muyuz?" dedim normal bir ses tonuyla.

Cebinden anahtarlarını çıkardı ve avucumun içine koydu. "Evet, hadi bakalım. Sen kullanıyorsun."

Hızlı bir şekilde elimi salladım ve anahtarlık sanki elimi yakmışçasına geri attım. "Hayır teşekkürler, sürmek istemiyorum."

Elini beline koydu, çok seksi görünüyordu. "İstemiyorum da ne demek?"

"Arabayı sürmek istemiyorum demek." Bunu söylemek beni neredeyse öldürecekti. Arabanın önüne doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve Lila'ya da başımla binmesini işaret ettim.

"Ama turbo şarjlı 572 Big Block motoru var," dedi parmaklarından sallanan anahtarla şaşkın bir halde. "Nasıl sürmek istemezsin?"

Aslında arabayı sürmek için kuduruyordum ama boyun eğmeyecektim. "Umurumda değil, Micha. Yolcu olarak gitmeyi tercih ederim."

"Bu da ne demek? Turbo şarjlı motor mu dedin, o ne?" Lila arabaya binerken merak etmişti. "Bir dakika siz arabadan mı bahsediyorsunuz? El, arabalardan pek hoşlanmaz. Hatta kampustan çıkarken kaç kere bizi otobüse bindirdi."

"Ah öyle mi?" dedi ama ses tonu inanmadığını belli etmişti. "Bunu bilmiyordum."

"Benzin israfı," diye yalan söyledim gerçeği örtmek için;

aslında araba kullanmayı çok özlemiştim. Sürat, adrenalin, heyecan... Çok özlemiştim.

Lila arka koltuğa bindi. Ben de ön koltuğa oturdum. Micha arabanın kapısını açtı. Motoru çalıştırdı ve benimle dalga geçercesine gaz verdi. Sonra yola çıktık.

"Artık tanıdığımız Ella'nın aynı Ella olmadığına inanmaya başladım," dedi Lila emniyet kemerini takarken.

Micha arabayı sürmeye başlamıştı. "Bence haklı olabilirsin, Lila çünkü benim tanıdığım Ella arabaları severdi. Hatta diğer kızlar saçlarıyla ve makyajlarıyla uğraşırken Ella bütün gününü diğer erkeklerle garajda geçirirdi." Sonra bana tehlikeli bir şekilde sırtı. "Hatta yarışa gittiğimizde bütün heyecanı o yaşardı."

İçimdeki enerjiyi ne kadar saklamaya çalışsam da bir türlü beceremeyecektim. O sıcak yaz geceleri, otoyolda uçup gitmek, diğer arabalarla tampon tampona ilerlemek, rüzgârı bedenimde hissetmek...

Micha parmağını boynumda gezdirdi ve şahdamarımı buldu. "Düşüncesi bile seni heyecanlandırıyor."

Dokunuşu, vücudumda özlem yarattı. Elini ittim, kollarımı kavuşturdum ve pencereden, hız limitini aşarken etrafı gözlemeye başladım. Micha vites değiştirdi ve motor daha fazla gürlemeye başladı, lastikleri yakmak için yalvanyordu sanki.

"Bu kadar hızlı sürmek yasal mı?" diye sordu Lila tedirgin bir şekilde. Dönüp baktığımda elleriyle deri koltuğa tutunduğunu gördüm. "Bence böyle bir yol için çok hızlı gidiyoruz."

Micha kararlı bir şekilde bana baktı, biraz frene bastı. "Sence? Hızlanalım mı yoksa yavaşlayalım mı?"

Ona biraz daha yavaş gitmesini söylemeyi, kemerimi takmayı ve uzaklara bakmayı istedim ama içimdeki tutku buna

engel oldu. Sonra gaz pedalını kökledi, bir gözü bendeydi ve önce benim gözlerimi kaçırmamı bekledi.

"Emmm... Sanırım bu çok iyi bir fikir değil," dedi Lila ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

Araba dar yolda iyice hızlanırken gözleri sanki ona yavaşlamasını söylememi bekliyordu. *Umutsuz bir şekilde.* Ama vitesi yükselttikçe ve araba hızlandıkça, bedenim her şeyi olurluna bırakmamı söylüyordu.

Aniden Lila çığlık attı. "Dur levhası!"

Micha'nın gözleri, okyanusta parlayan güneş gibi parladı. Frene asıldı, araba çığlık atarak durdu ve biz de ileri savrulduk. Ellerimi uzattım ve torpidoya çarpmamak için destek aldım.

"Sen delirdin mi?" Lila'nın sesi çatlamıştı, arka koltukta kendini toplayıp elbisesini düzeltti. "Sizin sorunuz ne?"

Micha ile birbirimize baktık ve vücudum artık inkâr edemeyeceğim güçlü bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu, kaya gibi olmuştum ve hâlâ hayattaydım. Bir an için kaybolduğum yere geri gelmişim.

Bu büyüü Micha bozdu.

"Gördün mü, eski Ella hâlâ yaşıyor." Kavşaktan geçerken kibirle gülümsedi. "Sadece biraz kıvılcım gerekiyor."

Sanki bir şey ispatlamak istercesine emniyet kemerini taktım. "Hayır yaşamıyor. O öldü."

"İstediğin kadar diren ama onu geri getireceğim." Dudaklarını ısırdı ve bir yandan mırıldanırken tekrar dikkatini yola verdi. "O gecenin seni sonsuza kadar mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Ama artık çok geç. Beni milyon parçaya ayırdı ve kurumuş yaprak gibi rüzgârda savurdu. O gece, hayatımın en inanılmaz gecesiydi.

Zaten sonra da dibe vurmuştum.

Beşinci Bölüm

Micha

İşte orada, tanıdığım kız. Kendine geldiğini o yeşil gözlelerinden anlayabiliyorum. Zaten hep bir tuhaftı. Hız, tehlike her zaman onun besin kaynağı olmuştu. Ben yavaşlamak zorunda kaldığımdaysa ateş sönerdi. En iyi arkadaşımı, o istese de istemese de geri getirmek için çok güzel planlarım vardı.

Mini etek ve bütün kıvrımlarını ortaya çıkaracak dar bir bluz giymişti. Ona dokunamamak beni çıldırtıyordu.

“Dönemece ne oldu?” diye sordu küçük gezilerde arabayı park ettiğimiz noktadan geçerken. “Sanki koya giden yol kapanmış gibi.”

“İstersen yürüyebilir istersen de o tepeyi dört çeker arabayla çıkabilirsin.” Dönemeç, büyük bir çitle kapatılmıştı, bu nedenle hiçbir araba gölün yanındaki ıssız alana çıkan toprak yola giremiyordu. “Bir grubu, alkol ve uyuşturucudan yakaladıktan sonra yolu kapattılar.”

“Onları tanıyor muyum?” diye sordu umursamaz gibi görünmeye çalışarak.

Parmaklarımla direksiyona vurdum. “Evet, aralarından bir tanesinin yanında oturuyorsun. Ama ben sadece alkolden yakalandım.”

Arka koltukta oturan arkadaşım nefes nefese kalmıştı ve Ella'nın gizlice gözlerini devirdiğini gördüm.

"Ne ceza verdiler?" diye sordu ilgisizce.

"Şartlı tahliye ve öfke kontrolü tedavisi," dedim ilgisizli-
ğine cevap olacak soğukkanlılıkla.

Bana döndü. "Öfke kontrolü mü?"

"Aynı zamanda Grantford Davis'in suratına yumruk attım," diye açıkladım. "Biraz sert bir yumruktu. Ağzı burnu kırıldı."

Arkadaşı tekrar nefes aldı. Ella bu kızla nasıl arkadaşlık yapıyordu merak ettim. Kız cam sarayda yaşamış bir prenses gibi davranıyordu.

Ella, ne düşündüğünü hiçbir zaman saklayamayan o güzel gözleriyle bana dikkatle baktı. "Ona neden yumruk attın?"

"Bence nedenini biliyorsun."

"Sadece beni köprüye bırakmasını rica etmiştim, Micha," dedi. Sanki bunu söylerken bile boğuluyordu. "Bu onun suçu değildi. Sadece iyilik yapmak istedi."

"Seni orada kesinlikle yalnız bırakmamalıydı." Sinyal verdim ve uzun kuru çimenlerle dolu toprak yola girdim. "Hele de o halde bırakmamalıydı. Doğru düzgün düşünemiyordun bile. O gece hakkında hatırladığın tek bir şey var mı?"

Bileğindeki bileziklerle oynadı. "Emin değilim."

"Emin değil misin?" dedim suçlar gibi. "Yoksa itiraf etmek istemiyor musun?"

Tam bir şeyler söyleyecekken ağzını sıkı sıkı kapattı, pencereye döndü, konuştuklarımızı ve beni umursamıyormuş gibi davrandı.

Ella

Köprüye gittiğim gece, sabahtan beri çok garip hissediyordum kendimi. Annem birkaç hafta önce ölmüştü, içimde yaşadığım ve adını bir türlü koyamadığım sıkıntıyla baş edemeyeceğimi düşündüğümünden çekip gitmek istedim. *Ne fena.* Bu nedenle radikal önlemler aldım ve bir geceliğine kendimi annemin yerine koymaya karar verdim.

Annem çok kötü durumda değildi. Hayatında iyi dönemleri de olmuştu ama kötü günleri daha fazlaydı. Her şey yolundayken çok eğlenceli bir kadın olurdu ve birlikte çok eğlenirdik. En azından küçükken öyle sanıyordum. Ama yaşam ilerledikçe alışveriş çılgınlığı yaşamının, gecenin bir yarısı araba gezisine çıkmanın ve bana aslında uçabildiğini söylemesinin çok da normal olmadığını acı bir şekilde fark ettim...

Köprüdeki gece, yaşadığım en kötü gece değildi. Sadece hayatım üzerinde kontrolü kaybettiğime dair bardağı taşıran son damlaydı.

"Ella neredesin?" Micha'nın sesi tokat gibi gelmişti. "Aramıza dön artık."

Grady'nin, bir tarla üzerinde terk edilmiş bir bina ve hurdalığın yanında duran tek üniteli karavanının önünde park ettik. Emniyet kemerimi açtım, arabadan indim ve Lila'nın çıkması için ön koltuğu indirdim.

"Hayır, teşekkürler," dedi başını sallayarak ve koltuğa iyice yerleşti. "Burada beklesem daha iyi olacak."

"Bizimle daha güvende olursun." Micha tarlanın ortasındaki yıkık gecekonduyu gösterdi. "Burada keşler yaşıyor ve seni bir başına görürlerse gelip rahatsız ederler."

Micha, Lila'yı korkutmak için söylese de onu bozmadım çünkü burası gerçekten de güvenli bir yer değildi.

Lila'nın yüzü asıldı ve arabadan çıktı. "Kimin evine geldik biz? Uyuşturucu satıcısı değildir umarım."

"Hayır, eski bir dost sadece." Micha ile birbirimize baktık, duygularımız güneş ve rüzgâr gibi birbirine karıştı.

Grady bir zamanlar Micha'nın üvey babasıydı. Annesi ve Grady, birkaç yıl evli kalmışlardı ve Micha'nın en mutlu çocukluk anılarında Grady vardı. Kamp yapmak, balığa çıkmak ve arabalarla uğraşmak gibi... Micha'nın hayatında sekiz ve dokuz yaş arası kaya gibi sağlamdı, parçalara ayrılmamıştı.

Micha ile arabanın önünde yan yana durduk ve elimi tuttuğunda karşı çıkmadım. Orada olmak, zaman içinde yolculuk yapmak gibiydi ve bana hayatın aslında güzel olabileceğini öğreten adamı ölürken görmek son derece acı bir deneyim olacaktı.

Lila elbisesinin eteklerini aşağı indirerek, "İçeri girmemde sorun olmayacağına emin misiniz?" diye sordu.

"Rahat ol," dedim külüstür verandaya geldiğimizde. "Grady çok iyidir, sadece materyal hayat tarzını pek sevmez. Böyle bir yerde yaşamak onun tercihi."

Lila zorla gülümsedi. "Pekâlâ, rahat olmaya çalışacağım."

Micha elimi sıkı ve kapıya vurdu. Biraz bekledikten sonra kapıyı açıp içeri girdik. İçerisi aynı hatırladığım gibiydi ve o kadar rahatlatıcı geldi ki gülümsedim. Grady, gençken çok büyük bir gezgindi ve duvarlarında, gezdiği yerlerin haritası vardı: küçük kitap rafında duran, Rusya gezisinden matruşka bebekler, Afrika gezisinden aldığı ve duvara astığı Bokota maskesi, katlanabilir küçük masa üzerinde Nepal'den aldığı büyük bir nargile. Bütün bunlar bana biraz ağır gelmişti çünkü gözümün önünde anılar canlandı.

Karavanın içi küçüktü. Dar bir mutfak ve oturma odasından ibaretti. Üçümüz odanın içini neredeyse tamamen kaplamıştık.

Micha kolumu okşayarak beni kendine çekti. "İyi misin?"

Başımı salladım ve gözyaşlarımı saklamaya çalıştım. Micha şakaklarıma bir öpücük kondurdu, bu sefer karşı koymadım. Kendime bu küçük an için izin vermiştim.

"Merak etme," dedi Micha. "Ben yanıdayım."

Zamanı gelmişti.

"O nerede?" diye sordum derin bir nefes alarak. Micha'nın yanından bir adım uzaklaştım ve eski Ella'yı da uzaklaştırdım. Omzumun üzerinden arkayı gösterdi. Döndüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Orta yapılı, uzun boylu, mavi gözlü ve gür saçlı adam, çökük gözlü, saçsız iskeletimsi bir figüre dönmüştü. Üzerindeki gömlek belki üç beden boldu ve pantolonun kemerine fazladan delikler açılabilirdi.

Ona sarılmaya çekindim. "Nasılın? İyi misin?"

"Ben her zaman iyiyim. Bunu biliyorsun. Kanserin gücü beni kötü yapmaya yetmez," dedi ve gülümsedi. Her zamanki gibi çok içten gülümsüyordu. Bastonunu kullanarak bana doğru topallayarak ilerledi. Ben de ona doğru yürüdüm ve yıpranmış deri koltuğun yanında ona hafifçe sarıldım, sanki sıkı sıkı sarılırsam kırılacak gibi geliyordu.

"Sen nasılsın benim küçük Ella May'im?" Bana bakmak için bir adım geri gitti. "Değişmiş görünüyorsun."

Yavaşça saçıma dokundum. "Dış görünüşümü biraz değiştirdim. Biraz değişiklik iyi gelir diye düşündüm."

Dalgın bir biçimde elini salladı. "Hayır, o değil. Başka bir hal var üzerinde. Üzgün görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedim ama hiç iyi değildim. "Kendimi harika hissediyorum."

Anlayışla gülümsedi. "Yalan söylemeyi hiçbir zaman beceremedin, bunu biliyor musun? Vazoyu senin kırdığını en başından beri biliyordum."

Arkamdan Micha başını salladı. "Gözleri yüzünden. Her şeyi o kadar belli ediyor ki. Ama bunun farkında değil."

"Eğer vazoyu benim kırdığımı biliyorsan, neden bana ceza vermedin?"

Grady kahkaha attı ve Micha'ya baktı. "Sanırım özenle hazırladığın hikâye gönlümü fethetmişti. Ayrıca da alt tarafı bir vazo ne olacak ki?"

Gerilim dağılmıştı, sadece ne yapacağını bilmiyor gibi görünen Lila tedirgindi. Kapının orada oyalanıyor, odanın içine göz atarken saçıyla oynuyordu.

"Grady, bu Lila," diye tanıttım onu ve elimle yanımıza çağırdım. "Üniversiteden oda arkadaşım."

Lila bir adım attı ve hafifçe elini salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Ben de," dedi Grady, sıcağınla başını sallayarak.

Sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Üniversite demek? Buradan üniversiteye gitmek için kaçtın."

"Özür dilerim, seni aradığımda söylemedim. Biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Her şeyden uzak kalmak istedim."

"Sana karşı dürüst olacağım. Biraz kırıldım." Ağırlığını bastona veriyordu, kolları ve bacakları hareket edemeyecek kadar ince görünüyordu. "Sen benim kızım sayılırsın ve başına gelenleri benimle konuşacak kadar yakın olduğumuzu sanıyordum."

Gözlerini Micha'ya çevirdi ve Micha'nın sekiz ay önce köprüde olanları anlatıp anlatmadığını merak ettim.

"Birini aramam lazım," dedi Micha eline telefonu alıp

kapıya doğru giderken. "Lila, neden benimle dışarı gelmiyorsun?"

Lila memnuniyetle başını salladı. Kapıyı arkalarından kapattıklarında karavan sallandı.

Grady kendini koltuğa bıraktı ve rahatlamış gibi nefes aldı. "Konuşmamız lazım."

Kendimi bir nutuğa hazırladım ve karşısındaki kanepenin ucuna iliştim. "Başım dertte, değil mi?"

"Başının dertte olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi bastonunu sehpayla yaslarken.

Kucağıma bir yastık aldım ve arkama yaslandım. "Bilmiyorum. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemek çok zor. Neyin iyi neyin kötü olduğunu da."

Koltuğunda doğruldu. "Sen her zaman neyin doğru neyin yanlış olduğunu çok iyi bildin. Sadece yanlış seçtiğini kabul etmekte zorlanıyorsun hepsi bu."

"Bunu biliyorum, bu yüzden artık hata yapmayan ve hayatını kontrol edebilen bir Ella'ya dönüştüm."

"Konu bu değil. Esas konu, hayattan kaçman ve her şeyi kontrol edemeyeceğini anlayamaman. Bunu istesen bile." Sözleri kemiklerime kadar işlemişti.

Yastıktan sarkan bir ipi yakaladım. "Micha sana buradan gitmeden bir gece önce... Olanları anlattı mı? Ne yaptığımı biliyor musun?"

Çatlamış dudaklarını sıktı. "Evet."

"O zaman neden kaçtığımı az çok anlamışsındır. Eğer değişmeseydim, ona benzeyecektim, sonum annem gibi olacaktı." Bunu ilk defa yüksek sesle itiraf etmişim ve söyler söylemez göğsümden bir ağırlık kalktı. Ama sonra on kat ağırlaşmış bir halde geri geldi. "Kontrolü kaybediyorum."

Yorgun yüzünde üzgün bir ifadeyle öne eğildi. "Anneni çok iyi tanıdığını biliyorsun."

"Sadece yaptıklarından sonra bir şeyleri düzeltmek için devreye girdiğinden tanıyorsun."

"Tatlım, sen o değilsin. Annen hastaydı, psikolojik sorunları vardı."

"Manik depresif bozukluğu kalıtsal bir hastalık," dedim sessizce. "Annemde bu hastalık olduğu için bende de çıkma ihtimali çok yüksek."

"İhtimal yüksek olsa da kesin hasta olacağın anlamına gelmez." Titrek bacaklarıyla koltuktan kalktı ve gelip yanıma oturdu. "Bence sen, annen gibi olmaktan o kadar korkuyorsun ki gerçek benliğinden kaçıyorsun. Ama her şeyi kontrol edemezsin, bunu kimse yapamaz."

"En azından deneyebilirim," diye mırıldandım. Sonra doğrulup yastığı kucığımdan attım. "Sen benim nasıl olduğumu hatırlıyorsun. Yaptığım bütün saçmalıkları biliyorsun. O aptalca, sorumsuzca davranışlarıma şahit oldun. Ben, yıkılmayı bekleyen bir virane gibiydim ve o gece yaptığım da bunu kanıtladı. Ben... Ben... Ben neredeyse kendimi öldürecekdim."

"Hayır öldürmeyecektin. Hikâyeyi dinledim. Böyle bir şey kesinlikle yapmayacağımı biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sadece bir şeyleri kafanda oturtmaya çalışıyordun. Bak şimdi buradasın."

"Hayır, öldürecekdim kendimi," dedim ona ama bu yalandı. "Aklım belki buna engel oldu ama o köprünün tepesine çıktığımda atlayacağımı bilecek kadar hatırlıyorum."

Başını salladı. "O zaman Micha geldikten sonra olanları hatırlamıyorsun."

"Evet hatırlıyorum," dedim titrek bir nefes alarak. "Onu

öptüm ve sonra köprüde onu bir başına bıraktım. Eve gittim, eşyalarımı topladım ve kaçtım."

"Hayır, o gece bir şey daha oldu." Alnı kırıkmıştı. "Micha seni bir yere götürdü. En azından bana götürdüğünü söyledi."

Olanları hatırlamaya çalışırken elimi kaşıdım ama o güne ait hatırladıklarım çok bulanıktı. "Bir yere gittiğimizi hatırlamıyorum."

"Benim anladığım, tükenmiş durumdaydın ve çok üzgündün. Bu ikisi birlikte pek iyi gitmez. Güven bana, ben de oradaydım." Parmaklarıyla bastonunu aradı. "Micha atlamana mani oldu ama daha fazlası var."

"Oradaydım derken ne demek istiyorsun?"

"Yani, tek çözümün ölmek gibi görüldüğü zamanlarım olmuştum."

Söylediklerini düşündüm. "Biliyor musun, buraya nasıl olduğumu öğrenmek için geldim ama nasıl olduysa benim hakkımda konuşuyoruz."

"Benim de ihtiyacım olan bu," dedi. "Hastayım ve herkesin ölümüm hakkında konuşmasından artık bıktım."

Ağzımı açtığımda ön kapı da gıcırdayarak açıldı. Gelenin Micha olduğunu sandım ama siyah eşofman altı ve beyaz tişört giymiş orta yaşlı bir kadın içeri girdi. Beyaz saçlarını örmüştü ve elinde siyah bir çanta vardı.

Kapıyı kapatırken Grady'ye gülümsedi. "Gene yaramazlık yapmışsın. Yataktan kalkmaman gerektiğini biliyorsun."

Grady gözlerini devirse de yüzü aydınlanmıştı. "Evet, yaramazlık yaptım. Sanırım beni cezalandırman gerekecek."

Bu rahatsız edici konuşmayı umursamamaya çalışsam da çok tuhaf gelmişti.

"Ella, bu Amy." Adını söylerken tekrar ciddiyete bürünmüştü.

Amy'nin elini sıkmak için yerimden kalktığımda, kadının parmağında yüzük olmadığını fark ettim. "Siz hemşiresi misiniz?"

Grady ayakta dengesini sağlamaya çalışırken, kadın yardım etmek için gelse de Grady istemedi. "Tamam tamam, henüz kötürüm değilim."

Kadın içini çekti. "Evet, ben hemşiresiyim ve görevim ona çok iyi bakmak. Ama o kadar inatçı bir adam ki işimi doğru dürüst yapmama izin vermiyor."

Grady önce homurdansa da sonra güldü. Bastonuyla ilerledi. Ayakları, turuncu renkli yıpranmış halının üzerinde sürünüyordu. "Ella, yarın buraya tekrar gelebilir misin? Seninle biraz konuşmak istiyorum."

"Tabii ki gelirim," diye söz verdim arkasından. Sonra hemşireye döndüm. "Durumu ne kadar kötü?"

Kadın elindeki çantayı tezgâhın üzerine koydu ve fermuarını açtı. "Sana ne söyledi?"

"Kanser olduğunu," dedim. Kadın çantanın içinden birkaç poşet çıkardı. "Ama hepsi o kadar. Durumu hakkında çok fazla konuşmak istemiyorum."

Elini çantasının içine atan kadın bir avuç ilaç şişesi çıkardı. "Evet, konuşmak istemiyorum," dedi. Sonra renksiz sıvıyla dolu şişeyi salladı. "Dördüncü evre kemik kanseri."

Neredeyse düşecektim. "Dördüncü evre mi? Ama bu demek oluyor ki..."

"Önünde çok kısa ve sert bir yol var," dedi dürüstçe. "Sen Ella Daniels'sın, değil mi? Baban da Raymond Daniels?"

Parmaklarımla kanepenin ucunu kavradım, sanki bir şeye tutunmazsam ölecektim.

"Evet, neden ki?"

"Önemli bir şey değil," dedi kadın omuz silerek. "Grady arada sırada sizden bahseder."

"Ama babamı tanıyorsunuz," dedim temkinli bir biçimde. Çantasının fermuarını kapattı ve ilaçlarla birlikte mutfağa gitti. "Ona araba çarptığında hastanede nöbetçi hemşireydim."

Babam körkütük sarhoştı ve gecenin bir yarısı otoyolda bisiklete binmeye karar vermişti. "Demek Grady'ye evinde bakıyorsun?"

Musluğu açtı ve bir bardak su doldurdu. "Son aylarını hastane yatağında geçirmek istemediği için beni ev hemşiresi olarak tuttu."

Sadece ayları mı kalmıştı? Bu durumu sindirmem biraz zor olacaktı. Kapiya doğru sendeledim. "Grady'ye yarın uğrayacağımı söylersin," dedim.

Merdivenleri inerken neredeyse düşüyordum. Neyse ki Micha oradaydı ve beni tuttu.

Doğruduktan sonra beni sıkıca tutmaya devam etti ve endişeyle yüzüme baktı. "İçerde ne oldu?"

"O, ölüyor," diye fısıldadım çorak tarlaya bakarak. "Gerçekten ölüyor."

"Biliyorum." Micha bana sıkıca sarıldı. Parmak uçları tenime batıyordu. "Buraya gelmeden önce söylemiştim."

Ciğerlerimde oksijen kalmamıştı. "Bana bunu söyledin... Tamam, durumunun kötü olduğunu düşündüm ama bu kadarını beklemiyordum." Elini kapiya doğru salladım. "Ne hemşire ne de önünde kalan birkaç ay aklıma gelmişti."

Elleri sırtımda dolaştı ve beni göğsüne bastırdı. Başımı ona yasladım ve rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Tam ona o gece ne olduğunu soracaktım ki gerçeği duyma korkusu

beni susturdu. Ya kötü bir şeyse? Ya duyacaklarım beni çıldırtacaksa?

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye fısıldadı. "Ne istiyorsan söyle yapalım."

Kendimi ondan uzaklaştırarak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Arabada oturan ve dikiz aynasından rujunu tazeleyen Lila'ya baktım. "Onu alışverişe götürmem lazım, sonra da yola çıkacak."

Karşı çıkmama rağmen, Micha enseme tuttu ve ona bakmamı sağladı. "İstersen onu ekebilirsin."

Koluna vurdum. "Ne zamandan beri kızlara karşı bu kadar kabasın?"

"Kasabanın ne kadar sıkıcı ve kasvetli olduğundan sürekli şikâyet ettiklerinden beri," dedi alaycı bir amigo kızı havasıyla. "Ve tabii sineklerden. Alt tarafı on dakika dışarıda durduk, neredeyse onu keşlerin gecekonduşuna bırakıp kaçtım."

"Orası keşlerin gecekonduşu değil, bunu biliyorsun." Başımı salladım ve sırttım. "Ve seni de çok iyi tanıyorum. Onu yatağa atmak istediğine eminim."

Duraksadı ve sonra yavaşça sırtımı okşayıp aşağılara indi. Kalçamı kavradı ve bedenlerimizi birbirine yapıştırdı. İçimin derinliklerinde bir ateş yanıyordu, ister istemez inledim. Bir an için nerede olduğumu unutmuştum.

"Yatağa atmak istediğim tek varlık sensin," diye mırıldandı saçlarımı koklayarak.

Kendimi topladım ve geri çekildim. "*Ciddi misin?* Burada mı? Tarlanın ortasında?"

Karavana doğru elini savurdu. "Neden olmasın? Grady yüzünden mi? En sonunda bizi birlikte gördüğüne mutlu olacaktır. Yıllardır, bir gün kavuşacağımızı söyleyip duruyor."

Kulaklarımı kapadım. "Bunu dinlemek istemiyorum."

Tekrar yanıma geldi. Yüzü yüzümün dibindeydi ve neredeyse ayağıma basacaktı. "Terk edip gittin diye sana olan duygularım değişti mi zannediyorsun? Pekâlâ, bil bakalım ne? Yanılıyorsun. Hislerim elimde değil. Ben hâlâ sana..."

"Bunu söyleme," dedim ve ona parmağımı uzattım. "Seni uyarıyorum Micha Scott."

Ellerini kaldırdı, gözlerini açtı, alaycı görünüyordu. "Ah evet, başım belada. Soyadıyla hitap ettiğine göre."

Lila'nın bizi dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için arabaya baktım. "Başın belada. Buraya geleli neredeyse bir gün bile olmadı ve saklamaya çalıştığım her şey senin yüzünden mahvoldu."

Mavi gözleri alev almıştı sanki. "Güzel. Sadece kaçarak kimliğini değiştirebileceğini zannediyorsan çıldırmışsın demektir. Dönüştüğünü zannettiğin bu duygusuz *tiki* kız," dedi bluzumu, fırfırlı eteğimi ve kıvrıkcık saçlarımı göstererek. "Saçmalıktan başka bir şey değil. Sadece dış görünüşünü değiştirerek kişiliğinin de değişmesini bekleyemezsin."

İçimde bir öfke kabardı ve onu ittim. "Yanılıyorsun."

Dengesini sağlamaya çalışırken yerden toz kaldırdı ve mağrur bir edayla gülümsedi. "Öyle mi? Çünkü o çok sevdiğim ateş şu an daha da güçlendi." Beni baştan çıkarmak için yanaklarıma dokundu.

"Micha, böyle olmak zorundayım yoksa nefes alamam. Lütfen beni rahat bırak. O lanet olası ateş yanmaya devam edebilir ama ben sönmesini istiyorum." Ona arkamı döndüm, sadece bir kere olsun sözümü dinlemesini istedim çünkü böyle devam ederse eninde sonunda karşı koyamayacaktım.

Ama Micha daha önce girdiği hiçbir yarışta yenilmemişti.

Micha

Gözlerindeki acı beni neredeyse öldürecekti. Eğer mümkün olsaydı, zamanda geriye gider ve o lanet olası gece o ağaca çıkmasını engellerdim. Belki o zaman en iyi arkadaşımı kaybetmemiş olurum.

Ella'yı bulunduğu durumdan kurtarmak için bir şeyler yaparak şansımı denemeye karar verdim. Arabayı, kasabanın merkezinde, Stop n'Shop ve Bubba's Spor Salonu'nun arasında, küçük kafenin önündeki açıklığa park ettim. Motoru durdurdum ve sabırla beni azarlamasını bekledim.

Nerede olduğumuzu anladığında yüzü kızarmaya başladı. "Micha, gerçekten şu an hiç havamda değilim. Bir sürü işim var, Lila'nın da öyle."

"Hadi ama çok uzun zamandır beni çalarken görmedin," diye ikna etmeye çalıştım en baştan çıkarıcı sesimle. "Sadece bir şarkı. Ondan sonra çıkıp gideceğiz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Lila arka koltuktan. Grady'nin karavanından uzaklaştığımız için biraz rahatlamıştı. "Canlı grup dinlemeye bayılırım ve grup vokalleri bana çok seksi gelir."

"Micha gitar çalar ve kendi söyler," dedi Ella gözlerinde bir sahiplenme ifadesiyle. "Grubun vokali değil. Solo şarkıcı."

"Bana hepsi aynı geliyor." Lila, Ella'nın başına vurdu sanki aralarında bir muhabbet varmış gibiydi. "Grup olsun ya da olmasın, gitar çalabilen ve şarkı söyleyen bir erkek her zaman seksidir."

Karizmatik bir şekilde güldüm ve üzerine eğildim. "Hadi ama güzel kız." Bir tutam saçını parmağıma doladım. "İçeri gelip, beni olanca seksiliğimle sahnede izlemek istediğini biliyorsun. Bence çok özlemişsindir."

Bir gülücükle yanıt verirken gözlerini kıstı. "Biliyorsun sesin beni etkilemiyor. Sesinin etkileyiciliğini kaç kızı tavlama için kullandığını gördüm."

"Sen gittiğinden beri hiçbir kızı etkilemeye çalışmadım," diye gerçeği söyledim. Eskiden istediğim her kızla buraya gelip giderdim ama arkadaşlığımızda bir şeyler değiştiğinden beri aradığım aslında oydu. "Ve başka bir kızı da etkilemek istemiyorum."

Eliyle ağzımı kapadı. "Seninle geleceğim ama tek bir şartım var. Beni rahatsız eden şeyler söylemeyeceksin."

"Bir dakika. Arabam ne olacak?" Lila ileri doğru fırladı ve dikiz aynasını kullanarak saçını düzeltti. "Geç oluyor. Tamirci kapanmaz mı?"

Ella'nın elini dudaklarımdan çektim ve parmaklarımı parmaklarına doladım. "Zamanında orada oluruz. Söz veriyorum."

Ella duraksadı, sanki aslan kafesine girmek üzere olan bir fare gibi kafeye bakıyordu.

Elini sıktım. "Hadi artık girelim. Eğleneceksin söz."

Ellerimize baktı ve sonra bakışları gözlerime kilitlemeden önce dudaklarına uğradı. "Hâlâ herkes burada mı takılıyor?"

"Kelly, Mike, Renee ve Ethan geliyor," dedim. "Ama Grantford buralara pek uğramıyor artık."

Dolgun dudaklarında bir gülücük belirdi. "Belki de suratına yumruk attığın için olabilir."

"Belki de bir nedeni budur." Gülümsemesine yanıt verdim, arabadan inmek için elini bıraktım. Sanki yavaş yavaş mesafe kaydediyorduk.

Dışarı çıktı ve gerindi. Tişörtünü çıkarmak, onu arka kol tuğa yatırmak ve daha önce değer verdiğim hiç kimseyle yapmadığım şeyler yapmak istiyordum.

"Neye bakıyorsun?" dedi bluzunu düzelterek.

Ne kadar güzel olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hiç olmamıştı. Eski punk gotik karışımı tarzıyla bile görünüşü muhteşemdi.

Başımı salladım, gözlerimi ondan alamıyordum. "Yok bir şey, sadece düşünüyordum."

Kapıyı çarptı ve park yerinin arasından ilerlemeye başladık. Elini beline atsam da uzaklaştı ve Lila'nın yanından yürümeye başladı.

Kaşlarını çattım. Belki de düşündüğüm kadar iyi gitmiyordum.

Ella

Eğer bana bu şekilde bakmaya devam ederse kendimi tutamayacaktım ve inadım eriyerek sıcak, dumanları tüten bir sıvıya dönecekti. Micha dünyadaki en delici gözlerle sahipti ve deniz mavisi gözlerinde yoğunluk dalgalarıyordu. Sürekli benimle flörtleşiyordu, aynı eskiden şakadan da olsa yaptığı gibi ve ben de hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum.

Ama nedense bu sefer daha farklıydı, daha yoğun ve daha gerçekti. Sanki kalbinin derinliklerini açıyordu ama bu hiç ona göre bir hareket değildi. En azından benimle birlik-teyken. Terk ettiğim gün hariç tabii.

Kafenin içi, bir cumartesi öğleden sonrasına göre bile çok kalabalıktı. Bütün masalar doluydu ve dalgalı saçlı bir çocuk sahnede klavye çalıyordu, sesi detoneydi. Baristalar, kapıya kadar uzanan kuyruğa hizmet vermek için harıl harıl çalışı-yordu ve masada insanlar dizüstü bilgisayarlarında çalışıyordu.

"Nereye oturacağız?" dedi Lila içeriye bakarak. "Hiç boş masa yok ki."

Micha, kösedeki masada Ethan ve Renee'yi görüp onlara el salladı. "Oturma sorunu çözüldü," dedi elimi tutup beni peşine takarak.

Renee, ağır göz makyajı yapan ve koyu kızıl saçları olan kısa boylu bir kızdı. Ela gözleri, Micha ile benim elime kilit-lenmişti. Elimi çekmek istesem de Micha buna izin vermedi.

"Hey, Ella," dedi bordo rujlu dudaklarıyla yapmacık bir biçimde gülümseyerek. "Neler yapıyorsun, nasıl gidiyor?"

"Pek bir şey değil," dedim. Yüzeysel bir cevap vermek istemiştım çünkü konu Renee olunca en uygun seçenek yüzeysellikti.

"Tekrar karşılaştık." Ethan, Lila'ya gülümsedi ve onun için bir sandalye çekti. "Bir süre daha takılmaya karar verdin demek."

Lila otururken Ethan'a baktı. "Teşekkür ederim. Dün gece arabam berbat olduğu için buna mecbur kaldım."

Micha masadaki son boş sandalyeye oturdu ve beni de kucığına oturtmaya çalıştı. Boş bir sandalye bulmak için etra-fima bakındım ama o kadar çok insan vardı ki çoğu da duvar kenarında oturuyordu.

"Korkma, ısırمام Ella May." Micha'nın gözlerinde meydan okuma vardı. "Tabii sen istersen o ayrı."

Masadaki herkes beni izliyordu. Daha fazla ilgi odağı olmamak için kucığına oturmak zorunda kaldım. Ethan, Micha'ya şaşkın bir bakış attı. Micha bunu umursamadı ve masanın ortasındaki sepette duran çöreklerden bir tane aldı.

Çöreği ağzına attı. "Pekâlâ, ne zaman şarkı söyleyebile-ceğim?"

Ethan'ın koyu renkli kaşları çatıldı. "Nasıl yani? Tekrar çalmayı mı düşünüyorsun? Bence çoktan zamanı gelmişti."

"Gene ne demek istiyorsun?" diye sordum, bir çörek de kendime alarak. "Neden çalmıyordun ki?"

Ethan gömleğinin kollarını kıvırdı, kollarını çapraz yaptı ve Micha'ya şifresini çözemediğim gizemli bir bakış attı. Micha'ya bakmak için arkamı döndüm ama o anda pişman oldum. Gözleri o kadar yoğundu ki bir an için kendimi çok rahatsız hissettim.

"Müziğe ara mı verdin?" diye sordum. "Neden böyle bir şey yaptın? Müzik senin hayalin değil mi artık?"

Omuz silkti ve kollarını belime doladı. "Sen beni izleme-diğin için aynı tadı alamıyordum."

"Seni her zaman izlemiyordum ki," dedim ellerimi omuz-larına koyarak. "Burada yaşarken bile." Başını salladı ve bir tutam sarı saç alnına döküldü. "Bu doğru değil. İzlemediğin tek bir gösteri bile olmamıştı."

Durup düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim. "Ben artık burada değilim diye kendi hayatından vazgeçmeni iste-miyorum."

"Ben de senin buradan başka bir yerde olmanı istemiyor-um." Kalçalarını sıktı ve refleks olarak irkildim çünkü tüm vücudumda bir uyuşma hissettim.

"Ne alırsınız?" dedi garson kız. Herkes ne istediğine karar vermişti ve garson Micha'nın siparişini yazarken, kucağında oturduğumu görmesine rağmen kıkırdamıştı.

Garson kızın ismi Kenzie'ydi ve ondan oldum olası hoşlanmamıştım. Stacy Harris'in bizim okulda okuyan o tekerlekli sandalyedeki kızla dalga geçmesine yardım etmişti. Rahat bir biçimde Micha'nın göğsüne dayandım ama sanki bunu istemeden yapmışım gibi bir hava verdim. Bunu, garson kızdan başkası fark etmemişti. Ve Micha. Sanki bedenimin bedenine yakınlığı onu çıldırtıyormuş gibi kalp atışları hızlanmıştı.

Garson kaşlarını çatı ve sipariş defterini önlüğüne soktu. "İçeceklerinizi hemen getiriyorum."

Micha'nın benimle konuşmasını bekledim ama o sessiz kalıp ellerini de çıplak bacaklarımdan çekmedi. Burayı terk ettiğim gün kafamda her şeyi netleştirmiştim aslında ancak şu an elimde değildi. Çocukluğumuzdan beri, onun için uygun olmayan kızları ondan uzaklaştırma ihtiyacı hissediyordum.

Eski alışkanlıklar kolay kolay yok olmuyordu.

Micha

Ethan, bana sanki aptalmışım gibi bakıyordu. Tabii bunun nedeni aptal gibi sırtıyor olmam da olabilir ama elimde değildi. Ella'nın garson kızdan rahatsız olduğunu hissettim. Daha önce hiç böyle davranmamıştı, burayı terk etmeden önce bile.

"Çalan grup ilginçmiş," dedi Lila sahnede banjo çalan gruba. "Sen de mi bu tarz müzik yapıyorsun?"

Ethan, Renee ve ben kahkaha attık. Ella bile, kahkahasını saklamak için eliyle ağzını kapattı.

"Hayır tatlım, benim müziğim böyle değil," dedim ve kahvenden bir yudum aldım. "Benimkisi biraz daha..."

"Ateşli ve seksi," dedi Ella. Ona baktım. Bakışımı umursamadan devam etti. "Spill Canvas notalarını düşün ve üzerine biraz daha ekleme yap."

Lila masanın üzerindeki kırıntıları toplarken, "Hani şu ders çalışırken sürekli dinlediğin grup mu?" dedi.

Ella başını salladı ama umursamaz bir tavırla, "Evet o," dedi.

Hâlâ o grubu dinliyor olmasından dolayı çok mutlu olmuştum. En azından müzik zevki değişmemişti. Bir elim bacağının üzerindeydi ve sanki onu bırakırsam tekrar kaçıp gitmesinden korkuyordum.

Sepetten bir çörek daha alıp ağzıma attım. Lila, Ethan ile konuşmaya başlamıştı, Renee ise cep telefonu ile meşguldü.

Ella'nın saçını yana ayırdım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Demek ateşli ve seksi olduğumu düşünüyor-sun ha?"

Gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırıp ve sanki banjo şarkısından çok derinden etkilenmiş gibi davrandı. "Hayır, müziğinin ateşli ve seksi olduğunu düşünüyordum."

"Aynı kapiya çıkar." Omzuna bir öpücük kondurmaya cüret ettim. Teninin yumuşaklığının tadına vardım. Onu o kadar tutkulu bir şekilde istiyordum ki sadece düşüncesi bile penisimi sertleştiriyordu.

Ella da sertliği fark etti ve kucağımda kıpırdandı. Bu durumu daha da kötüleştirmişti. "Otur yerine çocuk," diye takıldı gergin bir gülücükle. Sonra dudaklarını birbirine bastırıp ve ayağa kalkmaya yeltendi.

Onu belinden tutup geri oturttum ve kucığıma yerleştirdim. Birbirimize o kadar uygunduk ki aklım karışmıştı ve o gitmeden önce yaşadığım bütün duygular olanca ağırlığıyla geri gelmişti. Onu daha fazla hissetmeye ihtiyacım vardı, *Hemen şimdi*. Çevremizdeki herkesin gözü önünde elimle yavaş yavaş bacaklarını okşamaya başladım.

"Micha," diye karşı çıktı sesi titreyerek. "Herkesin ortasında yapma..."

Parmaklarım eteğinin ucuna geldiğinde onu susturdum. Durduramıyordum kendimi. Aramızdaki bu cinsel gerilimi çok uzun zamandır taşıyordum. Neredeyse on altı yaşındayken onu cinsel olarak arzuladığımı fark ettim.

Bu isteğimi olabildiğince uzun süre görmezden geldim çünkü öğrenirse çılgına döneceğini biliyordum. Birkaç öpücük çalmayı başaramıştım ama köprüdeki gece, sonunda duygularımı itiraf ettiğimde her şey değişmişti. Aynı düşünüşüm gibi, çılgına dönmüştü.

Gittikten sonra, geceler boyu uyuyamadım ve içimdeki açlıktan kurtulmaya çalıştım. Ancak bir süre sonra bunun işe yaramayacağını fark ettim. Ella benden bir şeyler çalmıştı ve onunla sevişene kadar geri vermeyecekti.

Ellerimi eteğinin içine soktum ve parmaklarını da bacaklarımın arasına aldım. Nasıl bu kadar ileri gittiğime ben de şaşırmıştım çünkü kalabalık bir kafede oturuyorduk. Neredeyse geri çekilecektim ama bir bacağına yana ayırınca bunu bir davet olarak yorumladım.

"Pekâlâ, sahne zamanı." Gözleriyle beni soyan garson sahnedeki mikrofondan seslenmişti. "Eğer hâlâ adınızı yazdırmadıysanız, Phil'e gidip kaydolabilirsiniz," dedi ve parmağıyla hoparlörün yanında oturan orta yaşlı kafe sahibini gösterdi.

"Sanırım sıra sende." Ella hızlıca ayağa kalktı, sanki bir kancadan kurtulmuş gibiydi.

Adımı yazdırmak için ilerlemeden önce belini kavradım ve kulağına, "Burada bittiğini düşünüyorsan hiç sevinme çünkü daha bitmedi," dedim.

Titredi, ben de yüzümde tatmin olmuş bir gülümsemeyle masadan uzaklaştım.

"Seni aşağılık pezevenk," dedi Phil masanın arkasından. 80'lerden çalan bir cover grubunun eski bir üyesiydi ve aslan yelesi saçı renkli elbiseleriyle hâlâ o yıllarda yaşıyor gibi görünüyordu. "Kimleri görüyorum karşımda."

"Beni çok özledin, değil mi?" dedim ve kâğıda adımı yazdım.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Son birkaç aydır tek dinlediğimiz banjo ya da bongo çalan hippiler. Woodstock geri geldi sanki."

Güldüm ve kalemi masaya bıraktım. "Özlendiğimi duy-mak çok keyifli."

Phil amfilerin ayarlarını değiştirdi. "Özlemekten de fazlası var. Lütfen burada çalmaya devam edeceğine söyle. Kendime gelmeye ihtiyacım var. Yoksa burası kötüye gidecek."

Kibarca gülümsedim ve masaya doğru eğildim. "Pek sanmıyorum. Artık burada çok fazla takılmayacağım. Gitmem gereken yerler, görmem gereken insanlar var."

Masaya dönerken Naomi ile karşı karşıya geldim. Naomi, Phil'in kızıydı. Uzun boylu, uzun siyah saçlıydı ve muhteşem bir vokaldi. Grubuyla turneye çıkmadan önce bazen onunla çalardık.

Aslında yakın sayılırdık ama gittiğinden beri pek görüşme fırsatımız olmamıştı.

"Aman Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim," dedi. Dışında kırmızı ruj izi kalmıştı.

"Kim sevinmedi ki?" diye takıldım.

Güldü ve kolumu sıvazladı. "Hâlâ kendini beğenmişsin." Konuyu uzatmadım. "Demek sen de döndün?"

"Evet ama birkaç haftalığına. Sahneden sonra biraz konuşalım mı? Seninle konuşmak istediğim çok önemli bir konu var."

"Sahneye çıkacağımı nereden biliyorsun?"

Masayı gösterdi. "Adını yazdığını gördüm."

"Pekâlâ, seni sonra bulurum." Benimle ne konuşacağını çok merak etmiştim.

Ella

Lanet olsun Micha. Dokunuşlarıyla, uzun bakışlarıyla beni öldürüyordu ve şimdi de şarkı söyleyecekti. Sesine karşı her zaman zaafim olmuştu. Yatağına otururduk, o gitar çalarken ben de bir şeyler çizerdim. Hayatımın en güzel anılarından biriydi.

"Ella, bir şey mi oldu?" diye sordu Lila ama ses tonunda suçlama vardı sanki. "Biraz kızarmış görünüyorsun."

Kahvemden bir yudum aldım ve masanın üzerindeki Amerikan servislerini düzelttim. Böylece paslanmaz çelikten yansımamı görmeyecektim. "Burası biraz sıcak, hepsi bu."

"Evet, kesinlikle öyle." Sanki kafamı yarıp içindekileri öğrenmek istercesine gözlerini bana dikti.

Micha masamızın çok uzağında olmayan sahneye çıktığında kalbimden anlamını bilmediğim kelimeler yükselmeye başladı.

Kucağındaki gitarla bir tabureye oturmuş, dudaklarını mikrofona uzatmış ve piercing'iyle oynuyordu.

"Şarkımın adı: *Hiç Kimsenin Göremediği*."

Daha sonra gözleri bana kilitlenmiş bir halde söylemeye başladı:

"Güneşin üzerindeki bir leke gibi, o güzel gözlerinde Saklamak istediklerini, derine gömdüklerini gördüm.

İşığın beni kör etti.

Bakmak acı veriyor, nefes almak acı veriyor.

İşığın gölgelediği ve kimsenin göremediklerine bakabilir misin?

Lütfen beni ruhuna al, lütfen al.

Bir daha fısıldamam, bir daha pes etmem

Öldüğümde bile kalbin kazanır.

Görünmeze karşı korumalı, saf olandan arınmış kalbin.

Seni parçalara bölmek bana acı veren tek şey olurdu.

İşığın altında.

Dünya için tutkulu, pek çoğunun görmediği.

Ruhun titriyor, dünyanın istediği ışık o.

Ama karanlığında körlük var.

Lütfen beni ruhuna al, lütfen al.

Bir daha fısıldamam, bir daha pes etmem

Öldüğümde bile kalbin kazanır."

Son nakaratla şarkıyı bitirdi. Kalabalık alkışlamaya başladı ve ben de gözlerimi delici bakışlarından kaçırıp kapıya çevirdim. Sanki odada yangın varmış gibi kaçmak istiyordum.

"Lanet olsun," dedi Lila, nefes nefeseydi. "Haklıymışsın. Bu çok ATEŞLİYDİ."

"Ben de bateri çalabiliyorum," dedi Ethan parmaklarıyla masaya vurarak. "Ve oldukça iyiyimdir."

"Seni kandırmasına izin verme," dedi kahvesinden yudum alan Renee ve dudaklarını büzdü. "Sadece *Rock* grubunda bateri çalabilir, hepsi bu."

Ethan, Renee'ye ters ters baktı. "Keser misin şunu? Hiç komik değil."

Lila, bir açıklama yapmam için bana baktı.

"Genelde böyledirler," diye açıklama yaptım nefes vererek. "Kedi köpek gibi hep dalaşırlar."

Lila dirseklerini masaya koydu ve çenesini eline dayadı. "Ella, senin erkek kardeşin de bateri çalmıyor muydu?"

"Evet, Dean çalışıyordu," dedim. "Ama çok iyi değildi."

"Şimdi de Dean ateşli oldu," dedi Renee, beni sinirlendirmeye çalışarak.

Micha gitarını aldı ve sahneyi sıradaki şarkıcı için topladı. Dünyaya karşı büyük bir nefreti varmış gibi görünen pembe elbiseli bir kız sahneye çıktı. Uzun bacaklı ve uzun boylu bir kız sahnenin kenarında Micha'nın yanına geldi. Dalgalı uzun siyah saçları sırtından aşağı akıyordu, çarpıcı yeşil gözleri ve parlak bir gülüşü vardı. Kızın adı Naomi'ydı, kafenin sahibinin kızıydı ve birkaç kere Micha ile sahneye çıkmıştı.

Micha'ya bir şey söyledi ve Micha kahkaha attı. İçimde bir kıskançlık alevi hissetsem de çabucak kendimi topladım. Kız, Micha'yı sahneden uzaklaştırırken Micha'nın eli de kızın sırtındaydı. Sahnenin arkasında kaybolmadan önce dönüp son kez bana baktılar. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ve anladığım zamanlardan daha fazla korkmuştum.

Lila kahvesini içti ve fincanın üzerinden bana baktı. "Sen ne söylersen söyle ama bu çocuk sana âşık."

Hiçbir şey söylemedim, elimdeki peçeteyi kalp şekli vererek yırttım. "Olabilir ama senin anladığın anlamda âşık değil."

"Pekâlâ Ella," diye araya girdi Ethan ve eminim bunu bilerek yaptı. Eğer öyleyse ona minnettar kalacaktım. "Şehir hayatı nasıl, anlatsana biraz."

"Muhteşem," dedim ve elimdeki peçeteyi buruşturup boş çörek sepetine koydum.

"Bu pek ikna edici gelmedi." Ethan kolunu Lila'nın sandalyesine koyarken, ayak ayak üstüne attı. "Burayı sevmiyor musun?"

Gülmek için kendimi zorladım. "Aslında burası da fena değil. Yapacak çok şey var ve okul harika."

"Çok garip davranıyorsun," dedi Ethan gözlerini bana dikip çenesini okşarken. "Bir şey seni fena halde yaralamış."

"Ben çok iyiyim," dedim inkâr içinde. "Ama gene de aşırı sorular beni yoruyor."

Lila dudaklarındaki krema köpüğünü yalarken bana baktı. "Haklı. Bugün çok üzgün görünüyorsun." Eliyle alnımı tuttu. "Hasta değilsindir umarım."

Micha masaya döndü. Kafe biraz boşalmıştı. Boş bir sandalye alıp masanın önüne çekti, sonra sandalyeyi ters çevirip oturdu.

"Pekâlâ, akşam ne yapıyoruz?" diye sordu Ethan, Micha telefonundaki mesajları kontrol ederken.

"Burada arabasını tamir ettirmemiz gereken güzel bir kadın var," dedi Micha başıyla Lila'yı göstererek.

Ethan halinden memnun göründü. "Vay canına, tamiri yapacak olmam çok onur verici."

Micha telefonu cebine koydu. "Ella'nın evine gidip arabayı almamız lazım. Yarın saat içinde dükkânda buluşalım."

"Anlaştık," dedi Ethan ve hesabı istemek için garsona el salladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Micha. "Planı beğendin mi?"

Omuz silktim. Aklım, o kızla ne konuştuğuna takılmıştı. "Tabii neden olmasın."

Masadakiler kahvelerinden son yudumlarını aldılar ve kapıya yöneldik. Ben kahvem bırakmıştım, bıraktığım başka bir şeyle birlikte ama ne olduğuna emin değilim.

Belki de yeni kimliğimin bir parçasıydı geride kalan.



Micha ve ben eve giderken hiç konuşmadık. Bu durum Lila'yı biraz tedirgin etmişti ve benimle burada ne kadar zaman geçirirse kampusta benden o kadar uzak duracağını hissettim. Evin sokağına girdiğimizde, garajın yanında beni bekleyen ve buraya gelmek istemememin acı nedenlerinden birini daha gördüm.

"Bu araba *kimin*?" dedi Lila koltuğunda doğrularak. "Muhteşemmiş."

"Neden burada?" dedim suratımı ekşitip, Ohio plakalı parlak kırmızı Porsche'ye bakarak.

"Şimdi biraz kibar ol," diye uyardı Micha ama sesinde bir alaycılık vardı. "Sonuçta o senin kardeşin."

"Kardeşim olması, aşağılık bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmiyor," diye mırıldandım. "Hem giderken, bir daha asla dönmeyeceğine yemin etmişti."

"Bu kardeşinin arabası mı?" diye sordu Lila. "Aman Tanrım, ne iş yapıyor ki?"

Parmak uçlarımla burnumun kenarlarını sıktım. "Kim bilir?"

"Böyle bir arabayı nasıl aldı acaba?" diye sordu merakla.

"Bu onun arabası değil," dedim. "Annemin arabası."

Micha ve ben yan gözle birbirimize baktık, ikimiz de bu arabanın gizemli bir şekilde garajımızda ortaya çıktığı günü hatırlamıştık. Annem hiç kimseye bu arabanın nereden geldiğini söylememişti ve bir süre boyunca Dean ile birlikte polis gelip annemi araba hırsızlığından yakalamasını beklemiş-tik. Böyle bir olay yaşanmadı ve zaman geçtikçe bu durum annem için bir oyuna dönüştü. Sadece araba değil, hayatını da bir oyuna dönüştürdü. Hiçbir zaman doğruyu söyleyip söylemediğini bilemiyorduk.

Öldükten sonra, arabayı Dean aldı. Onun hakkı olduğunu düşünüyordu, belki de öyleydi. Sonuçta o gece evden kaçıp annemi yalnız bırakan o değildi.

"Şuradaki muhteşem araba da senin," dedim Lila'ya dik-katini dağıtmak için.

"Hem Ethan dükkândan çıkmadan önce arabayı götürüp tamir ettirmen gerekiyor."

Koltukta arkasına yaslanarak, "Gitmeden önce kardeşinle tanışmayı çok isterim," dedi.

"Eminim döndüğünde hâlâ burada olur," desem de çok-tan gitmiş olmasını istiyordum.

"Hadi Lila, şu işi halledelim," dedi Micha kapıyı açarak. "Arabayı bırakır, sonra döneriz. Çok uzak değil."

Arabadan indiğimde Micha bakışlarımı yakaladı. Arabaya dalıp gitmişim. "Bizimle geliyor musun?"

"Sanırım kalsam daha iyi olacak." Sonra arka kapıya

baktım. "Kim bilir buraya neden geldi ve babamla neler konuşuyor. Babamın bu saçmalıklarla baş edebileceğini düşünmüyorum."

Elini arabaya yaslayıp eğildi. "Peki sen bu saçmalıklarla baş edebilecek misin?"

"Sorun olmaz," dedim ona. "Siz Lila'nın arabasını halledin. Buraya saplanıp kalmadan bir an önce kaçıp kurtulması gerekiyor."

"Burası o kadar da kötü bir yer değil," dedi Micha kapıyı kapatırken. "Sen de eskiden böyle düşünürdün."

"Ben aynı zamanda annemin de iyileşeceğini düşünürdüm," dedim. "Ve şimdi şu yaşadığım hayal kırıklığına bir bak."

Arabanın arkasından Lila bana şaşkın şaşkın bakıyordu. "Ella, annenin hasta olduğunu bilmiyordum."

Micha'nın yüz ifadesi değişti. "Hadî Lila gidelim. Ella haklı. Ethan bizi fazla beklemez, sıkılırsa çeker gider."

Lila'nın arabasına doğru ilerlediler. Ben de eve yöneldim ama Micha'nın kollarına koşup içindeki yangını biraz söndürmeyi çok istedim.

Micha

Tamirhaneye gidene kadar aklım hep Ella'daydı. Dean hiçbir zaman iyi bir kardeş olmamıştı; cenazede annesinin ölümünden Ella'yı sorumlu tutmuş ve Ella'yı paramparça bir halde bırakmıştı. Belki de acısını böyle yaşamayı tercih etmişti ama gene de çok boktan bir durumdu.

"Ella ile kardeşinin arasında ne var?" diye sordu Lila elini torpidoya dayayarak.

"Sanırım bunu ona sorman daha yerinde olur," dedim.

Sonra arabayı tamirhanenin önünde park ettim. "Bu benim anlatabileceğim bir hikâye değil."

Lila emniyet kemerini çözdü. "Ama Ella bana hayatı hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmıyor. Bu konuda hep çok sessiz. İlk başta kişiliğinin böyle olduğunu düşündüm ama buradaki insanların konuşmalarını görünce pek de öyle olduğunu sanmıyorum."

"Eskiden çok konuşkan bir kızdı." Kapıyı açtım ama duraksadım. İçimdekini atmam gerekiyordu. "Benim tanıdığım Ella, senin arkadaşlık yaptığın aşırı ciddi ve düzgün kız değil. İçinde sürekli yanan bir ateş var ve o ateşe kimseyi yaklaştırmıyor. Bu yüzden başı çok belaya girdi ama o öyle bir kız ki masum olsa bile gerekirse suçu üzerine alır."

"Sanırım Ella'nın o dediğin yüzüyle tanıştım. Buraya gelirken yolda tuvalet molası verdik," dedi Lila. "Orada bir çocuk vardı, beni rahatsız etmişti. Ella neredeyse herifi dövüyordu."

Gülümsememeye çalıştım. "İnanırım."

"Onu tanıdığında böyle kavgacı mıydı?" diye sınıttı Lila ve o an bu kızın düşündüğüm kadar kötü birisi olmadığını fark ettim.

"Evet, evet, cadalozun tekiydi." Kapıyı açtım ve arabadan inerken botlarım çakıl taşlarına sürtündü.

Metal yapının önünde park etmiş birkaç araba vardı ve bagaj kapıları da açıktı. İçeride bir kamyon park etmişti ve dükkanın sahibi olan Ethan'ın babası kaportanın altında çalışıyordu.

"Peki sen neler yapıyorsun?" diye sordu Lila girişe doğru ilerlerken.

"Biraz ondan, biraz bundan," diye takıldım.

"Demek bu bir sır." En azından anlamıştı.

Kot pantolonumdaki zinciri salladım. "Şimdilik böyle."
"Anladım," dedi. Daha fazla ısrar etmedi, bu daha da hoşuma gitti.

Ethan girişte bizi bekliyordu, ayaklarını bir sehpa uzatmış, sandalyede yayılmış, başını da arkaya almıştı. "Tam vak-tinde geldiniz. Neredeyse çıkıyordum."

Lila çantasından telefonunu çıkarırken kıkırdadı. "Hak-hymışsınız."

Ethan bacaklarını indirdi ve ayağa kalktı. "Komik olan nedir?"

"Hiçbir şey," dedim ve kollarımı tezgâha dayadım. "Ona, acele etmezsek sıkılıp gideceğini söyledik de."

"Demek arkamdan konuşuyorsunuz." Lila'nın yanına geldi. "Anahtarlar sende mi arabada mı?" diye sordu. Anahtarları uzattım. "Ella nerede?"

"Erkek kardeşi gelmiş," dedim. "Evde kaldı."

Ethan'ın kaşları kalktı. "Sen de onu yalnız mı bıraktın?"

"Sadece arabayı getirmek için," dedim. "Lila ile yürüyerek geri döneceğiz."

Lila bir Ethan'a bir de bana bakıyordu. "Ella'nın kardeşiyle ilgili bir sorun mu var?"

"Halledilemeyecek bir şey değil," dedim. Cam kapıya yaslandım ve saatime baktım. "Ama artık dönmemiz lazım."

"Sanırım ben burada kalmalıyım," dedi Lila kaşlarını çatıp telefonuna bakarak.

"Emin misin?" diye sordum. "Ethan arabayla ilgilenir, merak etme."

Telefonunu çantasına koyarken üzgün görünüyordu. "Evet, her şeyin düzgün gittiğine emin olmak istiyorum."

"Pekâlâ, evin yolunu bulabilir misin?" diye sordum kapıyı açarken.

"Merak etme, gerekirse ben bırakırım," dedi Ethan omuz silkererek.

Lila çantasını omzuna astı ve gülümsedi. "Teşekkürler."

"Pekâlâ, ikiniz için de sorun yoksa sonra görüşürüz." Park yerinden çıkıp caddeye yöneldim. Saat ilerlemişti ve Lila'nın arabasının gün sonuna kadar tamir edilme ihtimali giderek azalıyordu. Cep telefonumu aldım ve Ella'ya mesaj attım: *İyisin, değil mi?*

Sokakta, bahçe çitlerinin ve kurumuş çimenlerin önünden yürümeye başladım. Görüntülerine bakarak genç çocukların köşede uyuşturucu alışverişi yaptığını gördüm. Kasabanın bu bölgesi çok belalıydı, şimdi bizim için sorun olmasa da Ella ile çocukluğumuzda başa çıkmak zor olabiliyordu.

Ella bu gibi konularda hep çok meraklı olmuştu.

Burnumuzu, bize ait olmayan yerlere soktuğumuz için kaç kere başımız belaya girmişti ve Ella'yı savunacağım derken kaç kere kıcıma tekme yemiştım.

Tekrar aynı duruma düşsek, gözümü bile kırpmadan onu savunurdum. Benim için dünya bir yana o bir yanaydı. Hep öyle olmuştu.

Cebimde telefon titredi ve mesajlara baktım. Ekranda Ella'nın adını görünce şaşırdım.

Ella: *Pek iyi olduğumu sanmıyorum.*

Bir an bile düşünmeden, evlerine doğru olanca gücümle koşmaya başladım.

Ella

Dean üst katta bangır bangır müzik dinliyordu ve neredeyse tavan üzerimize çökecekti. Mutfaktaki çöpleri toplamaya başladım, onunla tartışmak istemiyordum. Çöp kutusunu tutarak, tezgâh üzerindeki şişe dizisini topladım.

Çöp torbasının ağzını bağladım. “Tanrım iğrenç kokuyor.”

“Bakıyorum da babamın pisliklerini hâlâ temizliyorsun,” dedi Dean mutfağa girerek. Bol bir pantolon ve gömlek giymişti, kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Kıvrıcık kahverengi saçları kısa kesilmişti ve alnındaki yara izi görünüyordu. O iz, çadır direği ve bir basketbol topuyla beyzbol oynarken kazayla alnına vurduğumda olmuştu. “Burada hiçbir şey değişmiyor, bir yıl uzak kalsan bile her şey aynı,” dedi.

Buzdolabını açtı ve bir bira aldı. “Ama sen biraz farklı görünüyorsun. En sonunda kendine çekidüzen mi verdin?”

“Öyle yapsam bile çok mu umurunda?” dedim ve çöp torbasını arka kapıya doğru sürükledim. “Geçen sefer buradayken bana olanlarla zerre kadar ilgilenmediğinde tavrını açıkça ifade etmiştin.”

Şişenin ağzını açtı. “Sen hâlâ orada mısın?”

"Bana, annemizi öldürdüğümü söyledin," dedim sessizce. "Bunu nasıl unutabilirim?"

Birasından bir yudum aldı ve omuz silkti. "Hayatında yeni bir başlangıç için burayı terk ettiğini sanıyordum."

Derin bir nefes aldım. "Yeni bir başlangıç yapmadım. Aynı senin gibi burayı terk ettim."

"Seninle aynı nedenden gittim çünkü burada kalmak, geçmişle başa çıkmak demekti ve ikimizin de geçmiş bir odaya kilitleyip bir daha hatırlanmayacak cinsten."

"Annemizin ölümünden mi bahsediyorsun? Ve ölümünün benim suçum olmasından. Ya da belki de benim yüzümden olmasından?"

Bira şişesinin etiketini soydu. "Neden bu kadar patavatsızsın? İnsanları çok rahatsız ediyorsun."

Eski halime dönüyordum ve kendimi toplamam gerekiyordu. Arka kapıyı açtım ve çöp torbasını merdivenlere çıkardım. "Akşam yemeği için dışarı çıkmak ister misin? Belki bizi kimsenin tanımadığı bir yere, mesela Alpine'e gidebiliriz."

Başını salladı, biranın kalanını kafasına dikti ve boş şişeyi çöpe attı. "Buraya gelmemin tek nedeni kalan eşyalarımı almak. Sonra gideceğim. Yapmam gereken işler var ve bunlar aile draması ve alkolik bir babadan daha önemli."

Beni mutfakta bıraktı ve birkaç saniye sonra müzik daha yüksek sesle çalmaya başladı. Eğlenceli bir müzikti ve bu beni deli ediyordu. Mutfaktaki radyoyu açtım ve son ses *Chevelle*'den "Utanç Verici Metaforlar"ı dinlemeye başladım.

Kardeşimin söylediklerini unutmaya çalışarak mutfakı süpürmeye başladım. Beni suçlamaya bayılırdı, buna alışkındım ama cenazede haddini öyle bir aşmıştı ki geri dönüşü yoktu.

Arka kapı açıldı ve babam sendeleyerek içeri girerken mutfaka rüzgâr doldu. Ayakkabılarının bağı çözülmüştü, kot pantolonu yıpranmıştı ve kırmızı tişörtünde tozla yağ lekesi vardı. Eli, kana bulanmış bir paçavraya sarılıydı.

Süpürgeyi elimden bıraktım ve yanına koştum. "Aman Tanrım, sen iyi misin?"

Geri çekildi, başını salladı ve lavaboya doğru sendeledi. "Sadece çalışırken elimi kestim. Büyütülecek bir şey yok."

Radyoyu kapattım. "Baba, çalışırken içmiyorsun, değil mi?"

Musluğu açtı ve başı öne düştü. "Öğle yemeğinde arkadaşlarla iki tek attık ama sarhoş değilim." Bezi çıkardı, elini suyun altına soktu ve su kanla karışınca rahatlamış gibi içini çekti. "Kardeşin evde mi? Arabasını kapıda gördüm sanki."

Kâğıt havlu alarak tezgâh üzerine ve yere damlamış kanı temizledim. "Üst katta, eşyalarını topluyor sanırım."

Elini kâğıt havluyla temizledi. "Sanırım bu iyi bir şey."

Yanına gidip eline baktım. "Seni doktora götürüyem mi? Belki de dikiş atılması gerekir?"

"Ben iyiyim." Sonra votka şişesini aldı, bir yudum çekti ve eline döktü.

"Baba ne yapıyorsun?" Lavabonun üzerindeki dolaptan ilkyardım çantasını aldım. "İlkyardım çantasındaki alkolü kullansana."

Dişlerinin arasından nefes alarak elini havlu kâğıda sardı. "Bak, eskisinden daha iyi oldu."

"Ama mikrop kapabilir." İlkyardım setini tezgâha koydum. "Hadî inat etme de seni doktora götürüyem."

Gözlerinde acı bir ifadeyle bir an bana baktı. "Tanrım. Sen ona çok benziyorsun. Bu delilik..."

Ayaklarını sürüye sürüye kapıdan çıktı ve oturma oda-

sına girdi. Saniyeler sonra televizyonun sesini duydum ve burnuma sigara kokusu geldi.

İlk yardımı kutusunu yerine koyduğumda, bastırduğum bazı duygular yüzeye çıkmıştı. Müziği açtım, acımı bastırmaya çalıştım ve bulaşık yıkayarak kendimi oyalamaya çalıştım. Tam o sırada cebimde telefonum titredi. Ellerimi kurularlayıp mesajı kontrol ettim. Micha'nın dün gönderdiği sesli mesaj vardı, hâlâ dinlememiştım. Gene Micha'dan bir tane yazılı mesaj gelmişti.

İkimiz arasında en tehlikesiz seçenek kısa mesajdı. Mesajı tekrar tekrar okurken ellerim titredi, sonra cevap yazdım. Telefonu tezgâhın üzerine koydum ve dikkatimi temizliğe verdim çünkü en kolayı buydu. O an tek ihtiyacım olan da kolaylıktı.

Micha

Ella'nın evine paldır küldür daldım. Muhtemelen o baş belası kardeşi yüzünden kötü bir şey olmuştu. Ella, aynı bir bateristin enerjisiyle tezgâhın üzerinde çalışıyordu. Saçlarını gelişigüzel toplamıştı ama birkaç tutam yüzüne dökülmüştü. Müzik açık olduğundan geldiğimi duymamıştı. Arkasına yanaşmış, ona dokunmak istesem de önce müziği kapattım.

Elindeki havluyu bıraktı ve çevresine bakındı.

"Ödümü patlattım." Eliyle göğsünü tuttu. "Geldiğini duymadım."

"Bu belli oluyor." Acı dolu yeşil gözlerine dikkatle baktım.

Bir tabak yığınına kucakladı, rafın yanına taşıdı ve lava-

boya döndü. Kurmalı saat gibiydi ve çok enerjik görünüyordu. Annesi de çoğu zaman böyleydi. Ama Ella, farkında olsa da olmasa da annesi gibi değildi.

Elinde tabakları alıp lavaboya koydum. "Neden karınca gibi çalıştığını bana söylemek ister misin?"

Parmaklarıyla bacaklarına hafifçe vurdu ve başını salladı. "O mesajı sana göndermemeliydim. Neden bunu yaptım bilmiyorum."

Benden uzaklaşmaya çalışmıştı ki bluzundan çekip onu durdurdum. "Ella May, benimle iş arkadaşınmışım gibi konuşmayı kes. Seni herkesten iyi tanıyorum ve bir şey seni rahatsız ettiğinde bunu anlarım."

"Sana bir şeyim yok dedim." Gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu ve sesi çok sertti. Bu kız, annesi öldüğünde bile ağlamamak için kendisini zor tutmuştu ve ağlamaktan nefret ederdi.

"Hayır, bir şeyin var," dedim ve onu omuzlarından tuttum. "Bana ne olduğunu söylemelisin."

Yere baktı. "Yapamam."

Parmağımı çenesinin altına koyup başımı diktim, gözlerime baktım. "Evet, yapabilirsin. İçinin alev alev olduğunu buradan görüyorum."

Omuzları titremeye başladı ve başını göğsüme dayadı. Sırtını okşadım ve her şeyin düzeleceğini söyledim. O an için bu bile yeterliydi.

Sonra kendini çekti ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Lila nerede?"

"Onu Ethan ile birlikte dükkânda bıraktım." Üzerinde açılmamış faturaların olduğu mutfak masasına oturdum. "Arabasının işi bitince gelecek."

Pencereden dışarı baktı, düşünceler arasında kaybol-

muştı. "Ethan işini bitirdiğinde eve gitse de olur. Buraya gelmesine gerek yok."

"Nerede yaşıyor?"

"Kaliforniya'da."

"O zaman muhtemelen bu gece yola çıkmaz." Pencereden dışarı, alçak tepelerden günbatımına baktım. "Geç oluyor, tek başına gidecek, değil mi?"

Ella başını salladı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Aslında yalnız gitmesini hiç istemiyorum. Gölün orada tuvalet molası verdiğimizde Grantford'u gördük ve korkudan aklını kaçıracaktı."

"Siz Grantford'u mu gördünüz?" dedim şaşkınlıktan masaya tutunarak.

Ellerini saçından bir kere daha geçirdi ve saçını salladı.

"Evet ama önemli bir şey olmadı. Sadece her zamanki gibi davrandı. Onu tanıyorsun işte."

Masayı çok sıkı tutmayı bıraktım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. Ella ne derse desin, Grantford, Ella'yı o haldeyken köprüde bir başına bırakmamalıydı.

Bacaklarımı esnettım ve konuyu değiştirmek istedim. "Lila ile nasıl oldu da arkadaş oldunuz?"

Düşünürken alt dudağını ısırıldı. "Oda arkadaşınız." Sonra omuz silkti ve alt dudağını tekrar ısırıldı. Bu beni deliye döndürüyordu çünkü alt dudağını ısırarak için can atıyordum. "Gerçekten iyi bir kız, buradaki arkadaşlarımdan da çok farklı. Ben de bir değişiklik istedim."

Masadan inip önünde durdum. "Değişiklik güzeldir ama tamamen devre dışı kalmak bambaşka bir şeydir. Ella sen... Annene olanları başka birine anlattın mı?"

Omuzları gerilmişti ve kapıya doğru döndü. "Bu seni ilgilendirmez."

Önünü kestim. "Evet ilgilendirir. Seni eskiden beri tanıyorum ve aklımdan geçenleri bilmeye hakkım var."

Gözleri kısıldı ve elini beline koydu. "Yolumdan çekil Micha Scott."

"Soyadıyla hitap etmek de ne demek oluyor?"

"Eskiden kızdığında bana küfrederdin."

"Artık küfretmiyorum," dedi düz bir sesle. "Daha kibar oldum."

"Öyle mi?" dedim suçlarcasına. "Ama bana karşı öfke saçıyor gibi davranıyorsun."

"Olabilirdi kibar olmaya çalışıyorum," dedi. "Ama işimi hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Pekâlâ, senin biraz dışarı çıkmaya ihtiyacın var. Senin bu inatçılığın yetti de arttı." Sonra onu belinden kavrayıp omzuma attım.

Hızla nefes almaya ve yumruklarıyla sırtıma vurmaya başladı. "Lanet olsun Micha, indir beni yere!"

Onu umursamadım, arka kapıdan çıktım ve boş yolda yürümeye başladım. Onu kalçasından yakalamayı da düşünmüştüm ama beni ısırabileceğinden korktum... Gerçi bu da kulağa hoş geliyordu.

"Micha," diye öfkeyle söyleniyordu. "Beni yere indir!"

Ella'yı garaja doğru taşıırken annem evden çıktı. Yaşına göre çok kısa sayılabilecek siyah bir elbise giymişti. Boyalı saçlarını, süs köpeği gibi kabartmıştı ve yüzünde ağır bir makyaj vardı. Randevusu vardı sanırım.

Üst basamakta durdu ve daha iyi görmek için başını hafifçe yana eğdi. "Ella, sen misin?"

Ella debelenmeyi bıraktı ve anneme bakmak için kafasını kaldırdı. "Merhaba Bayan Scott. Nasılsınız?"

"Merhaba tatlım. Ben iyiyim... Ama Micha seni neden böyle taşıyor?" diye sordu. "Yaralı mısın?"

Ella başını salladı. "Hayır, iyiyim. Micha sadece bunun çok komik olduğunu düşünüyor."

Bu da gizliden hoşuna gittiğini ama bunu itiraf edemediğini gösteriyordu.

"Aslında onu gezmeye götürüyorum," dedim şakayla. Başımı kaldırıp Ella'nın bacağına dayadığımda başımın arkasına neşeyle vurdu. "Seni arabayla gezdireceğim. Sense benim bir sapık olduğumu düşünüyorsun."

Annem içini çekti, başını salladı ve çantasını açtı. "Pekâlâ, sizi tekrar bir arada görmek çok güzel," dedi. Arabasının anahtarlarını aldı ve topuklu ayakkabılarıyla yürümeye başladı. "Sen yokken Micha seni çok özledi."

"Hoşça kal anne," dedim arkasından el sallayarak. Annem sokağa park ettiği Cadillac'ına binerken ben de garaja doğru gittim.

"Randevusu mu var?" diye sordu Ella merakla.

"Son zamanlarda sık sık dışarı çıkmaya başladı." Arabanın kapısını açtım ve onu yolcu koltuğuna oturttum.

Arabadan inmeye çalıştı. "Bu gece hiçbir yere gitmiyorum Micha," dedi.

Onu nazikçe koltuğa ittim. "Kardeşin evdeyken, evde oturup surat asmana izin vermeyeceğim. Dışarı çıkıp biraz eğlenelim."

Duraksadı, kollarını çapraz yaptı, göğüsleri neredeyse fırlayacak gibiydi. "Ama Lila döndüğünde evde olmam lazım. Dean ve babam evdeyken onun eve yalnız gelmesini istemiyorum."

"Ben çözerim." Göğüslerinden gözümü aldım, cep tele-

fonumu alıp Ethan'a mesaj yazdım: Ella'yı The Back Road'a götürüyorum. Sen de Lila'yı al orada buluşalım. Olur mu?

Ella koltuğa yaslandı. "Neyin peşindesin?"

Parmağımı kaldırdım. "Bekle," dedim.

Ethan: *Tamam olabilir.*

Ben: *Lila da gelecek değil mi? Ona mutlaka sor.*

Ethan: *O da tamam dedi... Ama Ella orada rahat edebilecek mi?*

Ben: *Gidince göreceğiz.*

Ethan: *Dostum kıcımızı tekmelemesin sonra.*

Ben: *Orada görüşürüz.*

Telefonumu arka cebime koydum ve Ella'nın kapısını kapattıktan sonra arabaya bindim.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu rahatsız olmuş gibi görünmeye çalışsa da gözlerindeki memnuniyeti okuyabiliyordum.

"Sürpriz." Garaj kapısı açıldığında yola çıktım. "Lila ve Ethan da gelip bize katılacak."

"Sürpriz demek," dedi ve düşünmeye başladı. "Sürprizlerden pek hoşlanmam."

Sırttım. "Çok yalancısın."

Sessiz kaldı ve bu sefer kazandığımı biliyordum, bu çok ender rastlanan bir durumdu ve halimden memnundum. Hızlı bir direksiyon hamlesiyle yola çıktım ve tekerlekleri gece için döndürdüm. Giyindiği zırhından küçük bir parça da olsa koparmayı başardığım için çok memnundum.

Ella

Sandığımdan daha büyük bir sorunla karşı karşıyaydım. Araba, The Back Road'a döner dönmez içimde bir şeyler patladı. Yolun sonunda, terk edilmiş eski bir restoran olan The Hitch'e yanaşınca patlama daha da şiddetlendi.

Dağlar arasında, kenarında bol yapraklı ağaçların sıralandığı uzun ince yol sokak yarışı için mükemmeldi. Gökyüzü simsiyahtı, ay parlaktı ama çevresinde bulutlar vardı. Köprüdeki geceyi düşününce ürperdim. Köprüye gitmeden önce burada yarış yapmıştık.

Yolun sonuna geldiğimizde Micha'ya mesaj geldi. Arabayı kenara çekti ve çukurlar arasında ustaca manevra yaptı. Frene bastı ve telefonuna baktı. Kapattığında berbat görünüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Kötü bir haber mi?"

"Sorun yok, her şey yolunda." Yalan söylüyordu ama ben de bir yalancı olduğumdan ona nasıl baskı yapabilirdim ki?

"Pekâlâ, sürprizin bu mu?" Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşmak istesem de sesim kendinden memnun çıkmıştı.

Micha bana yan yan baktı. "Gülümseme güzel kız. Gülüşün, ben doğallım ve hiçbir şeyi takmıyorum tavrını zedeliyor."

Hiçbir şey söylememeye karar verdim. "Bugün kiminle yarışmayı planlıyorsun?"

"Kiminle yarışacağız diye soruyorsun herhalde." Arabanın koyu renk kasasına davetkâr bir şekilde baktı. "Bu seçimi sana bırakırım diye düşündüm."

Ağaçların önünde, farları açık bir dizi araba vardı ve sürücüler de arabaların yanında bekliyordu. Kaba bir gruptu; kolları, bacaklarından bile kalın olan iri Shelia dışında herkes erkekti. Gerçek anlamda korktuğum tek kız oydu.

"Pekâlâ, Mikey burada," dedim ve elimin tersiyle alnımı ovaladım. "Hâlâ Camaro'sunda 6 silindirli motor bozuntusu mu var?"

"Evet." Micha koltuğa yaslandı ve halinden memnun bir halde beni inceledi. "Sence onu mu seçmeliyiz?"

"Bence en makul seçenek." Düşüncelerim nereye gidiyordu bilmiyorum ama en temel içgüdümü susturamıyordum.

Eskiden beri erkeklerle takılan tipte bir kız olmuştum, bu nedenle de beynimde arabalarla ilgili bir sürü bilgi vardı. Lila, ilk kız arkadaşım. "Gene de daha iyisiyle yarışacak bir araban varken kazanmanın ne anlamı olabilir ki?"

"Kendi kulvarımda biriyle mi yarışmalıyım?"

"Eğer amacın kazanmaksa, evet."

Birbirine çekilen mıknatıslar gibi gözlerimiz buluştu. Birimiz gözünü kaçırma bağlantı kopacaktı sanki.

"Pekâlâ, kim olsun, güzel kız?" dedi ve elini koltuğumun arkasına doğru uzattı. Parmakları omzuma değmişti. "Rakip zayıf mı olsun güçlü mü?"

Havada bir meydan okuma vardı, bu gece dışarı çıkmak için gerçek beni kandırıyordu. Sadece birkaç saatliğine teslim olmak ve içimdeki ipleri çözmek istedim. Kendime tekrar nefes almak için izin vermek istedim ancak kontrolü kaybet-

mekten çok korkuyordum. Suçluluk duygum dahil her şeyi hissetmek zorunda kalmaktan korkuyordum.

"Micha, bence dönmeliyiz." Emniyet kemerimi taktım. "Artık böyle şeyler ilgimi çekmiyor."

Dudaklarını sıktı. "Lütfen, en azından tek bir gece? Sadece sen ve ben. Şu an tek ihtiyacım olan bu."

Gözlerinde acı ve adını koyamadığım başka bir şey fark ettim. "Pekâlâ, sorun nedir? Biraz tuhaf görünüyorsunuz. Sana gelen mesajda ne yazıyordu?"

Ön kolundaki sonsuzluk işareti dövmesini okşadı. "Bu dövmeyi ne zaman yaptırdığımı hatırlıyor musun?"

Dalgın bir şekilde belime dokundum. "Nasıl unatabilirim? Aynısından bende de var."

"Bu dövmeyi neden yaptırdığınızı hatırlıyor musun?"

"O gece ile ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Tamam ama bunu sonsuza kadar hatırlayacaksın. Her ne olursa bu çok ironik." Sonsuzluğu simgeleyen dövmenin üzerinde parmağını dolaştırmaya devam etti.

"Seni rahatsız eden bir şey var." Tişörtümle dövmemi kapattım. "Konuşmak ister misin?"

Başını salladı, hâlâ dikkati dövmenin üzerindeydi. "Hayır, iyiyim."

Biraz aklını dağıtmak için, parmağımla beyaz yarış şeridi olan mavi renkli 1970 Pontiac GTO'yu gösterdim. "Benny'ye ne dersin? Hâlâ 455 motoru mu var?"

Micha'nın gözleri karanlık bir havuz gibiydi. "Sence onu mu seçmeliyiz?"

"Evet bence onu seçmelisin," diye düzelttim. "Ben sadece onu yenmeni izleyeceğim."

Yüzü asıldı. "İmkânı yok. Eğer sen arabada yanımda değilsen yarışmam. Bu geleneğe aykırı."

Açlığım kendini iyiden iyiye hissettirmişti. "Pekâlâ, eğer benim için bir şey yaparsan ben de seninle yarışırım."

"Sadece söyle yeter," dedi hiç düşünmeden.

Açlığım beni ona daha da yaklaştırıyordu. Dirseklerimi torpidonun üzerine koydum. Kollarım titriyordu. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda donmuş bir heykel gibi kalmıştı.

"Ne yaparsan yap ama kazan," diye fısıldadım, koltuğuma yaslanmadan önce bedenim tamamen ona doğru eğilmişti.

Yüzünden ne hissettiği belli olmuyordu, sert sert nefes alıyordu ve bakışları bir tuhaftı. "Pekâlâ, hadi gidip yarış kazanalım."

Arabadan indik ve park etmiş arabaların oraya doğru, toprak yolda yürümeye başladık. Farlar çok güçlü olduğundan ellerimle gözlerime siper aldım ve bir kolumla da önümü kapatmaya çalıştım. Bu heriflerin kıyafetimle dalga geçeceğini biliyordum.

Micha korumacı bir şekilde kolunu omzuma attı. "Rahat ol bebeğim, ben yanıdayım."

"Şuraya bakın, kimleri görüyorum?" dedi Camaro'nun sahibi Mikey. Siyah saçlıydı. Burnu kemerliydi ve kalın boyunda dikenli tel dövmesi vardı. "Bu ünlü çift tekrar yenilmek için mi gelmiş yoksa?"

Gözlerimi kaçırdım. "Sen bizi sadece bir kere yendin, o da tekerleğimizdeki bir sorun yüzünden."

Eteğimi, bluzumu ve kıvrıkcık saçlarımı görünce suratını buruşturdu. "Sana ne oldu böyle?"

Sevgilisi Chandra bir kahkaha attı. Elbisesi o kadar dardı ki vücut kıvrımları taşıyordu ve topuklu ayakkabıları sayesinde neredeyse aynı boyda görünüyorduk. "Aman Tanrım, bu kız küçük prenses gibi bir şey olmuş."

Micha, sakın kalmam için omzumu hafifçe sıktı. "Pekâlâ, ilk kimi alıyoruz? Yoksa daha karar vermediniz mi?"

Mikey, Micha'nın Chevelle'ine baktı ve biraz tedirgin oldu. "Neredeyse bir yıldır yanımıza uğramadıktan sonra bir anda buraya gelip yarışabileceğini mi zannediyorsun?"

Micha'ya döndüm. "Bir yıl mı?"

Micha omuz silkti. "Ne? Sen yoktun. Neden yarışmak isteyeyim ki?"

"Ama gene de hayatına devam..." dedim ve sustum. Mikey, söyleyeceğim her şeyi Micha'ya karşı kullanacaktı, o yüzden söylediklerime dikkat etmek zorundaydım. "Benny ile yarışmak istiyoruz."

Mikey'nin kahkahası gecenin sessizliğinde yankılandı. "Ama hangi araçla?"

Micha'nın Chevelle'ini göstererek, "İşte şu araçla," dedim.

Mikey başını salladı ve bizi başından savdı. "O aracın GTO karşısında en ufak bir şansı yok. Şimdi gidin ve daha güçlü bir aracınız olduğunda gelin."

Benim kontrolümü test ettiği çok belliydi.

"Aynı seninki gibi, öyle değil mi?" diye sertçe cevap verdim Mikey'nin suratına bakarak. "Çünkü bunlar sadece görüntü ama hiçbir işe yaramıyor."

Micha beni omzumdan tutup geri çekti. Ses tonundan eğlendiği belliydi. "Sakin ol kaplanım. Bu gece kışımızı kimseye tekmeletmemeye bakalım, öyle değil mi?"

Benny arabasının üzerinden yere atladı, sigarasını yere attı ve yanımıza gelmek için arkadaşlarından ayrıldı. "Neler oluyor? Birisinin benimle yarışmak istediğini mi duydum?"

Benny, herkesin çok korktuğu için saygı duyduğu çocuklardandı. Birinci sınıftayken, okulda, onun iki katı olan bir

son sınıf öğrencisiyle kavga etmişti ve çocuğu sağlam benzetmişti. Hiç kimse, ne olduğunu ve kavganın neden çıktığını bilmiyordu ama bu olay, Benny'ye karşı dikkatli olma konusunda herkese ibret vermişti.

Mikey parmağıyla beni göstererek, "Bu prenses, şu arabasıyla seninle yarışmak istiyor," dedi.

Benny, kazınmış kafasını sağa sola uzatarak Chevelle'in olduğu yere baktı. "Micha, o senin araban değil mi?"

Micha sırtıma vurup bana göz kırptı. "Evet ve bu hanım da benim sözcüm."

Benny biraz düşündükten sonra, hâlâ bana bakan Mikey'ye döndü. "Sorun nerede anlamadım. Micha ile yarışmamda bir sakınca yok ki. Aslında, değişiklik olacağı için güzel bir yarış olabilir."

Benny, Mikey'nin sırtına hafifçe vurduktan sonra Micha ile kendi tarzında tokalaştı.

"Sağol dostum," dedi Micha saygıyla başını eğerek. "O zaman ilk yarış seninle benim aramda."

Benny dalgın dalgın yola bakarken başını salladı. "Tamam dostum, benim için uygun."

İkisi kurallar hakkında konuşurken Mikey hâlâ bana öfkeli bir köpek gibi bakıyordu. Konuşma bittikten sonra, Micha ve ben arabaya döndük. Diğerleri de The Hitch'in önünde bulunan başlama çizgisine doğru ilerlemeye başladı.

"Pekâlâ, planın nedir?" diye sordum. "Onu yenmek çok kolay olmayacak."

"Planım sensin." Benim için yolcu kapısını açtı. "Arabada sen olduktan sonra kaybetmem imkânsız, yoksa dilinden kurtulamam."

Arabaya bindim, koltuğa yerleştim ve ona baktım. "Ama ben arabanın daha hızlı gitmesini sağlayamam."

Kapıyı kapatırken sırtıttı. "Emin ol yaparsın." Kaportanın üzerinden kaydı ve sürücü koltuğuna oturdu.

"İşin gücün gösteriş," dedim.

Motoru çalıştırdı ve biraz gaz verdi. "Sen kendine bak önce."

Koltuğa yerleştim ve kollarımı kavuşturdum. "Pek çok şey olabilirim ama hiçbir zaman gösterişçi olmadım."

Bir parmağını çenemin altına koydu ve başımı kendisine çevirdi. "İki yıl önce Taylor Crepner'in mezuniyet partisini hatırla. Ayaklarında bir snowboard ile çatıda duruyor ve herkese atlayabileceğini söylüyordun. Bu da bir çeşit gösteriş değil mi?"

Masum bir ifade takındım. "Ama atladım sonuçta, öyle değil mi?"

"Evet ama kolunu kırarak atladın," dedi. "Hem konu bu değil ki."

"Haklısın," diye itiraf ettim kırılan kemiğin cildimde bıraktığı küçük yara izine dokundum. "Orada hava atmak istedim. Sonra sen benim gibi bir budalayı hastaneye götürdün ve kolumu bir araya getirmek için yaptıkları ameliyatta bekleme odasında beni bekledin."

Parmağıyla boynumu okşadı ve göğüs kafesime kadar indi. "Oradaydım çünkü seninle olmak istiyordum."

"Benim yüzümden gecenin performansını kaçırdın."

"Umurumda değildi."

Gözlerim, kendiliğinden dudaklarına kaydı. Aniden onu öpmek istedim, aynı o gece köprüde olduğu gibi.

Rahatsız oldum çünkü bu duygu beni ele geçirmeye başlamıştı. Aramıza mesafe koyarak biraz uzaklaştım. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki motoru çalıştırdı, patinaj yaptı ve yavaş yavaş başlama çizgisine doğru ilerledi.

Kendini beğenmiş bir havayla bana baktı, tek kaşını kaldırdı. "İşte gösteriş bu."

Başımı salladım ve sırtımda için zor durdum. Benny, GTO'sunun önünde bekliyordu ve Micha da Chevelle'i aynı hizaya getirdi. Benny'nin sevgilisi, iki arabanın ortasında durmuştu. Kot pantolon ve göbeğini açıkta bırakan kısa bir tişört giymişti. Koyu renk saçlarını omzundan savurdu ve sonra elini başının hizasına kaldırdı. Oradakiler yol boyunca dizilmiş bizi izliyor ve yarış üzerine bahse tutuşuyordu.

Ön tarafta Ethan ve Lila'yı gördüm. Bir şey hakkında konuşuyorlardı. Lila her zamanki işvesiyle saçıyla oynuyordu. "Bunlar ne zaman geldi?"

Micha sorumu umursamadı ve yarı açık camdan Benny'ye baktı. "Esas çizgiye kadar gidip döneceğiz, tamam mı?"

Benny'nin kolu, rahat bir şekilde direksiyonun üzerindeydi. "Tamam dostum. İlk dönen kazanır."

Sonra ikisi de yola baktı. Benny, kız arkadaşına el işareti yaptı ve kız da başını salladı.

"Yerlerinize! Hazır olun... Başla!" Ellerini indirmişti ve tiz sesler havayı kesmişti. Yolda arkamızda tozdan bir bulut bırakmıştık. Yolun kenarındaki ağaçlar bulanık görünüyordu, gökyüzünde ise yıldızlar çizgi şeklini alıyordu.

Micha arabanın vitesini tekrar tekrar değiştirirken sessiz kaldım ama sanki içimde bir şey çok uzun bir uykudan uyanmış gibiydi.

Benny mesafe almış ve tam önümüze keskin bir şekilde geçmişti. Kırmızı arka ışıkları, gecenin karanlığında kör ediciydi ve egzozundan duman bulutu çıkıyordu. Micha hızlandı ve GTO'nun arkasına yaklaştı.

Sona yaklaşırken, Benny biraz daha ilerledi ama yarış henüz bitmemişti. Micha'nın, hızını kesmeden dönüş yapma-

sını sağlayacak bir hilesi vardı. Cehennem kadar korkutucu olsa da her zaman işe yarıyordu. Benny'nin GTO'sunun uzun gövdesini de düşününce dönüş gücü çok fazla değildi.

Sona ulaştık, biraz gerginleşmişim sanki. Yolun sonunda sarp ve kayalık bir tepe vardı, döneceğimiz yer ise oldukça dardı. Ama hiçbir zaman korkmamıştım. Sanırım kanımda olan bu duyguyu hiç değiştiremeyecektim.

Benny dönüşe hazırlanırken, GTO da yan tarafa çekmeye başladı. Micha, çevresinden dolaşmak için direksiyonu kırdı ve arabayla ağaçlar arasındaki boşluk için gaza bastı. Pencerenin üzerindeki kolu tuttum, frenlerden acı bir ses çıkıyordu ve ayaklarımı da dimdik uzatmıştım. Sanki çökmeye başlamış bir atlıkarıncadaydım. Her şey dönüyordu; ağaçlar, gökyüzü, Micha. Bir an için gözlerimi kapadım ve uçuşumu düşündüm. Sanki köprüdeki geceye dönmüştüm. *Uçabileceğini söylemişti.*

Araba düzeldiğinde Micha gaz pedalına yüklendi. Aynı düşündüğüm gibi, Benny yolda kontrol sağlamak için zorlanıyordu. Biz yolda hızlandığımızda, o arkamızda kalmıştı. Micha gaza bastı ve vites büyüttü.

GTO'nun uzun ön kaportası benim camımdan görünüyordu ve Micha tekrar gaza bastı. Bana baktı ve istersem yavaşlayabileceğini sorar gibiydi.

İstemedim.

İnsanlar kenara kaçışmıştı çünkü bitiş çizgisine doğru tehlikeli hızımızdan paniğe kapılmışlardı. The Hitch'e gelmeden, kimin kazandığı ya da arabasını zamanında durduracağı belli olmazdı. Acı bir fren sesi duyuldu ve pencerelerden içeri toz doldu. Arabanın ani duruşuyla öne fırladım ve başımı torpidoya çarptım.

Micha, direksiyonun kontrolünü sağlamaya çalıştı ve

dururken arabayı düzeltti. Her şey yerli yerindeydi ve toz bulutu dağılmaya başlamıştı. Micha ile camdan dışarı bakıyor ve hızla nefes alıyorduk. Gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı. Chevelle'in ön tamponu, neredeyse çok büyük bir ağacın dibindeydi.

"Vay canına," diye fısıldadı Micha ve iri gözlerle bana baktı. "Sen iyi misin?"

Elimi torpidodan çektim, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kafamdaki şişliği ovuşturarak Micha'ya döndüm.

İçimde korkutucu bir sakinlik vardı ve en kötü korkularımdan biri gerçeğe dönüşmüştü. Ben bir adrenalin bağımlısıydım. Düz ve basitti ama sanırım çok uzun zamandan beri böyleydim. Sadece bunu itiraf etmemiştim.

Artık kontrol bende değildi.

Micha'ya doğru eğildim, kalbim göğsümde kuş gibi çırpınıyordu. Gözlerimi kapadım ve dudaklarımı dudaklarına değdirerek onun tadına vardım. Açlığını biraz olsun bastırıyordum ve gözlerimi açarak çekildim. Micha bana bakıyordu, gözleri okyanusun derinlikleri kadar koyu maviydi. Elini uzatıp başımı tuttu ve beni kendine çekti. Tekrar dudaklarımız birleşmişti.

Sanki lastik bant gibi, içimde bir şey şaklıyordu. Ani bir hareket ve irademin de yardımıyla Micha beni kaldırdı, kollarımı boynuna dolamış bir halde kendimi kucağında buldum. Elleri bacaklarımı okşuyor, eteğimin altında dolaşıyordu. Dokunuşlarının mahremiyetiyle nefesim kesilmek üzereydi. Daha önce bana kimsenin böyle dokunmasına izin vermemiştim. Genellikle birine bu kadar yakın olduğumda, kuşku, şüphe, güvensizlik ve yabancılıkla dolu bir odaya giriyordum.

Bacaklarım gerilmişti ve Micha arkasına yaslandı. "Böyle kal bebeğim," diye fısıldadı, sanki düşüncelerimi okuyor gibi. "Bana güven olur mu? Sakın kaçma."

Başımı sallamam için bekledi ve dudaklarını dudaklarıma gömdü. Elleri hâlâ eteğimin altındaydı.

Üzerine biraz daha eğildim, göğsüm göğsündeydi ve meme uçlarım sertleşmişti. Dili, şehvetle dilimle oynuyordu, ağzımda ve dudaklarımda değmedik yer bırakmamıştı. Bedenimde gizli bir özlem uyanmıştı.

Micha ağzını çekti ve bacaklarım karşı çıkarcasına titredi. Sonra çenemi öpmeye başladı, boynumu öptü ve göğsüme kadar indi. Vücutuma elektrik verilmişti sanki ve bacaklarım kontrolüm dışında bedenine kenetlendi.

Yavaş bir sesle ama derinden inledi ve beni kendine iyice yaklaştırırken elleri de iyice yukarı çıktı. Bacaklarımın arasında onu hissedebiliyordum ve aslında korksam da durmaya niyetim yoktu. Sanki yıllardır uzak durduğum cinsel gerilim bir anda zıvanadan çıkmış gibiydi. Elim tişörtünün altına soktum ve sıkı kaslarını okşamaya başladım. Nerede duracağımı ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Aklım yarış halindeydi ve kontrolümü sağlamak istediğimden omuzlarına asıldım.

Biri cama vurdu. "Eğleniyorsunuz galiba?"

Geri sıçradım, yanaklarım pencereden bize bakan Ethan ve Lila'yı görünce alev alev yanmaya başlamıştı. Siyah tişörtü ve pantolonuyla Ethan geceye karışmış gibiydi ama hınzır gülüşü parlıyordu. Lila'nın gözleri de kocamandı ve ağzı açık bir halde bana bakıyordu. Micha durumu düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. Sonra kendinden çok memnun bir halde, gözlerini kısıp bana bakarken suratında bir gülümseme belirdi.

İçimden adrenalin taşıyordu ve sanki bedenimi uyuşturuyordu. Kucağından indim ve arabadan inmeden önce eteğimle saçlarımı düzelttim. Sakin bir şekilde yürüyerek Ethan ve Lila'nın yanına gittim.

"Pekâlâ, yarışı kim kazandı?" diye sordum eteğimdeki kırıksıklığı düzeltirken.

Ethan pişmiş kelle gibi sırtıyordu. "Şu anda gerçekten sadece yarışı mı düşünüyorsun?"

Ona boş boş baktım. "Başka ne düşünebilirim ki?"

Micha arabadan çıktı ve uzun bacaklarını esnetti. "Kazandığımıza eminim," dedi sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi elimi tutarak. "Ama gene de bu konuda bir tartışma olacaktır."

Ethan anlayışla başını salladı ve sodasından bir yudum aldı. "Evet, sana bahis oynayan herkes senin kazandığını, Benny'ninkiler de onun kazandığını düşünüyor."

Micha parmaklarını parmaklarıma doladı. "Hep aynı şey."

"Eh az çok anladın." Ethan anlayışla Micha'nın omzuna dokundu. "Hiçbir zaman karar veremeyecekler."

Elim terlemeye başlamıştı. Sanki kabuğumu kırmıştı ve aklımdan milyarlarca düşünce geçiyordu. Bunu onunla yapamazdım. Onu bastıramazdım. Bir şekilde sınırları tekrar belirlemem gerekiyordu.

"Gitmeliyiz artık," dedi Micha. "Tartışma fırsatı bile veremeyelim."

"Güler yüzle buradan ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordum. "Bu kaçış olmaz mı?"

Micha gülümsedi ve elimi sıktı. "Hayır güzel bir beyan olacak."

"Ne beyanı?"

"Umurumuzda olmadığını göstermiş olacağız."

Güçsüz bir nefes aldım ve başımı salladım. "Benim için sorun yok."

"Evin orada buluşalım mı?" diye sordu Ethan'a. "Emi-

nim, bu yarıştan sonra bu Canavar'ın motoruyla biraz ilgilenmek gerekecek."

Lila burnunu buruşturdu ve sakızını patlattı. "Canavar mı? Ne olduğunu bilmek istiyor muyum bakalım?"

Micha boştaki eliyle arabanın kapısına vurdu. "Evet ben ona Canavar derim. Aynı senin arabana 'bebeğim' demen gibi bir şey."

Lila kahkaha attı. "Ah, anladım. Ama gene de benim verdiğim isim daha iyi."

Micha başparmağını avucumun içinde gezdirdi. "Gitmeye hazır mısın? Yoksa ondan önce kavga etmek istediğin birisi var mı?"

Lila'ya panik içinde baktım, o da kaşlarını çatı. "Belki de Lila ile birlikte gitmeliyiz. Bugün onunla hiç baş başa kalamadık."

"Son sekiz ayın her gününü benimle geçirdin," diye yanıt verdi. "Sanırım birkaç saat uzak kalmanın bir zararı olmaz."

"Ben onunla ilgilenirim." Ethan boş soda şişesini park yerine doğru attı ve arabasına doğru gitti. "Hem de o kadar güzel ilgilenirim ki merak etmeyin siz."

Lila kızaran yüzünü saklamak için sarı saçlarını yüzüne döktü. Daha önce hiç kızardığına şahit olmamıştım. Bu gece, ikisinin arasında neler oluyordu?

Micha, Ethan'a başını salladı. "Tamam anlaştık."

Ethan gözlerini devirdi ve Lila ile birlikte yürümeye başladı. Micha ile ben de arabaya bindik ve bir şeyler söylemek için kendimi hazırladım.

Micha gözlerini sımsıkı kapadı ve elini havaya kaldırdı. "Sakin konuşma. Bırak en azından bu gecelik olduğu gibi kalsın. Lütfen, buna çok ihtiyacım var."

Sesinde öyle bir acı vardı ki çenemi kapatmaya karar ver-

dim. Gözlerini açtı ve arabayı çalıştırdı. Yolda ilerlemeye başladık. Benny'nin yanından geçerken ona el salladık, herkesin gözü üzerimizdeydi. Ana yola çıktığımızda karanlık bastı ve arabanın farları, bilinmeyene açılan bir tünel gibi geceyi aydınlattı.

Dokuzuncu Bölüm

Micha

Geçen hafta boyunca yatağında yatmışım ama bednim, Ella'nın penceresinden girmemek için zor duruyordu. Arabada yaşadıklarımızdan sonra benden uzak duruyordu. Sanırım kafasını toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı; bu yaptığım ona biraz fazla gelmişti.

Ella'nın her zaman mahremiyetiyle ilgili sorunları olmuş ve kendisine yaklaşan herkesi itmişti. Hatta arkadaşlık çizgisini geçtiğimde beni bile uzaklaştırırdı. Aslında onunla arkadaş olmak için epey uğraşmışım. Hep yan yana yaşamıştık ve küçükken bahçesindeki çiti geçmem için bile ona meyve suyu ya da oyuncak arabayla rüşvet vermem gerekiyordu.

Ama bu, yaptıklarına değmişti. On beş yıl sonra, hâlâ arkadaştık. Onsuz bir hayatı düşünemiyordum bile. Bunu, o gece köprüde onu bulduğumda anlamışım. Atlamayacağını bilsem bile, parmaklığın ucunda onu görmek, onu istediğimi ve sonsuza kadar hayatımda olmasına ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağlamıştı. Bana meydan okuyor, beni uzaklaştırıyor ve sinirden çılgına döndürüyordu ama bütün bunlar bile ilişkimizin tuzu biberiydi.

Uyandığımda öğleni geçmişti. Parlak güneş ışığında gözlerimi kırptım, sürünerek yataktan kalktım ve üzerime eski bir

tişörtle pantolon geçirdim. Ethan ile birlikte hâlâ arabamdaki bozuk silindir kapağı contasını tamir etmeye çalışıyorduk, bu yüzden ona mesaj atıp uyandığımı ve hazır olduğumu yazdım. Mutfağa gittim ve portakal suyu şişesini kafama diktim.

Annem saçlarını tarayarak mutfağa girdi ve beni azarladı. "Micha Scott, sana kaç kere daha şişeden içmemeni söyleyeceğim?" Elimden şişeyi kaptı ve dolaba geri koydu.

Çenemdeki portakal suyunu sildim. "Sanırım buna duymada seçicilik deniyor."

Ceketinin düğmelerini ilikledim. Bir satış bayisinde sekreter olarak çalışıyordum ve işe gitmek için hazırlanıyordum. Aynı zamanda bir kafede de geceleri çalışıyordum. "Sen tam bir bilmişsin." Sonra kırmızı dantelli bir sutyen uzattı. "Pekâlâ, her zaman anlayışlı bir anne olduğumun farkındayım ama yatağında bunu bulmak biraz fazla."

"Senin değil mi?" diye sordum dolaptan gevrek kutusunu alırken.

Sutyeni arkasındaki çöp kutusuna atarken bana kaşlarını çattı. "Benimkiler daha kaliteli."

Bir gece önce giydiği ucuz elbiseyi düşününce elimde olmadan güldüm. "Bunu bilmiyordum."

Hafifçe başımın arkasına vurdu, sanki acımış gibi ovaladım ve güldüm. "İlla öğrenmek istiyorsan söyleyeyim, o gece gerçekten çok hoş biriyle randevum vardı. Benden yaşça küçük olduğu için güzel bir ilk izlenim bırakmak istedim."

"Bu yüzden de o ucuz elbiseyi giydin." Bir avuç gevreği kutusundan çıkarıp ağzıma attım. "Ben de nedenini merak ediyordum doğrusu."

"O kadar kötü görünmüyordum," diye karşı çıktı ve duvardaki askıdan anahtarlarını aldı. "Öyle değil mi?"

Böyle sorular sormasından nefret ediyordum; doğru

yanıtı bilmediğim sorular mesela. Omuz silktim ve gevrek kutusunu dolaba koydum.

Dolaptan kuru meyveli tahıllı gofretini çıkardı. "Ella kesin dönüş yaptı, değil mi?"

Yavaşça gevrekleri çiğnedim. "Yaz sonuna kadar."

Ayrıntıları anlatmam için bekledi. "Son sekiz aydır nerede olduğunu bana söylemeyecek misin?"

"Üniversitede," dedim. "Vegas'ta."

"Vay canına, bu cevaptan etkilendim." Tahıllı gofretinin paketini açtı. "Onun adına sevindim."

Kaşlarını çattım. "Neden? Herkesi yüzüstü bırakıp gitti."

"Bunu yapma şeklinin doğru olduğunu söylemiyorum ama hayatında bir yere gelmesi için adım atması onun için çok iyi."

"Sana planlarım olduğunu anlatmıştım. Sadece onları gerçekleştirmek için bir yol bulmalıyım."

İçini çekti ve sanki bir çocukmuşum gibi başımı okşadı. "Onun peşinden koşmak için harcadığın zaman beni çok endişelendiriyor. Belki de yakalanmak istemiyordur tatlım, olamaz mı? Güven bana. Babanla yaşadığım tecrübelerden biliyorum bunu." Çantasını omzuna attı ve tırnaklarıyla tezgâha vurdu. "Micha, sana geçen gece söylediğimi düşünmedin mi?"

"Bana gönderdiğin o mesajdan mı bahsediyorsun?"

Derin bir nefesle içini çekti. "Özür dilerim, sana bu haberi böyle vermek istemezdim. Sadece çok uzun süredir sana nasıl açıklayacağımı bilemedim ve bunu yapmanın doğru bir yolunu da bulamadım. O nedenle paniğe kapıldım." Başını yana eğdi. "Ben korkunç bir anneyim, öyle değil mi?"

Başımı salladım ve onu kucakladım çünkü biraz şefkate ihtiyacı vardı. "Olan biteni nasıl söyleyeceğini bilmemen seni

korkunç bir anne yapmaz. Benim her zaman başımı sokacak bir evim ve yiyecek yemeğim var.”

O da bana sarıldı. “Ama bazen seninle daha çok zaman geçirmem gerektiğinin farkındayım. Sonuçta, diğer annelere bakınca kendimi çok suçlu hissediyorum.”

Gözlerimi annemden pencereye doğru kaydardım. Ella’nın evi hemen dışarıdaydı, yıpranmış ve çok eski görünüyordu. “Her anne değil. Hatta bazılarının elinde bile oluyor.”

Elinin tersiyle gözlerini sildi ve bir adım geri çekildi. “Onu arayacak mısın?”

Telefonun yanında babamın numarasının yazılı olduğu kâğıda baktım. “Henüz karar vermedim.”

Parmaklarıyla hafifçe gözaltlarına vurup makyajını düzeltti. “Sadece olaya her iki açıdan bak. Hiçbir zaman hayatında var olmadığını biliyorum ama telefonda sesi samimi geliyordu. Sanırım seni gerçekten görmek istiyor.”

Zorla gülümsedim. “Pekâlâ, bu konuyu düşünceğim.”

Altı yaşındayken babam bizi terk etmişti ve o günden beri ondan haber alamamıştık. Annem, o gider gitmez peşine düşüp onu aramıştı ama bana onu bir türlü bulamadığını söylemişti. Belki de onu bulmuştu ama bana gerçeği söylemek istememişti.

Annem evden çıkınca, kanepenin üzerine yayılıp ayaklarımı sehpaye uzattım ve Ethan’ı beklemeye başladım. Ev telefonu çaldığında, elimde kumanda kanalları geziyordum.

“Alo?”

“Eee... Micha’yla mı görüşüyorum?” dedi bir ses.

“Evet... Siz kimsiniz?”

Uzun bir sessizlik oldu. Bir gariplik vardı.

“Orada mısınız?” diye sordum biraz sinirlenerek.

“Evet,” dedi ve boğazını temizledi. “Ben... Babanım.”

Neredeyse lanet telefonu elimden düşürüyordum.

“Micha, sensin değil mi?” Sesi çok yaşlı ve resmi geliyordu. Çok sinirlenmiştim.

“Evet, benim,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

“Annenin, sana beni arattıracağını biliyordum ama seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedi. “Ve daha fazla bekleyemem.”

Söylediğini biraz düşündüm. “Ben seninle konuşmak için neredeyse on dört yıl bekledim. Sanırım sen de biraz bekleyebilirsin.” Sonra telefonu suratına kapattım ve duvara yumruk attım.

Duvardaki alçıpen ufalanmıştı ve araba anahtarlarını taşıyan çengel yere düşmüştü.

“Lanet olsun!” dedim yere kapaklanarak. O an hiç kimse- nin gelip beni bu halde görmesini istemiyordum.

Özellikle de Ella’nın.

Ella

Micha'yı öpmeyi istediğim ilk günü, annemi ölü bulduğum gün kadar net hatırlıyorum. Her ikisi de çok sarsıcıydı ama farklı anlamlarda.

Micha ve ben, ağaçların arasında kalan gizli noktamızda arabasının üzerinde oturuyor ve gölü izliyorduk. Oraya ulaşmak gerçekten çok zordu ama manzara ve huzur için değerd.

Bir süredir çok sakın bir ilişkimiz vardı, sadece Micha'nın son takıntısı Cassandra yüzünden içimde büyüyen kıskançlık haricinde, bu da çok normaldi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve çok şaşkındım. Kız Micha için çok özel değildi, biliyordum ama Micha, Ethan'a aslında sevgili olabileceklerini söylemişti ve bu beni çok rahatsız etmişti.

Micha kollarını başının altına almıştı ve güneş ışığı üzerine düştüğünden gözleri kapalıydı. Tişörtü yırtılmıştı ve içinden dövmesini görebiliyordum. Dövmeye bakarken parmağımınla okşamak için deli oluyordum.

"Cassandra'dan hoşlanmıyorum," dedim aniden ve doğruldum.

Micha'nın kaşları çatılmıştı ve gözlerini yavaş yavaş açmıştı. "Ha?"

"Geçen gün bahsettiğin şu Cassandra'dan bahsediyor-

rum," dedim hafif rüzgârda dalgalanan göle bakarak. "Onunla birlikte olmamalısın bence."

Dirseklerinde doğruldu. "Sen hoşlanmadığın için mi?"

"Hayır..." Gözümün önüne düşen saçları topladım. "Sadece onunla birlikte olmanı istemiyorum."

Rüzgâr sessizliği doldurdu. Micha doğruldu ve omzuma kolunu attı.

"Pekâlâ, olmam," dedi sanki nefes almak kadar kolay bir şeymiş gibi.

Gülümsedim ve neden bu kadar mutlu olduğumu tam olarak anlayamamıştım. Micha arabaya uzandı ve beni de yanına çekti. Başımı gövdesine dayadım ve kalp atışını dinledim, saat gibi düzenli atıyordu, benim kalbimse adeta çılgınca dans ediyordu.

Kollarında yatmaya devam ettikçe keyfim arttı. Kendimi güvende hissediyordum, sanki hiçbir şey beni incitemezdi ama en yakın arkadaşına âşık olmaya başladığımı da kendime bir türlü itiraf edemiyordum.



Araba yarışından sonra bir hafta geçmişti, odama kapanmış sadece çizburger ve diyet Dr. Pepper ile besleniyordum. Dean hâlâ evden gitmemişti. Lila ise yarışın ertesi günü yola çıkmıştı. Aslında biraz daha kalmak istese de ben kabul etmemiştim, hem babası da bu fikre çok sıcak bakmamıştı.

Aslında biraz yalnız hissediyordum kendimi.

Hâlâ Micha'nın sesli mesajını dinlememişim ve ekranda sürekli yanıp sönen bildirim ışığı işkenceden farksızdı. Bugün

evden çıkmaya ve uzun süredir istediğim bir şeyi yapmaya karar verdim. Annemin mezarının resmini çizmek istiyordum çünkü her zaman ziyaret edecek kadar yakınlarda olmayabilirdim. Sekiz aydır mezardan uzak olmak beni çok rahatsız etmişti. Kendimi suçlu hissediyordum çünkü onu mezara koyan, sonra da orada bir başına bırakan bendim.

Çekmecemden resim defterimi ve kalemlerimi aldım. Ayakkabılarımı giydim, güneş gözlüğümü taktım ve Micha ile karşılaşma ihtimalim daha az olduğu için ön kapiya gittim.

İlk bir gündü ve mavi gök, güneş ışığıyla parlıyordu. Cherry Hill'e doğru kaldırımdan yürümeye başladım ve sonunda Grady'yi ziyaret etmeye karar verdim.

Karavanın kapısını çaldım ve mavi önlük giymiş hemşire Amy kapıyı açtı. "Ah, selam Ella, sanırım bugün Grady ziyaretçi kabul edecek halde değil tatlım."

"Ama bana uğramamı söylemişti," dedim salak gibi. "Biliyorum biraz geç kaldım, daha önce gelecektim, üzgünüm."

"Sana kızgın değil Ella," dedi kibarca. "Onu oksijen makinesine bağladım, çok kötü öksürüyor."

Gözüme güneş geldiği için elimle siper yaptım ve kadının gözlerine baktım. "O iyi mi?"

İçini çekti ve kapının pervazına yaslandı. "Sadece kötü bir gün geçiriyor. Ama birkaç gün sonra tekrar uğra, olur mu tatlım?"

Başımı salladım ve kapıyı kapatırken merdivenlerden indim. Grady'nin odasına açılan arka pencereye çaresizce baktım. Hastaydı ve yapabileceğim bir şey yoktu. Bu konuda elimden bir şey gelmiyordu. Micha haklıydı. Her şeyi kontrol edemezdim.

Annemin ölümüne ait korkunç görüntüler gözümün önüne geldi, tarlaya doğru koştum ve kustum.



Kasabanın mezarlığı Cherry Hill'deydi ve yürüyerek sanki dağa tırmanılıyor gibiydi. Ama hayatın gerçekliğinden biraz uzaklaşmak iyi gelmişti.

Mezarlıkta kimse yoktu, zaten pek kimse olmazdı. Kapıdan girdim ve annemin mezar taşının önündeki ağacın dibine yerleştim. Ağaçlarla sınırlı çizilmiş küçük bir mezarlık ve çimenlerin üzerinde kuru yapraklar vardı.

Çitin çizgilerini ve üzerindeki asmaları çizmeye başladım. Sonra öne eğildim ve mezar taşını çizmeye başladım. Hareketler arasında kaybolmuştum, mezar taşının iki yanına kanatlar ekledim çünkü annem uçma konusunda oldukça heyecanlı bir kadındı.

Ölümünden birkaç hafta önce, annem onunla yürüyüşe çıkmam için neredeyse yalvarmıştı. O gün başka planlarım olsa da teklifini kabul etmişim. Güneşli bir gündü ve biçilmiş çimlerin kokusu havaya yayılmıştı. Sanki hiçbir şey kötü gidemez diye düşünmüştüm.

Köprüye gitmek istemişti, bu yüzden kasabanın içinden geçip göle doğru yürüdük. Oraya gittiğimizde, parmaklıkların üzerine çıktı, dengesini sağlamak için ellerini açtı. Koyu kah-verengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

"Anne, ne yapıyorsun?" dedim, onu bluzundan tutup aşağı indirmek için uzanırken.

Parmaklığın arkasına indi, onu tutamayacağım kadar uzaktaydı. Sonra suya baktı. "Ella May, sanırım uçabilirim."

"Anne, kes şunu ve aşağı in," dedim ilk başta onu bu kadar ciddiye almamıştım.

Ama başını çevirip bana baktığında, gözlerinden şaka yapmadığını anladım. Gerçekten uçabileceğine inanıyordu. Olabildiğince sakın kalmaya çalıştım. "Anne, lütfen in. Beni korkutuyorsun."

Başını salladı ve bacakları biraz titredi. "Sorun değil tatlım. Bir şey olmayacak korkma. Bedenimin içinden gelen bir ses uçabileceğimi söylüyor."

Ona doğru dikkatle bir adım attım ama ayağım, köprünün taşına takıldı. Çimento, başparmağımı yaralamıştı ve kanadığımı hissettim. Ama ayağıma bakmadım. Gözlerimi annemden ayırmaya çok korkuyordum. "Anne, uçamazsın. İnsanlar uçamaz ki."

"Belki de ben bir kuşum," dedi ciddi bir havayla. "Belki de kanatlarım ve tüylerim vardır ve beni çok uzaklara götürebilir. Rüzgârla bütünleşebilirim."

"Sen bir kuş değilsin!" diye bağırıldım ve tekrar ona uzandım. Sonra kirislerin üzerine çıktı ve sanki oyun oynuyormuş gibi kahkaha attı. Saçlarını düzelttim ve korkuluğa çıkmaya çalıştım. Köprü çok yüksekteydi ve suya düşen birinin vücudu paramparça olabilirdi. Başımın üzerindeki parmaklığa tutundum. "Anne, eğer beni seviyorsan aşağı inersin."

Başını salladı. "Hayır, bugün uçacağım."

Bir kamyonet geçiyordu ve tam ben anneme uzanırken, kamyon köprünün ortasında durdu.

Ethan arabadan indi ve gördüklerine bir anlam veremedi. "Hey Bayan Daniels. Neler oluyor?"

Ona baktım ve tıslar gibi bir sesle, "Ne yapıyorsun sen?" dedim.

Beni umursamadı. "Durduğunuz yer çok güvenli değil."

Annem başını eğdi. "Bir şey olmayacak. Hem nasılsa kanatlarım beni taşır."

Donup kalmıştım ama Ethan hiç tereddüt etmedi. Kollarını parmaklığına dayadı. "Bu dediğiniz doğru olabilir ama ya değilse? O zaman ne olacak? Sizce bu riske girmeye değer mi?"

Anneme baktım. O da bana baktı, sanki seçenekleri değerlendiriyordu. Önce ayaklarının altındaki karanlık sulara, sonra başının üzerindeki parlak gökyüzüne baktı. "Belki bunun üzerinde biraz daha düşünmeliyim."

Ethan başını salladı. "Bence de bu iyi bir fikir."

Daha sonra kirişin üzerinde yürüdü ve bir ayağını parmaklığına dayadı. Ethan inmesine yardım etti ve onu kamyonetin arkasına oturttuk. Dakikalar içinde uyuyakaldı ve ben de başımı arkaya yasladım.

"Bunu nasıl becerdin?" diye sordum sessizce.

"Bir gece bir arkadaşım aklını kaçırmıştı ve çatıdan atlamak üzereyken onunla konuşmak zorunda kalmıştım," diye açıkladı. "İşin püf noktası, karşındakine bir senaryo daha olduğuna inandırmak."

Başımı salladım ve eve gidene kadar hiçbir şey konuşmadık. Ethan, bir daha ne bu konudan bahsetti ne de bana olan davranışlarında bir değişiklik oldu. Bunun için ona minnettardım.

Doktor muayenesi sonrasında anneme "Kendini Oluğundan Farklı Görme" teşhisi kondu ve bu durum manik depresif hastalarında ara sıra görülürdü.

Hava neredeyse kararmıştı ve ben de çizmeyi bıraktım. Eşyalarımı toplayıp tepeden aşağı yürümeye başladım. Mezarlığın demir kapısının önünde Micha'yı gördüm. Annesinin arabasının üzerine oturmuştu. Kot pantolon ve düz kırmızı bir tişört giymişti. Saçlarını yana taramıştı ve cep telefonu ile oynarken bir tutam saç alnına dökülüyordu.

Yanına yaklaştım. "Burada ne yapıyorsun?"

Başını telefondan kaldırdı. "Seni bekliyorum."

"Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Resim malzemelerinin evden çıktığını gördüm ve buraya geleceğini düşündüm."

Ona doğru çekingen bir adım attım. "Ne kadar zamandır buradasın?"

Arabadan indi ve telefonunu cebine koydu. "Bir süredir. Ama seni rahatsız etmek istemedim. Çok huzurlu görünüyorsun."

Dudaklarımı sıktım ve ona baktım. Eskiden olduğu gibi resmini çizmek istediğimi fark ettim.

Yatağımın üzerine otururdu ve sanki elimin sahibi olurdu.

"Bak, geçen gece hakkında..."

Bana doğru yaklaştı. O kadar ani bir şekilde gelmişti ki parmağını dudaklarıma koymasına itiraz edecek vaktim olmamıştı. "Biraz daha zaman ver, tamam mı?"

Tam olarak ne demek istediğini anlamasam da başımı salladım.

Sonra parmağını dudaklarımdan çekti ve göğsüme doğru indirdi. Karnıma kadar indikten sonra elini çekti. "Seni eve bırakayım mı?" diye sordu. Sesi biraz sikkini geliyordu.

Gri gökyüzüne ve uçan kuşlara baktım. "Bu çok iyi olur. Teşekkürler."

Micha

Yol boyunca ikimiz de çok dalgındık. Babama o kadar sinirlenmişim ki kafamı dağıtmak için nereye gideceğimi bilmeden arabaya atlamıştım. Tam o sırada sokakta Ella'yı gördüm ve onu takip ettim. Yürüyüşü çok eğlenceliydi, kah-

verengi saçları rüzgârda uçuşuyordu ve kısa kot şortunda kalçası çok ahenkli sallanıyordu. Tepeye çıkıp resim çizmesini izlemek beni biraz sakinleştirse de babamla telefon konuşmamı unutamıyordum.

"Bir yere gitmeliyiz," dedim ana yola çıkınca.

Ella koltuğunda irkildi ve pencereden dışarı baktı. "Benim eve gitmem gerekiyor."

"Hadi ama," diye suratımı astım ve işe yarayacağımı düşündüm. "Sadece birlikte bir yere gidip biraz rahatlayalım."

Aklına yatmış gibiydi. "Nereye gideceğiz?"

Müziğin sesini kıstım ve elimi direksiyona dayadım. "Gölün kenarındaki gizli yerimize gidebiliriz."

"Ama orası çok uzakta." Gökyüzüne baktı. "Hava karıyor."

"Ne zamandan beri karanlıktan korkuyorsun?"

"Korktuğum karanlık değil."

İçimi çekip vites küçülttüm. "Hadi ama. Sadece sen ve ben. Konuşmak zorunda bile değiliz. Sadece sessizlikte oturalım."

"Pekâlâ," diye boyun eğdi ve defterini arka koltuğa koydu. "Bana soru sormadığın sürece sorun yok."

Masum bir edayla elimi kaldırdım. "İzci sözü. Sorularımı kendime saklayacağım."

Gözlerini kıstı. "Daha önce izci kampına katılmadığımı biliyorum."

Kahkaha attım, göğsümdeki ağırlık biraz kalkmıştı sanki. "Önemli değil ki. Sorularımı kendime saklayacağım. Diğer konulara gelince, tamam, sustum."

Gülümsemesini saklamak için burnunu kaşıdı. Elimde olmadan gülümsedim.



Göl kenarında, ağaçların çevirdiği gizli noktamıza vardığımızda zifiri karanlık olmuştu. Ay ışığı, gölün üzerine yansıyor ve hava biraz serindi. Arabadan ceketimi alıp Ella'ya uzattım. Üşüdüğünü biliyordum çünkü kollarındaki tüyler diken diken olmuştu ve göğüs uçları tişörtünden görünüyordu.

Ceketini giydi, fermuarını çekerek arsız göğüs uçlarını kapadı. İçimi çektim, arabanın üzerine çıkıp oturdum ve yanıma gelmesi için kolumu uzattım. Biraz tereddütle, o da arabaya çıktı ama ön tarafa yerleşmişti. Ayaklarını tampona yerleştirdi ve gölü izlemeye başladı.

Yanına kaydım, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. "Ne düşünüyorsun?"

Ay ışığında gözleri kocaman görünüyordu. "Ölümü."

"Ne ölümü?" En sonunda o geceye geri dönüp dönmeyeceğimizi merak etmişim.

"Grady'nin ölümünü," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Ve bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Alnına düşen saçları geriye attım. "Elinde olmayan konular için endişelenmeyi bırakmak zorundasın."

İçini çekti ve başını kaçırdı. "Zaten konu da bu. Artık başka bir şey düşünmüyorum. Kontrol edemediğim şeyler artık hiç anlamlı gelmiyor çünkü kontrol edilemeyi kontrol etmeyi saplantı haline getirdim." Hızlı hızlı nefes alıyordu.

Lanet olsun. Onu sakinleştirmem gerekiyordu.

"Hey, buraya gel." Kollarımı beline doladım ve birlikte cama doğru uzandık. Başını göğsüme dayadı ve ben de saçlarıyla oynayarak vanilyalı kokusunu içime çektim. "Spor

salonundaki iskeletlere çıkmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Gary Bennitt'e, bir erkek kadar güçlü olduğumu kanıtlamak istemiştin." Utanmış bir halde yüzünü tişörtüne gömdü. "Neden her şeyi hatırlıyorsun sanki?"

"Bunu nasıl unutabilirim? Düştüğünde ödümlü kopardın. Ama tam tahtanın kenarına düşmeyi becermiştin."

"Öleceğimi sanmıştım," diye mırıldandı. "Ne salaktım."

"Salak değildin, sadece hayatı başka bir açıdan görmüş-tün," dedim. "Bu yönünü hep kıskanmıştım. Mesela, kimse-nin dans etmediği bir odada tek başına dans etmeni, haksızlığa uğramış insanları savunmanı. Ama her zaman bir duvar vardı çevrende. Hiç kimsenin o duvarı geçmesine izin vermezdin."

Bir süre sessiz kaldı ve beni itmesini bekledim. Ama doğ-ruldu ve üzerime eğildi.

Saçları yüzünü çevreliyordu. Sanki çok korkmuş gibi kesik kesik nefes alıyordu.

"Senin için bir kere yıkmıştım o duvarı," diye fısıldadı.

"Aynı burada, bu halde yan yana yatarken."

Gözlerimi dudaklarından alamıyordum. "Neden bahset-tiğini anlamıyorum."

Dudaklarını yaladı. "Sana, Cassandra ile birlikte olmanı istemediğimi söylemişim."

"Cassandra... Ah, demek konu buydu," dedim ve gül-meye başladım.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu ama gülmemi durduramıyordum. Göğüs ucuma çimdik attık ve irkildiğimde alınlarımız çarptı. "Ouvv." Gözlerini kırptı, alnını ovdu ve dudaklarından bir kahkaha çıktı. "Bu kadar komik olan nedir, söyler misin?"

Çok güzel görünüyordu, kızgın görünmeye çalışsa da

anın keyfini çıkardığını hissedebiliyordum. Ben de çok keyif-liydim, bu gece böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmezdi. Aslında moralimi de ondan başkası düzeltmezdi. Babam bizi terk ettiğinde ve Ella beni garajda bulduğunda, babamın alet çantası üzerine kıvrılmış, bir bebek gibi ağlıyordum. Bana çubuklu şekerini vermişti ve ağlamam bitene kadar yanımda oturmuştu.

Onu izlemeye devam ettim. Saçıyla oynuyordu. Ani bir hareketle ters döndüm ve vücudum, vücudunu kapladı.

"O gün Ethan'a, benden Cassandra'yı görmemeni iste-diğini söylediğimde, bana karşı boş olmadığını söylemişti. Genellikle bu konular hakkındaki hisleri doğru çıkmaz ama."

"Sana karşı hiçbir şeyim olmadı," diye karşı çıktı. "Sadece başka birisinin sana karşı duyguları olmasını sindi-remedim."

"Gerçeği inkâr ettiğinde muhteşem oluyorsun. Her zaman olduğun gibi."

"Micha, bütün kıyafetlerim zımbalıydı ve koca bir kâğıdı doldurmaya yetecek kadar göz kalemi çekişiyordum. Bu çok da muhteşem değil."

"Sende muhteşem duruyordu," dedim göz kırparak.

Başını salladı ve parmağıyla göğsüme vurdu. "Başkala-rına oynadığın oyunlar bana sökmez."

Sessiz kaldık, anın içinde donmuştuk. Sessizliği ben boz-dum. "Bir fikrim var." Üzerine çıktığımda, yüzünde yavaşça merak ifadesi belirdi. Kollarım iki yanındaydı, ağırlığımı ver-memeye çalıştım. Yüzüm yüzüne çok yakındı, dudaklarımı-zın arasında çok az bir mesafe vardı ve hareketsiz yatıyordu. "Seni öpmek istiyorum."

Aniden başını salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu zan-etmiyorum."

Parmaklarımı dudaklarının ucunda gezdirdim. Bu yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum. Onu böyle zorlamamalıydım. Yavaş hareket etmeli ve sanki dikkatle yaklaşmam gereken bir kediymiş gibi davranmalıydim.

"Sadece öpücük. Tanrı'ya yemin ederim daha fazla ileri gitmeyeceğim."

Parmağımı dudaklarından çektim. "Öpüşmek o kadar da korkunç bir şey değil, öyle değil mi?"

"Seninle korkunç," dedi dürüstçe.

"Eğer istemiyorsan sadece söyle." Zaman kazanmıştım ve yavaş yavaş dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

Hareketsiz duruyordu, büyük yeşil gözleri ağzıma kilitlenmişti. Yavaş yavaş, düşüncelerinin sakinleşmesini beklererek dudaklarımı dudaklarına iyice yapıştırdım. Dudaklarının arasından küçük bir nefes verdi ve dilimi ağzının içine soktum. Elleriyle önce sırtımı sonra saçlarımı tuttu. Dilimi ağzının içinde dolaştırırken, bedenlerimiz de iyice yapışmıştı. Alt dudağımı ısırды ve serbest bırakmadan önce piercing'im emdi.

Lanet olsun. Her şeyi zorlaştırıyordu. Vücudum gidecek sabırsızlandığından öpüşmenin şiddetini arttırdım ama sözümü tutacaktım. Bacaklarını belime dolayıp kendini bana sürtse de sadece öpüşecektik.

Ella

Sadece öpücük demişti ve bunda bir sorun yoktu ama bedenim sanki benden bağımsız hareket ediyordu. Bacaklarım onun altında kıvranıyordu ve içimde patlayan keyif beni benden alıyordu. Beni o kadar şiddetli öpüyordu ki dudakla-

rım şişmişti ve bacaklarımın arasında sertleştiğini hissedebiliyordum. Parmakları saçlarımın arasında dolaşıyordu ve dili, ne kadar karşı koymaya çalışsam da daha derinlere giriyordu.

Başımı tutamıyordum ve gözlerimi açtığımda gökyüzünde parlayan yıldızları gördüm. Sanki düşüyordum ya da uçuyordum... Emin değilim ama her neyse kontrol edemediğim bir şey vardı. Bir an için, o anı yakalamak, bir kavanoza koymak ve sürekli yanımda taşımak istedim ama paniğe kapıldığımdan dudaklarımı kaçırdım.

Gözleri kocaman açılmıştı, gözbebekleri bile büyümüştü. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey... Sadece... Sakinleşmem lazım." Derin bir nefes aldım, vücudumda elinin değdiği yerler karıncalanıyordu.

Micha başını salladı, nefes nefeseydi. Dikkatli bir şekilde, üzerimden kalktı ve yanıma uzandı. Sonra sıkı sıkı elimi tuttu. Gökyüzüne bakarken hiç konuşmadık. Parmaklarını avucumun içinde dolaştırdı, gözkapaklarım sınıksı kapalıydı. Sanki bir duvar yıkılmıştı, arkasında toz ve kalıntı bırakarak ve o duvar en kısa zamanda yeniden örülmeliydi.



"Sen iyi misin?" diye sordum Micha'ya eve yaklaştığımızda. Yol boyunca hiç konuşmadık ve bir şeyden rahatsız olduğunu görebiliyordum.

"Evet, iyiyim," dedi omuz silkerek. Sonra dikiz aynasına baktı çünkü arkamızdan bir araba geliyordu. "Ama belki de sen iyi değilsindir."

Kaşlarını çatırdı. "Neden? Sorun nedir?"

Sonra parmağıyla evimin önünde park etmiş bir arabayı gösterdi. Parlak siyah bir Mercedes ve sürücü koltuğunda oturan tanıdık bir sarışın.

"Aman Tanrım, bu Lila'nın arabası mı?" diye sordum.

"Sanırım evet çünkü buralarda Mercedes'i olan başka birini tanımıyorum."

Lila arabadan indi, ağladığı çok belliydi. Gözleri şişmişti ve yanakları kıpkırmızıydı. Altında pijama, üzerindeyse kafasına geçirdiği kapüşonlu tişörtü vardı. En son onu bu halde dışarıda gördüğümde sevgilisinden ayrılmıştı.

"Belki evdekilerle sorun yaşamıştır," dedim ve kapının kolunu tuttum. "Eve gitmek istemediğini anlamıştım."

"Sebebini sormadın mı?" diye sordu tek kaşını kaldıranak.

Suçlu bir şekilde dudağımı ısırırdım. "Yanıtı duymak istediğime emin değildim." Tanrım, ben çok kötü bir arkadaşım.

Lila yola doğru ilerledi ve biz de onun yanına gittik. Hiçbir şey söylememe fırsat vermeden bana sarıldı ve hıçkırığa ağlamaya başladı. Micha dışında kimsenin bana sarılmasına alışık olmadığım için biraz gerildim.

"Bir daha oraya dönmek istemiyorum," dedi ağlayarak. "Bunun böyle olacağını biliyordum."

Lila'nın başının üzerinden, yardım istemek için Micha'ya baktım. "Merak etme her şey düzelecek."

Micha bana biraz üzülerek baktı ve sessizce, *Onu içeri götür*, dedi.

Başımı salladım, o da bana el salladı ve arabasına bindi. Lila'nın koluna girdim ve eve doğru ilerledik. Ayakta duracak hali yoktu. Onu odama çıkardığımda yatağıma kıvrıldı ve yastığa sarıldı.

Konuşmadan önce biraz bekledim.

"Anlatmak ister misin?"

Başını salladı. "Şimdi sadece uyumak istiyorum."

"Pekâlâ," dedim. Işığı kapadım ve yer yatağına uzandım. Pijamalarımı giyecek bile halim yoktu çünkü çok yorucu bir gündü.

"Babam benden nefret ediyor," diye fısıldadı Lila hıçkırıkları arasında.

Donup kalmıştım, sonra doğruldum ve karanlıkta ona bakmaya çalıştım. "Eminim yanlış anlamışsındır."

"Hayır, nefret ediyor," dedi. "Her zaman, kız çocuğu yerine erkek çocuğu olmasını istediğini çünkü erkek çocukla daha kolay başa çıkabileceğini söyler durur."

"Sen iyi misin?" diye sordum çünkü aklıma başka bir şey söylemek gelmedi.

"Olacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Sanırım zaman sihirli ilaçtı. Tekrar uzandım ve hıçkırıklarının arasında uykuya daldım.

Ella

Ertesi sabah uyandıgımda Lila kendine gelmişti. Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibiydi. Acaba rol mü yaptı diye düşündüm.

“Bugünün gökkuşağı ve güneşle dolu olacağını hissediyorum,” dedi neşeyle aynanın önünde rujunu sürerken.

Karşı çıkmama rağmen, aynanın üzerindeki resimlerimi kaldırmıştı çünkü kendini görmek istiyordu. “Gene de emin olmak için bekleyip görmek ister misin?” diye sordum ve şaşırılmış bir halde kahkaha attı.

“Kafan mı güzel?” diye takıldım saçımı enseme toplayıp tokayla tuttururken.

Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. “Neden hep böyle sorular soruyorsun?”

Botlarımı giydim ve bağcığımı bağladım. “Nasıl sorular soruyor muşum?”

Dudaklarını büzdü. “Ne zaman mutlu olsam, sarhoş musun ya da bir şey mi kullandın diye soruyorsun. İnsanlar, herhangi bir madde olmadan da mutlu olabilir.”

Saatimi taktım. “Pek çok insan olabilir ama hepsi değil.”

Lila elmas küpelerini taktı. “Bugün gerçekten çok hoş görünüyorsun.”

Giydiğim morlu siyah elbiseye ve botlarım baktım. "Çamaşır yıkamaya fırsatım olmadı, bu yüzden eski kıyafetlerimden birini giydim. Ama bu da yeni ayakkabılarıma hiç uymadı."

"Bence hoş görünüyorsun." Sonra bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ, bugünkü planın ne?" diye sordu.

"Senin ne yapacağına bağlı," diye sordum. "Sen... Burada mı kalmayı planlıyorsun?"

Telefonunu kapattı ve yatağın üzerine attı. "Eğer senin için de sorun olmazsa, bir süre burada takılmak istiyorum. Birlikte gezip eğleniriz. Bu yaz için herhangi bir planım yoktu ve eve dönmek de istemiyorum."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Aslında pek istemiyorum."

"Peki... Aslında benim iş bulmam lazım," dedim. "Bu sene harçım için para biriktirmek zorundayım çünkü stajyer olarak çalışamayacağım gibi görünüyor."

Saçına bir bandana taktı. "Sanat müzesindeki işi mi diyorsun?"

"Evet, haziranın ortasına kadar başlamayacaktı," diye açıkladım. "Ama sadece beş hafta kaldı ve eğer işi alsaydım mutlaka haber verirdi."

"Bilemezsin ki. Bazen olaylar çok yavaş gelişir." Tişörtünü katladı ve çantasına attı. Daha sonra bluzunun arkasındaki kurdeleyi bağladı. "Ama işe kabul edilersen, Vegas'a dönmek zorunda kalacaksın, değil mi?"

Başımı salladım ve kapiya doğru ilerledim. İki hafta önce olsaydı, o çöle dönme fikri beni mutlu edebilirdi ama bazı şeyler değişmişti. Hâlâ gitmek istiyordum ama burayı terk etmek biraz zor olacaktı.

Dolabın üzerinden telefonumu aldım, ekranda hâlâ Micha'nın okumadığım mesajının bildirim ışığı yanıyordu. Koridora çıkarken parmağım tuşun üzerinde gezdi. Bana henüz hazır olmadığımı söylemişti, mesajda ne vardı ki? Peki şimdi hazır mıydım?

"Buradan neden hoşlanmadığımı bir türlü anlamıyorum," dedi Lila peşimden gelirken. "Evet insanlar biraz kaba ama o kadar da kötü değil. Her yerin kötü bir tarafı vardır sonuçta. Bundan kaçamazsın ki."

"Yorumun için teşekkürler." Telefonumu kapattım.

"Kötülük dediğin farklı biçimlerde insanın karşısına çıkar," diye devam etti Lila. "Ya köşede duran uyuturucu satıcısıdır, ya ahlaksız zengindir ya da son derece kalitesiz spor çantadır."

Lila'yı pek tanıımıyordum. Sadece zengin olduğunu, babasının avukat, annesinin ise ev hanımı olduğunu biliyordum. Kıyafetlere çok düşküdü, sayılarla arası çok iyiydi ve matematik dersinden geçmemin tek nedeniydi.

Kardeşimin odasının kapısı açıldı ve tam biz odanın önünden geçerken o çıkıyordu. Siyahlı, kırmızılı polo yaka bir tişört ve kargo pantolon giymişti. Saçına jöle sürmüştü ve parlıyordu.

"Hey, babamı gördün mü?" diye sordu Lila'ya bir bakış atarak.

Koridorun sonundaki kapalı kapıyı gösterdim. "Sanırım dün gece geç geldi ve odasına girdi."

"Evet ama sabah kalkmıştı." Kapının pervazına dayandı ve kollarını kavuşturdu. "Banyoya doğru gittiğini duydum ve bütün gece ağladı. Ama şimdi onu bulamıyorum. Evden çıktığını duymadım. İşyerinden aradılar ve işe gitmediğini söylediler."

Ellerimi öyle bir sıktım ki tırnaklarım avucuma girdi. "Banyoya baktın mı?"

Dean banyoya doğru baktı ve başını salladı. "Bakmadım, bakmak da istemiyorum."

"Selam, ben Lila," diye kendini tanıttı ve elini uzattı. "Sen de Ella'nın kardeşi Dean olmalısın."

Dean belli belirsiz gülümsedi ve elini sıktı. "Evet... Ella'yı nereden tanıyorsun?"

"Oda arkadaşız," dedi elini göğsüne bastırıp sanki şaşırması gibi yaparak. "Benden hiç bahsetmedi mi yoksa?"

"Biz çok fazla görüşmeyiz."

Tekrar banyonun kapısına baktım, midemin burulduğunu hissettim. "Babamı bulmamız lazım."

"O banyoya bakmayacağım Ella ama sen istiyorsan bak tabii."

Islak makarnadan farkı olmayan bacaklarımla karanlık koridorda ilerledim ve kapının önünde durdum. Annemin öldüğü gün gözümde canlanmıştı. Kapı kapalıydı, akan su sesi dışında evde çıt çıkmıyordu. Kapıyı açarken ellerim titriyordu.

İçeride hiçbir şey yoktu. Küvet boştu, yerler de temiz sayılırdı. Askıda hiç havlu yoktu ve tam karşıdaki aynadan kendimi görebiliyordum. Koyu renk saçlarımla bukleleri mükemmeldi, dudaklarım parlıyordu, yeşil gözlerim irileşmiş ve hissettiğim her şeyi dışa vuruyordu.

"Babam burada değil," dedim aynadan gözlerimi almadan. "Evden çıktığını duymadığına emin misin?"

"Belki de çıktı ama ben duymadım," dedi.

"Ama daha önce hiç sessiz sedasız çıktığı oluyor muydu?"

Sanki bir yangını söndürmek istercesine banyo kapısını sertçe kapattım ve koridorda ilerledim. "Onu bulmamız lazım. Aradın mı peki?"

"Tabii ki aradım, gerizekâli mıyım ben?" Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Telefonunu açmıyor."

Lila bu gerilime daha fazla dayanamadı ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Demek bateri çalışıyorsun Dean," dedi.

Lacivert renkli odasının tam ortasına davul setini kurmuştu. Yerde ve yatakta koliler vardı, perdeleri sonuna kadar açmıştı. Güneş ışığı odaya doluyordu. "Eskidendi, şimdi pek çalışmıyorum. Bir işim ve nişanım var."

"Nişanlın mı?" diye sorduk Lila ile aynı anda.

"Evet, nişanlıyım ben." Dean gözlerini kaçırdı ve odaya döndü. "İki insan uzun süre birlikte olunca nişanlanır."

"Neden bana söylemedin," diye sordum peşinden odaya girerek.

Küçük bir koli aldı ama yere bıraktı. "Çok mu umurunda sanki?"

Ayağımla yerdeki koliyi kenara ittim. "Sen benim kardeşimsin. Tabii ki umurumda."

"Yıllardır anlaşılamıyoruz, biliyorum ama bu farklı bir şey," dedi. "Seninle neredeyse bir yıldır konuşmadık. Tanrım, bir hafta öncesine kadar üniversiteye gittiğini bile bilmiyordum."

Haklıydı ve bu çok üzücüydü. Ne ben onu tanıyordum ne de o beni. Aslında düşününce kendimi de çok az tanıdığımı fark ettim.

"Babam nişanlandığını biliyor mu?" diye sordum. "En azından ona söylemeyi düşünüyor musun?"

"Ona söylesem bile ertesi gün unuttur." Elbise çekmece-sini büyük bir kolinin içine boşalttı, sonra çekmeceyi yerine taktı. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Tanrım, artık ikimizin burada yaşamadığını fark ettiğine bile şüpheliyim."

"Ama en azından nişanlı olduğunu bilmeyi hak ediyor,"

dedim. "Kötü bir adam olmadığını biliyorsun. Sadece bazı problemleri var."

"Çocukluğumuzu mahveden problemler." Ötünde duran bir koliyi tekmeledi ve koli duvara çarptı. "Normal bir şekilde büyümediğimizi fark etmiş olman gerekiyor. Micha'nın bile babası terk etmiş olmasına rağmen çocukluğu daha kolay geçti çünkü en azından ona bakacak normal bir annesi vardı."

"Hmmm..." dedi Lila kafasını kapıdan uzatarak. "Ella sanırım seni dışarıda beklesem daha iyi olacak."

Tanrım, orada olduğunu bile unutmuştum. Konuştuklarımızı duymuştum.

"Tamam hemen geliyorum," dedim. Lila da hemen aşağı indi. Dean'ın odasında birkaç adım attım ve yerdeki fotoğrafları kaldırdım. "Sanırım onu biraz korkuttuk."

Dean bagetlerini aldı ve büyük bir spor çantasının içine koydu. "Sormak zorundayım. O kızla nasıl arkadaş oldun?"

"O benim oda arkadaşımı ve bir anda arkadaş olduk," dedim omuz silkererek. Dean'ın güneşli bir plajda arkadaşlarıyla çektiği bir fotoğrafı aldım. İkinci sınıfta okul gezisinde çekilmişti ve çok mutlu görünüyordu.

"Bir anda mı?" dedi suçlar gibi. "Bu kız şımarık bir prensese benziyor."

Üzerindekileri süzerek, "Sen de şımarık bir prens benziyorsun," dedim.

"Öncelikle ben bir prens değilim ve kendi paramı kendim kazanıyorum," dedi. "Kimse cebime para koymuyor."

"Belki onun da öyledir?"

"Öyle mi?"

Ona haklı çıkma fırsatı vermekten nefret etsem de, "Hayır, ailesinin durumu çok iyi," dedim.

Haklı olduğunu kabul ettiğimde yaptığı gibi, o aptal kibirli ifadesiyle bana baktı. "İşte kendi ağzınla söyledin."

"O iyi bir kız," diye karşı çıktım. "Ve çok fazla soru da sormuyor."

"Belki de bazı şeyleri kendine saklamanda fayda vardır," dedi battaniyesini kutuya koyarken. "Ama bu çok sağlıklı bir şey değil. İçini dökebileceğin birini bulman lazım. Yoksa kendini kaybedersin."

Pencereden dışarı baktım, Micha'nın evinin bir bölümü görünüyordu. "Sanırım oldu," dedim.

Bir avuç penayı sandığa koyarken Dean'ın alnı kırmıştı. "Kendini mi kaybettin yoksa konuşacak birini mi buldun?"

"İkisi de," dedim ve kapıya yöneldim. "Chicago'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Neyse ki bu gece. Kızma ama burada o kadar tatsız anı var ki dayanamıyorum."

"En azından gitmeden veda etmeye çalış."

Yanıt vermedi, ben de yanıt vermesini beklemedim. Muhtemelen ilk defa bu kadar uzun konuşmuştuk ve uzun bir süre konuşma fırsatımız olmayacağını hissetmiştim.

Micha

“Dostum bugün aklın nerede?” diye sordu Ethan ve saniyeler sonra motor yağı bezi yüzüme çarptı.

Bezi ona sertçe geri attım. “Beni sinirlendirmeye başlıyorsun artık,” dedim.

Ethan abartılı bir şekilde gözlerini açtı. “Her neyse dostum. Son iki gündür aklın başka yerde.” Başını kaportanın altına soktu. “Ama neden böyle olduğunu sormayacağım.”

“Güzel çünkü soru duymak istemiyorum.” Arabamın arkasına gittim ve garajın duvarları üzerindeki aletlere baktım. Babamın bıraktığı paslı bir alet kutusunu aldım ve çöp kutusuna attım. O sabah tekrar aramıştı ve telesekreterde ya benim ya da annemin telefonu açması için yalvarmıştı.

Ethan başını kaldırdı ve çöp kutusuna baktı. “Bu hareketin nedenini açıklamak ister misin?”

“Hayır.” Bir ingilizanahtarı aldım ve araba üzerinde çalışmaya devam ettim.

Biraz daha çalıştık ama hava çok sıcaktı ve o an babama biraz daha sinirlendiğimi fark ettim. En sonunda, doğruldum ve elimdeki aleti yere bıraktım. Ethan neyse ki soru sormadı.

“Bu gece parti yapalım,” dedim ama ayakta duracak halim yoktu. “Hem de büyük bir parti, aynı mezuniyet gecesi yaptığımız gibi.”

"O geceyi yeniden yaşamak istediğine emin misin?" dedi Ethan kaportanın altından çıkarak. "Çünkü ben istemediğime eminim."

Güneş ışığına çıktım, aklımdakileri dağıtmak istiyordum. "Hatırlamadığın bir şey canını acıtamaz, değil mi?"

"Oraya gitmek istediğini sanmıyorum," Ethan yanıma geldi ve yola doğru baktık. Yaşlı bir adam market arabasıyla birlikte yürüyordu. "Hayatımda hatırlamak istediğim o kadar çok an var ki ama yapamıyorum. Oysa hatırlamak için her şeyimi verirdim. Hayatımın neredeyse bir yılı kayıp. Yarı net bir akılla sınırlar arasında kalmak daha iyi. Ayrıca konuşan sen değilsin sanki. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim içimi çekerek ve elimi saçlarımdan geçirdim. "Sadece yüksek sesle düşünüyorum."

Ethan garaja döndü ve tekrar motor üzerinde çalışmaya başladı. İkinci sınıftayken, okulda dünya hakkında çok ağır görüşleri olan, oturup kafayı bulup konuşan çocuklarla takılıyordu.

Ethan nasıl olduysa onlarla arkadaş oldu ve bir ay içinde de okulu bırakmış ve başını iyice belaya sokmuştu.

Bir yıl sonra yardım almaya karar verdi. Hayatına çekidüzen verdi, alışkanlıklarını bıraktı ve okuldaki açığı kapatmak için deliller gibi çalıştı. Bir yıl geride olmasına rağmen bizimle aynı sene mezun olmayı becerdi. Tipine bakınca hiç bunu becerecek birisi gibi durmuyordu.

Ella'nın evinin yan kapısı açıldı ve Lila dışarı çıktı. Üzgün görünse de dün geceye göre toparlamıştı. Yolu karışısındaki eve baktı, ön bahçede bir grup bağıra çağıra futbol oynuyordu. Sonra evime doğru baktı ve onu izlediğimi görünce şaşırdı.

Merdivenin oradan tedirgince el salladı. "Hey, Micha."

"Naber?" dedim başımı eğerek. "Ella daha uyanmadı mı?"

Mavi gözlerine elleriyle siper yaparak Ella'nın pence-resine baktı. "Uyandı, birazdan gelecek. Kardeşiyle konuşuyor."

"Kardeşi canını sıkmadı, öyle değil mi?"

"Bir kardeş nasıl can sıkabilir bilmeyorum çünkü benim kardeşim yok," dedi gülümseyerek.

Çiite doğru yürüdüm ve düşen pantolonumu düzelttim. "En azından bağırış çağırış duymuyoruz."

Lila başını salladı ve çiite yanıma geldi, ağzının içine giren bir tutam saç çıkardı. "Ama zaten Ella kavgacı bir tip değildir."

Kolumu çiite dayadım. "Hangi Ella'dan konuştuğumuza bağlı olarak değişir."

Yüzü düştü. "Nasıl olur da onunla sekiz ay geçirip hakkında hiçbir şey bilmem. Bende bir sorun var, değil mi?"

Onun için üzıldüm. "Sanırım bunu Ella sağladı, kim olduğunu görmeni istemedi. Bu senin suçun değil ki."

Kuşkuyla bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, sen hariç herkese bu şekilde davranıyor gibime geliyor."

"Ama biz birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz," dedim. "Çok sağlam bir ilişkimiz var."

Mavi gözleri muzırca parladı. "Mesela arabada gördüğüm gibi mi?"

"Sanki sorun çıkarmak istiyorsun gibime geliyor," dedim. Bu kızı giderek daha çok ısıniyordum.

"Belki de öyledir." Çitin üzerinden benim olduğum tarafa eğildi ve garajın içine baktı.

"İçerideki Ethan mı?"

Daha iyi görsün diye geri çekildim. "Evet arabayı tamir ediyor."

"Belki gidip ona yardım edebilirim," dedi sırtarak. Sonra çitin üzerinden atladı ancak tellere takıldığı için çığlık attı.

Kahkaha atmamaya çalışarak ayağını telden kurtardım. Sonra Ethan'a sürpriz yapmak için garaja doğru yürüdü. Ella'nın evinin kapısı açıldı ve bütün dikkatimi dışarı çıkan Ella'ya verdim.

Dar, siyah ve mor renkli düz bir elbise giymişti. Ayağında da dizine kadar uzanan bağcıklı botları vardı. Saçları ise özenle şekillendirilmişti. Sanki eski ve yeni görüntüsünün bir karışımı gibiydi. Salına salına yürürken, yüzünün asık olduğunu fark ettim. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Sanki hem heyecanlı hem de ürkmüştü.

"Lila oraya geldi mi?" dedi dudaklarını ısırarak. Ben de çitin üzerinden eğilip dudaklarını öpmek istedim; onun tadına varmak ve geçen gece olduğu gibi onu hissetmek istedim.

Gözlerimi ondan ayırmadan başımla garajı işaret ettim. "Orada Ethan ile birlikte. Sanırım ona karşı bir şeyler hissediyor."

"Sanırım haklısın," dedi ve durdu. "Hem sanırım onu az önce biraz korkuttum."

"Yani Dean ile konuşmanız mı onu korkuttu?"

"Dean ile konuştuğumu sana mı söyledi?"

"Evet," dedim ve elimi uzattım. "Neden gelip çitin bu tarafındaki partiye katılmıyorsun?"

"Dört kişilik parti mi?" diye sordu, sırtımdan ve şirin olmamaya çalışıyordu.

Bacağından kavradım ve neşe içinde kendime doğru çektim. Dudaklarımı kulaklarına dayadım. "Eğer istersen iki kişilik parti de olur."

Boynunda nefesimi hissedince ürperdi. "Sanırım dört kişi kalsak daha iyi."

Parmaklarımı dudak kıvrımına bastırdım. "Sapıklıktan hoşlandığımı bilmiyordum."

Omzuma vurdu, ben de kahkaha attım. Babamın çıkardığı sorunlar artık o kadar ağır gelmiyordu. "Rahatla, sadece şaka yapıyordum. Ama dörtlü istediğini sen söyledin."

"Şaka yapıyordum."

"Biliyorum... Sanırım bu gece bir parti vereceğim."

"Zaten her gece vermiyor musun?"

Kaşlarımı çatıttım. "Senin geldiğin gece dışında, burada hiç parti gördün mü?"

Alnını kırıştırdı. "Hayır." Çitin üzerine oturdu ve bacaklarını benim olduğum tarafa uzattı. "Micha, sekiz aydır sen neler yaptın?"

"Özleminden yanıp tutuştum." Gerçeği saklamıştım. Onu aramak ve bütün işleri anneme yıkmak dışında pek bir şey yapmadığımı söylemedim.

Elbisesini düzeltti ve giydiği siyah dantelli çoraba gülümseyerek baktım. "Nerede çalışıyorsun?"

Karşı çıkmasına rağmen, bacaklarını ayırdım ve arasına girdim. "Genellikle Ethan'ın dükkânında çalıştım ama bu böyle devam etmeyecek. Planlarım var. Sadece bazı işleri yoluna koymam gerekiyor."

Elini göğsüme koyup beni hafifçe itti. "Sanırım arkadaşlığımızın sınırları biraz belirsizleşiyor."

"Bu çok önceden olmuştu," dedim ve avuçlarımı bacaklarında gezdirdim. "En azından benim için."

Çenesini sıktı. "Sınırları kaldıran, dün gece olanlar... Arabada olanlar..."

"Pek çok şey var ve hence bu birbirimize ait olduğumuza dair bir işaret."

Gözlerini açtı ve ben de başka bir taktik denemek için geri çekildim. Gülümsemesi ve gerilmiş dudaklarını rahatlatması gerekiyordu. Onu gıcıklaştım, çılgılık attı.

"Yapma bunu," dedi gülerek. "Gıcıklanmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Parmaklarımı diğer yanına kaydırınca kıpırdandı, çitin üzerinden yuvarlanıp yere sırtüstü düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken ben de çitten atladım. Gözlerini kıstı, evine doğru yürümeye başladı. Hemen yanına gittim ama çok hızlı yürüyordu. Sonra bir kapıya bir de ön bahçeye baktı. Ön bahçe ona daha yakındı.

"Micha çok ciddiym," diye uyardı. "Böyle şeyler için büyüdük."

Masum bir şekilde kollarımı iki yana açtım. "Ben bir şey yapmıyorum ki."

Son bir kez evine baktı ve sonra başını salladı. Arkasını döndü ve ön bahçeye koştu. Peşinden gitmek için bir an bekledim. Evin çevresini dolaştığımda ön verandadaydı ve kapıyı açmaya çalışıyordu.

Kahkaha atarak, "Kilitli mi?" diye sordum.

Öfkeyle içini çekti ve parmaklıktan çimenlere atladı. "Lanet olsun Micha! Seni pişman edeceğim."

"Umarım bu tehdidini gerçekleştirsin." Sonra komşunun bahçesine doğru giderken onu izledim.

Çimenlerin üzerinde yarışıyorlardı sanki. Tokası çıkmış saçları dağılmıştı. Tuğladan yapılmış çitten bir sonraki bahçeye atladı ve bir sıra gülü ezdi.

Ellerimi kullanmadan ben de çitten atladım ama dengemi kaybedip dizlerimin üzerine kapaklandım.

Çimenlerin ortasında donup kalmıştı ve bana gülmeye başladı. "Bunu hak etmiştin."

Ayağa kalktım, dizlerimdeki tozu temizledim ve karanlık bir edayla gülümsedim. "Sence bu çok mu komik?"

Gözleri parlamıştı ve düşüşümün buna değdiğini hissettim. "Çok komik görünüyorsun."

"Öyle mi?" dedim bir adım atarak.

O da bir adım geri gitti. "Evet."

Aniden çim fiskeyi çalışmaya başladı ve hem onu hem de çimleri ıslatmaya başladı. Ella çılgılık attı ve kollarıyla başını kapattı.

"Bana güldüğün için hak ettin bunu," dedim sırtarak.

Kollarını indirdi ve güldü. "En azından seni benden uzak tutuyor."

Elbisesi tam da doğru noktalarda bedenine yapışırken, yüzüne de bir tutam ıslak saç yapışmıştı. Ellerini havaya kaldırarak kendi etrafında dönmeye başladı.

"Çok güzelsin," dedim elimde olmadan.

Ella

Micha çok tuhaf görünüyordu ve elimde olmadan kahkaha attım. Uzun süredir kahkaha atmadığım için sanki ağzım bu durumu yadırgamıştı. Sanki tekrar çocukluğumuza dönmüştük, sanki bu an her şeyin hafif olduğu ve güneşin parıl parıl parladığı başka bir ana aitti.

Ona kahkaha atarken, fiskeyi çalışmaya başlamıştı ve üstüm başım anında sırlıslıslam oldu. İlk başta çılgılık atsam da sonra kendimi rahat bıraktım. Ellerimi başımın üzerine kal-

durdım ve suyun ortasında dönmeye başladım. Yanıma gelmeyeceğini zannediyordum.

Bana güzel olduğumla ilgili bir şeyler söyledi, sonra da suyun içine dalarak, yanımda belirdi. Kolları belimi yılan gibi sarmıştı ve yere düştük. Ama Micha beni taşıdığı için çimenlerin üzerine nazikçe uzanmıştım sanki.

"Micha," dedim ciddi olmaya çalışarak. "Bunu yapma. Gıdıklanmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"İşte bu daha da eğlenceli oluyor." Saçlarındaki, uzun kirpiklerindeki ve dudaklarındaki su damlaları... Bir eliyle, kolumu başımın üzerinden yere sabitledi ve bedenini bedenime bastırdı. Islak elbisem bedenime yapışmıştı ve vücudunun her parçasını hissedebiliyordum. "Geçmişti hatırladım da bu daha da dokunaklı." Sonra elini vücudum üzerinde gezdirdi, başparmağını hissediyordum ve aklımı kaçırmak üzereydim.

Ona direnmekten vazgeçtim ve dümdüz yattım. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, yüzümüze su damlaları geliyordu. Islak dilimiz birbirine dolanmıştı ve şehvet doluyduk.

Tekrar garip ve tanıdık olmadığım bir şey hissettim. Bacaklarım iki yana açılmış ve beline dolanmıştı. Dün gece olduğu gibi, daha fazla istiyordum.

Micha geri çekildi. Önce yandaki eve sonra da sokağa bakınca şaşırılmış göründü. Daha sonra yabani bir hayvan gibi uludu ve daha derinden öpmeye başladı. Dili neredeyse boğazıma kadar uzanıyordu. Alt dudağını emdim ve dilimi piercing'inin üzerinde gezdirdim. Vücudu bir an titremişti, ben de belli etmesem de keyif alıyordum. Ama keyfim aklımı karıştırıyordu.

"Ella," diye inledi ve daha sertçe öpmeye başladı. Elleri göğsümün üzerinde dolaşıyordu. Başparmağıyla göğsümün

ucunda daireler çiziyordu ve ıslak kumaşın üzerinden o kadar etkileyici geliyordu ki aklımı kaçıracaktım. Kendimden geçmeye başladım ve dizlerimle, kalçalarını mengene gibi sıkıstırdım.

Şehvetle dolu bir inleme ağzımdan kaçırverdi. Gene kontrolümü kaybediyordum ve tehlike çanları çalıyordu. Bu seferlik akışına bırakmayı denesem de aklım karmakarışık ve durmak zorundaydım. Çok çaba gerektirse de kollarımı vücudumuzun arasına aldım ve onu ittim.

"Dönmemiz lazım." Bahçesinde yattığımız tuğla eve baktım. "Hem Bayan Fenerly dışarı çıkarsa kalp krizi geçirir."

Micha'nın deniz mavisi gözleri içime işliyordu. Alnında çamur ve sarı saçlarının dalgaları arasında çimenler vardı. "Nasil istersen," dedi. Ayağa kalktı ve elimden tutarak beni de kaldırdı. Saçımdaki çimenleri temizledi ve elini yanağımın üzerine koydu.

El ele tutuşarak, çimenlerin üzerinden yürüdük ve kaldırıma çıktık. Arkamızda su izi ve başka bir şey daha bırakıyorduk. Dışarıdan bakanın göremeyeceği ama benim için gökteki güneş kadar net bir şeydi bu.

Micha

Partilerden çok hoşlanmasam da bu gece parti vermeye kararlıyım. Hiçbir zaman partilerden hoşlanmamıştım. Sadece, partide kafamın içindeki sesler susuyordu ve bu gece de babamın sesini susturmak istiyordum.

Eve yaklaştığımızda, Ella yanımdan ayrıldı. Babasını bulması gerektiğini söylemişti. Onunla gitmeyi teklif etsem de kabul etmedi ve Lila'yı yanına aldı. Israr etmedim çünkü biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Bin kilometre uzaklıkta olmadığı sürece istediği kadar yalnız kalmasında benim için sorun yoktu.

Ethan ve ben arabanın tamirine ara verdik ve partiyi planlamaya başladık. Bir sürü kısa mesaj gönderdik ve Ethan da bira siparişi verdi. Artık hazırдық.

Mutfağa gidip misafirlerin gelmesini beklerken oyalanıyorduk. O sırada gökyüzünü bulut kapladı ve gök gürültüsü pencereleri titretti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Ethan aniden.

Buzluktan donmuş burito çıkardım ve tabağın içine koydum. "Tabii ki. Ne oldu?"

"Beni yanlış anlama ama," dedi arkasına yaslanarak.

"Ella ile aranızda ne var? Neden ona bu kadar kafayı taktın?"

Ayaklarına kapanmaya hazır yüzlerce kız var ve sen eskiden çevrenden kız eksik etmezdin. Sonra bir anda bütün dünyanın Ella oldu sanki."

"Hiçbir zaman ayaklarıma kapanmaya hazır kızlar ilgimi çekmedi. Çok sıkılıyordum." Tabakları mikrodalga içine koydum ve düğmeye bastım.

Masadaki paketten bir avuç cips aldı. "Pekâlâ ama bu sorumun cevabı değil."

Kollarımı kavuşturdum, dürtüşçe bir şeyleri söylemek zorunda olmak rahatsız etmişti. "Emin değilim. Hem neden soruyorsun ki?"

"Merak ettim çünkü bu konu hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Evet ama biz bu konular hakkında zaten çok fazla konuşmuyoruz ki."

Sandalyesinde doğruldu. "Bak, sana bütün duygularımı olduğu gibi anlat demiyorum, bu tuhaf davranışına son ver diyorum. Anlamak istiyorum çünkü ikinizi de çok eskiden beri tanıyorum."

Mikrodalga fırından bip sesi geldi ve fırına döndüm. "Snowboard yaptığımız geceydi. O gece bir şeylerin değiştiğini hissetmiştim."

"Kolumu kırıdığını gece mi?" diye sordu. "Ella'yı hastaneye götürmüştün."

Başımı salladım. "Çatıdan düştüğünü hatırlıyorsun. Ayağa kalkmamıştı ve bazıları bağırıp öldüğünü söylemişti."

"Hey, sarhoştum," diye çıkıştı Ethan çünkü bağırın oydu. "Ölmüş gibi gelmişti."

"Neyse, işte o zaman anladım." Buritoyu fırından çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. "Onun ölmüş olduğunu düşünmek başıma gelen en korkunç olaydı. Babamın bir daha

dönmeyecek olmasından bile kötüydü. Ölmenden bile daha kötüydü."

Ethan başını salladı ve söylediklerimden anlam çıkarmaya çalıştı. "Pekâlâ..."

Fırının kapağını kapattım ve masaya oturdum. "Sen sor-dun, ben de söyledim."

Telefonunu masanın üzerine koydu. "Lila hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyi bir kıza benziyor." Ayağa kalktım ve dolaptan birer tane soda alıp Ethan'a uzattım. "Ve sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor."

Sodanın kapağını açtı ve bir yudum aldı. "Evet, ama beni çok tanımıyor."

Birkaç yudum soda içtim ve arkama yaslandım. "Seni kimse pek tanımıyor."

Omuz silkti ve pencereden dışarı baktı. "Zaten hiçbir zaman bir insanı tanıma konusunu anlamamışımdır."

Ev telefonu çaldı ve sohbetimiz yarıda kesildi. Telesekreter devreye girdiğinde buritomu yiyordum.

"Emm... Selam. Micha için bir mesajım var." Babamın sesiydi.

Donup kaldım. Masanın kenarını tuttum.

"Bak Terri, bana karşı çok öfkeli olduğunu biliyorum ama onunla gerçekten konuşmam gerekiyor. Önemli bir konu, anladın mı? Dün sabah telefonu suratıma kapattı. Belki sen onunla konuşup beni aramasını sağlayabilirsin?" Sesi bitkin geliyordu. "Bilemiyorum... Bak çok üzgünüm," dedi ve telefonu kapattı.

Masanın kenarını bıraktım, ayağa kalktım ve telefondaki mesajı sildim. Arkamı döndüğümde Ethan'ın da kalktığını

gördüm. Duvarda açtığım deliği tamir etmemiştim ve yumruğumu bir kere daha duvara geçirmeyi düşündüm.

"Yağmur başlamadan dışarıdaki eşyaları alalım," dedi Ethan pencereden gökyüzüne bakarken.

Parmağımı kıtlattım ve kapıya doğru yürüdüm. "İyi olur."

Ella

Babamı, barda buldum. İlk oraya bakmıştım ve bu kadar kolay bulmak bende hayal kırıklığı yarattı. Lila'ya beni arabada beklemesini söylemişim. İçeri girdiğimde, önünde boş bir bardakla bar taburesinin üzerinde yığılmış kalmış bir halde gördüm onu. Barmen Denny, tezgâhın üzerini siliyordu. Girişte beni görünce elini kaldırdı.

"Buraya girmeden önce bana kimliğini göstermen lazım." Toz bezini omzuna attı ve tezgâhın arkasından yanıma geldi.

"Benim, Denny," dedim. "Ella Daniels."

Gözlerini açtı. "Vay canına, demek döndün."

Başımı salladım. "Ama sadece yaz tatili için buradayım."

Kıvrıkcık kahverengi saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. "Neredeydin ki? Kimse nerede olduğunu bilmiyordu."

"Las Vegas'ta okula gidiyordum." Sonra babamı gösterdim. "Sanırım onu eve götürsem iyi olacak."

Denny, babama baktı. "Bu sabah erkenden geldi. Daha açmamıştım bile. Ama o kadar sarhoştu ki kapalı olduğumuzu anlatamadım bile."

"Onu eve götürüyüm," dedim. "Senin için sorun oluyorsa özür dilerim."

Toz bezini tezgâhın üzerine koydu ve babamı kaldırmama yardım etti. Sanki bir şişe Jack Daniels ile düş almış gibi kokuyordu.

"Sorun buraya gelmesi değil Ella," dedi Denny. "Ama kendimi suçlu hissetmeye başladım. Son birkaç aydır çok sık gelmeye başladı. Belki de bir derdi vardır."

"Bir süredir sorunlar yaşıyor." Babamın bir kolunu omzuma attım, Denny de diğer koluna girdi.

Babam mırıldanarak karşı çıkmaya çalıştı, sonra onu özlemekten ve her şeyi geride bırakmaktan bahsetti belirsizce. Onu dışarı çıkardık. Lila arabadan indi. Denny ile birlikte babamı arabanın arka koltuğuna yatırırken hiçbir şey söylemedi.

Gökyüzünde şimşek çakmaya başlamıştı.

"Onu taşımama yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim Denny'ye yağmur damlalarını engellemek için elimi siper ederek.

Denny gergin bir biçimde omzunu ovaladı. "Onun için yardım almayı düşündün mü hiç?" diye sordu.

"Nasıl yani? Terapi gibi mi?" dedim gök gürültüsünden dolayı sesimi duyurmak için biraz bağırmanın gerektiği.

Omuz silktili. "Ya da Alkolikler Derneği gibi. Hayatını düzene sokması için ona yardımcı olabilecek herhangi bir şey."

Şaşırılmış bir halde saçımı kaşıdım. Bu neden benim aklıma gelmemişti? Midemden boğazıma kadar bir panik duygusu yayıldı ve annemin ölümü hakkındaki suçluluk duygumun da önüne geçti.

"Bu konuyu bir düşün," dedi Denny koluma hafifçe vurarak. "Ve eğer yardıma ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağımı biliyorsun."

Ona tekrar teşekkür ettim ve arabaya bindim. Lila'nın bir şey söylemesini beklesem de beklediğim şeyi söylemedi. "Ablam uyuşturucu bağımlısıydı," dedi çabucak. "Bir yıl uyuşturucu kullandı."

Sakızımı çiğnemeyi bıraktım. "Bunu bilmiyordum."

"Söylemedim. Çok bilen yoktur zaten. Ailem, kirli çamaşırılarımızı saklamakta çok titizdir." Sonra arka koltukta horlarken uyumakta olan babama baktı. "Ama sevdiğin bir insanın kendisine zarar verdiğini izlemenin ne kadar zor olduğunu çok iyi anlıyorum, bunu bilmeni isterim."

Evin sokağına girmiştik ve su birikintilerinin üzerinden geçerken tekerleklerden sağa sola su sıçırıyordu. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Sen bana neden babandan bahsetmedin?"

"Bilmiyorum." Bu yanımda oturan kız gerçekten kimdi? "Hayatım seni korkuttu mu?"

Tek kaşını kaldırdı ve yola baktı. "Zarar görece kadar hayatının içinde değilim ama kişisel hayatın beni korkutmuyor."



Evin önüne geldiğimizde, Micha'nın arka verandasında üç büyük bira fişisi gördüm. Garajın kapısı açıktı ama arabası içeride yoktu. Sağanak yağmur yağıyordu, kaldırımda bile su vardı ve evin yanındaki ağaç rüzgârda sallanıyordu.

"Sanırım arabayla işleri bitmiş," dedim emniyet kemeri çıkararak.

"Lanet olsun," dedi Lila eliyle dizine vurup gülümseyerek. "Ethan'ın motora eğilip çalışmasını izlemek için sabırsızlanıyordum."

Kahkaha attım. "Benim demek istediğim bu değildi," dedim gülmem bitince. "Babamı arabadan çıkarıp eve taşımak zorundayız. Micha'dan yardım isteyecektim."

Lila ile arka koltuğa baktık ve babamı taşımanın bir yolunu düşündük.

"Kardeşinden yardım isteyebiliriz," dedi Lila.

Önümüzde park halinde duran Porsche'a baktım. "Sorsak bile yardım edeceğini zannetmiyorum."

"Denemekten zarar gelmez."

"Evet, haklısın." İçimi çektim ve Dean'e aşağı inip yardım etmesi için mesaj attım. Mesajıma cevap vermedi ama birkaç dakika sonra arka kapı açıldı. Dean dışarı çıktı. Yalınayaktı ve kafasına kapüşon geçirmişti.

Kapıyı açarken hiçbir şey söylemedi. Lila kenara çekildi ve Dean arabanın içine eğilip babamı çekerek çıkardı. Koşarak evin kapısını açtım. Babam ağırlığının tamamını Dean'e vermişti. Dean onu oturma odasındaki kanepeye götürdü.

"Onu nerede buldun?" diye sordu Dean, babamı kusarsa yere kussun diye yan yatırarak.

"Barda." Kanepedeki battaniyeyi babamın üzerine serdim ve bir çocuk gibi kıvrıldı. "Denny, arabaya kadar taşımama yardım etti."

Dean dudaklarını sıktı ve başını aşağı yukarı salladı. "Barda olacağını tahmin ettim ama gidip bakmak istemedim."

"Bara girecek kadar büyük olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ama ben bu saçmalıklarla uğraşmak istemediğimi bilecek kadar büyüdüm."

Tam ona bağırarak için ağzımı açmıştım ki dudaklarıma fermuar çekip başımı salladım. Sinirime hakim olmuştum.

Merdivenlere doğru ilerledi. "Bu kadar yeter. Ben kendi

hayatıma dönüyorum, sen de öyle yapsan iyi olur," dedi ve kalbimde koca bir ağırlıkla beni odada yalnız bıraktı.

Kendi hayatıma devam etmeyi ben de istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sekiz ay boyunca Vegas'ta olmak da işe yaramamıştı çünkü neredeyse başladığım noktaya dönmüştüm.



Lila ile birlikte Larry's Diner'a gidip öğle yemeği yemeğe karar verdik. Burası bir fast food restoranıydı ve arabaya servisleri vardı. Restoranın içinde yetmişler teması hakimdi ve garsonlar ayaklarında patenlerle arabaların arasında dolaşip sipariş alıyordu. Tepsiyi camdan uzattıklarında müzik dinleyip yemek yiyebiliyorduk.

Yağmur hâlâ devam etse de biraz hafiflemişti. Gene de arabanın tepesinden ön cama sular iniyordu. Gölgeğin altındaki masada oturmuş bir grup çocuk hakkında konuşurken birden Lila konuyu istemediğim bir yere getirdi.

"Bu sabah Micha ile nereye gittiniz?" diye sordu sodasından bir yudum alıp masum bir şekilde gözlerini kırıştırarak.

Patates kızartmasını torpidonun üzerinde duran ranch sosu batırdım. "Hiçbir yere. Sadece peşimden geldi, o kadar."

Tavuklu sandvicine biraz daha ketçap döktü. "Peki o zaman neden ikiniz de döndüğünüzde sırlıslıkladınız?"

Micha ile çimenlerde yaşadıklarımız aklıma gelince vücudum karıncalandı. "Komşulardan birinin fiskiyesi biz yürürken çalışmaya başladı."

"Birkaç saniye fiskiyeden üzerinize su gelse de oldukça

ıslanmışsınız." Peçeteyle dudaklarını sildi. "Ve şimdi de çok mutlu görünüyorsun."

Zorla gülümsedim ve sessizce hamburgerimin turşularını ayıkladım.

"Eğer anlatmak istemiyorsan anlatma," dedi.

"Micha hakkında konuşurken kendimi rahatsız hissediyordum," diye açıkladım. "Çünkü ona karşı ne hissettiğimi ben bile bilmiyorum."

"Pekâlâ, bu konuda benimle konuşabilirsin. Arkadaşlar birbirlerine anlamadıkları konular konusunda yardım eder." Durdu ve tişörtüne damlayan yağı sildi. "Daha önceden her şeyi konuşabildiğin bir arkadaşın hiç olmadı mı?"

Omuz silktim ve hamburgerimden bir parça ısırdım. "Micha belki, ama onunla onun hakkında konuşmam."

Bana üzgün üzgün baktı. "O zaman benimle konuşmayı dene."

Patates kızartmasını çiğnerken boğulacağımdan korktum. Bir kere dillendirince sanki her şey gerçek gibi olacaktı. "Yapabileceğime emin değilim."

"Sadece dene," diye üsteledi. "En kötü ne olabilir ki?"

Patates kızartmasıyla ranch sosu karıştırdım. "Micha beni çimlerin üzerinde öptü. O nedenle sırlıslıklam ıslandık. Çimenlerin üzerinde öpüşürken fiskiyelerin arasında kaldık."

"Hoşuna gitti mi?"

"Nasıl yani?"

Gözlerini devirdi. "Öpüşmek hoşuna gitti mi?"

"O beni ne zaman öpse hoşuma gider," dedim duygusuz bir tonla. "Ama aynı zamanda da hoşuma gitmedi. Duygularımı çözemiyorum."

"Çünkü ne istediğini bilmiyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, ne istediğimi bildiğime eminim," diye mırıldandım. Cevabım beni bile şaşırtmıştı. "Sadece bunu itiraf edemiyorum."

"Bence çoktan itiraf ettin bile," dedi.

Yüksek sesle düşünmeye devam ettim. "Sanırım bunu köprüdeki o gece anlamıştım..." Ön cama vuran damlaları izlerken aklımdan tekrar o gece geçti.

Sodasından büyük bir yudum aldı. "Köprüde o gece ne oldu?"

"Micha'yı öptüm." Gözlerimi kapattım ve anıları düşündüm, köprü yerine o gece gittiğimiz başka bir yer aklıma geldi. Arabasında konuşuyorduk. O çok mutlu görünüyordu, ben de öyleydim.

Kıkırdadı. "Biliyordum. Sadece arkadaş olmadığınızı biliyordum. Pekâlâ, bana detayları anlat. Öpüştükten sonra ne oldu mesela?"

Görüntüler aklımdan uçup giderken gözlerimi açtığımda ön camda yağmurdan bir perde gördüm. "Hiçbir şey. Üniversiteye gittim işte."

Sandviç kâğıdını top yaptı ve poşete koydu. "Öylece çekip gittin mi? Tanrım, gözlerinizle birbirinizi soymanıza şaşırmamak gerekiyor demek. Aranızdaki cinsel arzu muhtemelen patlamak üzere."

Tam karşı çıkacaktım ki haklı olduğunu fark ettim. Micha'yı o kadar istiyordum ki bazen fiziksel olarak acı çekiyordum. Ancak, onu sadece istemek bile bu kadar acı veriyorsa, kim bilir kaybetmek ne kadar acı verirdi?

"İyi insan lafının üzerine gelirmiş." Micha'nın Chevelle'i yanımıza park edince Lila pencereyi açtı. "Sen ne yapıyorsun, bizi mi takip ediyorsun?"

Ethan yolcu koltuğundan uzanarak, "Nereden anladın?" diye bağırdı.

Micha girişteki menüyü okurken çok sessizdi. Garson kız geldi ve kalçasını bize doğru uzatarak kafasını arabanın içine soktu. Siparişleri yazarken sırtına yağmur geliyordu ve Micha ya da Ethan'ın söylediği bir şeye kahkaha attı. Bu çok sinir bozucuydu. Tepsideki çöpleri topladım ve garson dahil herkesi şaşırtarak arabayı çalıştırdım.

Lila bana bakarak, "Ella, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Pardon," dedim ve tepsinin içine bahşiş koydum. Garson bana gülümsedi, tepsileri aldı ve sipariş penceresine doğru uzaklaştı.

Micha arabadan çıktı, bir su birikintisine basmıştı. Uzun kollarını ve bacaklarını esnetti, sonra arabamın arkasını dolaşıp kapının yanına geldi. Cama vurdu. İçimi çekerek camı açtım.

Eğildiği için gözlerimiz aynı seviyedeydi ve kolunu camın kenarına dayadı. "Ne yapmaya çalıştığını açıklamak ister misin?"

"Ayağım yanlışlıkla gaz pedalına değdi," desem de bu söylediğimin yalan olduğunu anlayacağını biliyordum. "Olur bazen."

"Sen yapmazsın." Yağmur damlaları yüzüne düşerken, gözleri safir gibi parlıyordu. "Eğer dikkatimi çekmek istiyorsan, söylemen yeterli."

"Dikkatini çekmek istiyorum." Dudaklarımdan dökülen gerçek ikimizi de şok etmişti.

Islak dudaklarıyla alnımı öptü. "Gördün mü o kadar da zor değilmiş," dedi.

"Zordu," diye teslim oldum. Yenilmiş gibiydim. "Ama artık yorulmuş."

"Olmadığın biri gibi davranmaktan mı?"

"Pek çok diğerk şeyin yanında."

Düzensiz birkaç nefes aldı ve kulağıma doğru eğilip "Konuşmaya hazır mısın?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Henüz değil ama yakında konuşuruz."

"Hazır olduğunda buradayım." Kulağımın hemen altındaki hassas noktayı yumuşak bir şekilde emdi. Geri çekilirken dilinde tadım kalmıştı.

"Eve kadar yarışmak ister misin?" dedi hızla kaşlarını kaldırıp indirerek. "Kaybeden, diğerine bir iyilik yapacak."

Burnumu kırıştırdım ve Chevelle'e bir bakış attım. "O canavarı yeneceğimi düşünecek kadar aklımı kaçırmadım."

Kahkaha attı. Piercing'ini ağzına aldı. "Söz veriyorum sana karşı sert olmam."

İçimde muzır duygular hissettim. "Peki ya bana karşı sert olmamanı istemiyorsam?"

Sustu. Çok nadir susardı. Bakışları içime işliyordu. Sonra bir adım attı ve beni öptü. Minik bir öpücük olsa da nefesim kesilmişti.

On Dördüncü Bölüm

Micha

Eve kadar yarıştık. Onun kazanmasına izin verdim. Aslında kaybetmesini de isterdim çünkü henüz hazır olmadığı ama benim çok istediğim her şeyi yaptırabilirdim. Şimdilik ona bir iyilik borcum vardı ve düşünmesi gerektiğini söyledi. Sesinde hafif bir alay vardı.

Evin önünde ayrıldık ve gece geç de olsa bana geleceğine söz verdi. Yavaş yavaş benim tanıdığım kıza dönse de o gece hâlâ gözlerini lanetliyordu. Bunun üzerinden tamamen gelebilecek miydi bilmiyorum.

Hâlâ yağmur yağıyor ve şimşekler çakıyordu. Partiyi içerde yapmak zorundaydık. Ethan ile birlikte ıslanmış fiçileri içeri aldık ve mutfak tezgâhının üzerine yerleştirdik. Annem bir not yazmış ve eve geç geleceğini söylemişti.

Ethan yiyecek bir şeyler bulmak için dolapları karıştırdı. “Bu gece kim çalacak?” diye sordu.

“Naomi.” Üzerimi değiştirmek ve gitarımı almak için odama gittim. “Kapı çalarsa açarsın,” dedim.

Odama gittim. İçime gri bir tişört, üzerine de siyah, incecik, çizgili başka bir tişört giydim. Siyah kotumu giyip zımbalı kemerimi taktım. Gitarımı alıp Naomi’ye mesaj yazdım.

Ben: *Ne zaman gelmeyi planlıyorsun?*

Naomi: Fazla geç kalmam. Neden ki? Yoksa bize söylemek için sabırsızlandığın süper bir haberin mi var?

Ben: Henüz karar vermedim.

Naomi: Bunu değerlendir. Mükemmel bir fırsat.

Ben: Evet ya da hayır demedim. Neyse, görüşürüz.

Naomi beni kafede sahne arkasına götürdüğünde, gitaristleri olmamı ve onlarla turneye çıkmamı önermişti. İlk başta bu teklif çok cazip geldi. On iki yaşından, garajda Ethan ve Dean ile çalmaya başladığımdan beri hayalim buydu. Daha sonra Ella'nın üzgün gözleri gözümde canlandı ve emin olmadığımı fark ettim.

Zil çaldı ve partiyi başlatmak için oturma odasına gittim. En azından bu gece kafamı dağıtacağım.

Ella

Micha'nın evine gitmeye karar verdiğimde işler çoktan çığıırından çıkmıştı. Çimenlerin üzerine arabalar park etmişti ve çöp kutuları dolup taşıyordu. Hatta birisi çatıya çıkmış oturuyordu.

Partiye gitmek için beni Lila ikna etmişti ve saçlarımızı yağmurdan korumak için kollarımızın arasına alıp koşarak gelmiştik. Ama girişteki kalabalık bile beni yormuştu ve geri dönmeyi düşündüm.

"Çocuk gibi davranmayı bırak ve içeri gel," dedi Lila, beni hafifçe çekerek. "Herkesin dilinden düşürmediği o sert kızı kendi gözümle görmek istiyorum."

"Emin ol bunu istemezsin," dedim. "Oldukça geçimsizdi ve senin gibi biriyle kesinlikle arkadaşlık etmezdi."

"Peki o zaman bana anlaşılabileceğim bir parçanı göster."

Lacivert straplez bir elbise ve aynı renk ayakkabı giymişti ve sarı saçları bukle bukle omuzlarına dökülüyordu. Yağmur yüzünden bukleleri biraz bozulmuştu. "Kişiliğini tamamen kaybetmeden de kendini değiştirebilirsin."

Kalabalığı arkama alıp Lila'ya baktım. "Neden biz daha önce hiç böyle konuşmadık?"

Üzgünce gülümsedi. "Çünkü buna sen izin vermedin."

Başka bir şey daha söyledi ama müzik, sesini bastırdı. Yüzüme gelen dumanı elimle uzaklaştırdım ve mutfığa girdim. Siyah tişörtümün ucunu tutarak, kalabalığı yarıp masaya ulaştım.

Bir an için Lila'yı gözden kaçırırsam da kalabalık dağıldığında Lila'nın sendelediğini ve topuğuyla bir çocuğun ayağına bastığını gördüm.

Saçlarını savurarak söyleniyordu. "Micha daha önce hayatında havalandırma diye bir kelime duymuş mu?"

"Muhtemelen açmayı unutmuştur!" diye bağırdım sesimi duysun diye. "Bekle, gidip açayım."

Tekrar kalabalığın içinden geçerek oturma odasına girdim ve grubu gördüm. Müzik, kulakları sağır ediyordu ve Micha'nın Naomi'yle birlikte çaldığını gördüm. Aynı mikrofonu kullanıyorlardı ve Micha oldukça eğleniyordu. Odanın ortasında durdum ve kalabalığın arasından onları izledim. Işığın altında harika görünüyordu. Şarkı söylerken ve gitar çalarken saçları yüzüne düşüyordu.

Sonra odanın arkasından koridora çıktım. Termostatın önünde takılan bir çift vardı. Müzik susuyor, sonra tekrar başlıyordu. Yolumu açmak için çifti yavaşça kenara çektim ama öpüşmeye ara bile vermediler. Sonra klimayı açtım. Aniden uzun kollar belime dolanmıştı ve onun kokusu ciğerlerime kadar işledi.

"Şarkı söylüyorsun sanıyordum," diye bağırdım elimi kalbimin üzerine koyarak.

"Evet ama seni görmek için ara verdim." Nefesi bira kokuyordu.

Bumumu buruşturup "Sarhoş musun?" diye sordum.

"Sadece bir bira içtim," dedi. "Seni gördüğüm için heyecanlandım."

"Ve tekrar çaldığın için," diye devam ettim.

Gülümsemesi kocamandı ve beni çok mutlu ediyordu. "Evet, o da var. Beni izlediğini gördüm."

Omuz silktim. "Mutlu olmana sevindim. Öğlen karşılaş-tığımızda üzgün görünüyordun."

Eliyle kalçamı buldu ve beni sıkıca tuttu. Vücuduma sıcaklık yayılmıştı. "Burada olduğun için daha da mutluyum."

Duvara doğru dayandım. "Biliyor musun, bu lafları kaç kızı etkilemek için kullandığını biliyorum."

"Hadi ama, izin ver de biraz eğlenelim," diye yalvardı sesinde hafif bir alayla. "Daha önceki hamlelerimi bilmiyor-muş gibi davran."

"Başka biriymişim gibi davranmamı mı istiyorsun?" diye sordum. "Tam tersini söylemiyor muydun?"

İşğin yansımaları gözlerinde görüyordum ve öne eğildiğinde, saçları yanaklarımı okşadı. "Eskiden tanıdığım kız ol. Sürekli eğlenen ve kahkaha atan kız."

"O kız, sen istesen bile rol yapamazdı."

"Bunu biliyorum."

Diğer elini belime koydu ve beni iyice kendine çekti. Etrafıma bakındım ve elimi kaslı göğsünün üzerinde dolaş-tırdım. Sonra boynunu okşadım. Kendimi üzerine çektim ve bacaklarımı beline doladım. Yüzünde sabırlı bir ifade olsa da inledi ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdı. Göğsümüz

birbirine yapışmıştı. Dillerimiz buluştu ve öpüşürken birbi-rimize iyice hissettik. Sırtım termostata dayanmıştı ve etek-lerim bacaklarımı neredeyse hiç örtmüyordu. Başımı duvara dayadım ve boynumu öpmeye başladım. Hızlı nefes alıyordum. Nabzım da hızlanmıştı. Bana ne yapıyordu?

Müzik durdu ve Naomi'nin sesini duyduk. "Micha Scott, çabuk kıcını kaldır ve çalmaya devam et," demişti mikrofondan.

Micha geri çekildi, nefes nefeseydi. "Bir şarkım daha var, sonra seninle kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Cevabımı beklemeden beni orada bırakıp gitti. Dudakla-rıma dokundum. Sahneye çıkışını izledim ve kaldığımız yer-den devam edersek bu sefer kendimi durduramayacağımı bili-yordum. Vücudumun kontrolünü kaybetmemle baş etmeye çalışarak mutfığa döndüm. Lila havalandırmanın altında dur-muş, içkisini yudumluyordu ve Ethan ile konuşuyordu. Omuz-larımı dikleştirdim, tezgâha yürüdüm ve kendime içki aldım. Bardağı fondip yapınca Lila ve Ethan, bana baktı. Alkol boğazımı yakmıştı, bardağı geri koydum. "Kim dört kişilik bir oyun oynamak ister?"



İki saat ve üç bardak içki sonrası kendimi çok iyi his-sediyordum. Grup müziği kesmişti ve Micha masaya gelip oyunumuza katılmıştı. Hoparlörden *Awolnation*'dan "Sail" çalıyordu, yumuşak sözler ve durgun ritim beni başka zaman-lara götürmüştü.

"Sanırım dans edeceğim," dedim masadakilere.

"Ah ha, aslında dans etmeyi sevdiğini biliyordum." Lila eliyle masaya vurdu ve sonra hıçkırdı. "Ah, pardon."

Ethan, ona sanki dünyadaki en sevimli canlıymış gibi baktı. "Sınıra yaklaştın mı küçük kız?" dedi.

Lila yaramaz bir şekilde gözlerini kısarak Ethan'a baktı. "Son üç bardağı içmeyen ben değilim."

Her zamanki hazırcevap tarzıyla bir şey söyledi ama dans etmek için sandalyemden kalktığımdan duymadım. Kalabalığın arasından geçerken Micha da beni merakla izledi. Tanımadığım insanların arasından geçtim, hepsi terlemişti ve havada tuz kokusuyla sıcaklık vardı. Kalabalığın içine girdikçe ısı daha da arttı. Tam ortaya geldiğimde, tenim terden ıslanmıştı ve straplez tişörtümün kumaşı sırtıma yapışmıştı.

Göğsümün içinde bir karanlık vardı sanki ve içimde saklanan şeytan ortaya çıkmak için hazırlanıyordu. Elimi kaldırdım ve kalçamı sallamaya başladım. Saçlarımın da salınmasına izin verdim. Özgürce nefes alıyordum, aynı eskiden olduğu gibi. Müzik devam ettikçe daha da rahatladığımı hissettim. Başımı iki yana sallıyordum ve gözlerimi kapattım.

Arkamda birisinin hareket ettiğini hissettim. Tutkunun kokusu, dünyevi kokularla karışmıştı ve ağzım sulanıyordu.

Micha ellerini kalçalarımın üzerine koydu. Baskın bir şekilde hareket ediyordu. Parmaklarını belimde gezdirirken neredeyse erimek üzereydim. Vücudunu vücuduma yaklaştırdı, benden alabileceği ne varsa almak istiyordu.

"Daha önce dans etmediğini sanıyordum," diye fısıldadı vahşi bir sesle. İlk nefesi her yerime değişiyordu sanki.

Ona yaslandım, çok rahattım ve tanıdık kokusunu içime çektim. "Sanırım ben bir yalancıyım."

"Eskiden hiç yalan söylemezdin." Saçımı yana aldı ve yavaşça dans etmeye devam ederken bedenlerimiz tekrar bir-

leşti. Elbiselerimizin üzerinden güneş gibi sıcaklık yaydığını hissedebiliyordum. "Aslında, tanıdığım en dürüst insansın."

Başımı göğsüne dayadım. "Biliyorum ve tekrar öyle olmak için çalışıyorum."

"Bunu duymak güzel." Elleri kalçamdan aşağı indi ve eteğimin ucuna gelene kadar durmadı. "Koridorda kaldığımız yerden devam etmemiz gerekmiyor muydu?"

Kendimi çekmeye çalıştım ama bana daha sıkı sarıldı ve beni kendine öyle bir çekti ki her şekilde birbirimize bağlanmıştık. Göğsünün sertliğini ve vücudunun her hücresinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. İnmek istedim.

"Beni çılgına çeviriyorsun. Bunu biliyor musun?" Parmakları, tişörtümün altına kayarken ve çıplak bedenimi okşarken fısıltıyla inledi. "Seni çok istiyorum güzel kız. *Hem de çok.*" Yalan söylemiyordu. Arzusunu belimde hissedebiliyordum.

Onu durdurmalıydım... Eli çıplak bedenimde geziniyordu ve çevremizde bir sürü insan vardı. Ama ona teslim olmuşum, kollarının arasında çok rahattım ve parmaklarının eteğimin altında biraz daha yukarı çıkmasına izin vermiştim. Yavaş yavaş tenimi öpmeye başladı. Boynumu hafif hafif ısıtıyor, emiyor, yalıyor ve beni çıldırıyordu. Diğer eli ise, tişörtümün üzerinde dolaşıyor ve göğüslerimi okşuyordu. Kollarının arasında tamamen çözülmüştüm. Aniden arkamı döndüm ve kavrayışından kurtuldum.

Kollarımı boynuna doladım. Vücutlarımız tekrar birbirine değerken gözleri kararmıştı.

Başımı arkaya yatırdım, ağırlığımı kollarına verirken kendimi de tamamen ona teslim etmiştim. Beni sıkıca tuttu ve boynumdan aşağısını öpmeye başladı. Köprücük kemiğimi yaladı ve aşağıya doğru indi. Elleri ise tekrar eteğimin altındaydı ve bacaklarımı okşuyordu.

Bir kere daha inledi ve bir eliyle başımın arkasını tuttu. Sonra aniden geri çekildi. "Sen sarhoş musun?"

Sanki bu sorunun cevabı kalabalıkta gizliymiş gibi sağa sola baktım. "Bilmiyorum."

İçini çekti ve parmaklarını saçımın arasından geçirdi. "Beni öldürüyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Özür dilerim," dedim surat asarak.

Kahkaha attı ve beni masanın üzerine götürdü. "Gidip Lila'yı bul. Ben de hemen geleceğim, tamam mı?"

"Neden? Nereye gidiyorsun ki?" diye sordum.

Elini yüzünde dolaştırdı ve kahkaha attı. "Halletmem gereken küçük bir iş var."

Ayrıldık ve ben de bana söylediği gibi mutfığa gittim. Masaya oturduğumda Lila, bana suçlayıcı gözlerle bakıyordu. Gülümsememeye çalışsam da umursamayacak kadar sarhoştum.

"Şu haline bak," dedi Lila. "Ağzın kulaklarında."

Tam bir şey söyleyecektim ki kalabalığın ortasında Micha'nın Naomi'yle konuştuğunu gördüm. Naomi, Micha'nın söylediği bir şeye kahkaha attı ve ikisi, koridora çıkıp Micha'nın yatak odasına doğru gitti.

Sanırım halletmesi gereken iş buydu. Masadan kalktım ve tek bir kelime etmeden dışarıya yağmurun ortasına çıktım.

Micha

Bu gece Ella beni öldürüyordu. O kadar sertleşmişim ki sanırım sakinleşmem için buz gibi suda bir saat boyunca düş almalıydım. O sarhoş olmuştu ve bu yüzden ileri gidemezdim. Tam odama gidip kendimi rahatlatıcaktım ki Naomi ile burun buruna geldik.

Parmağımı bana doğru salladı ve kahkaha attı. "Konuşmamız lazım."

"Hâlâ karar vermedim," dedim yüksek sesle. Müzik hâlâ çok yüksekti.

Koluma girdi ve beni koridora çıkardı. Odama gelene kadar kalabalığın arasında insanları iterek ilerlemiştik. Kapıyı kapattı ve ışığı açtı. "Pekâlâ, her zaman istediğin bir konuda karar vermenin neresi zor, lütfen anlatır mısın?"

"Anlatmasam daha iyi."

Elini kızmış bir şekilde salladı.

"Seni anlamıyorum. Lisedeysen tek söylediğin, bir grupta birlikte turneye çıkmaktı."

"Hâlâ öyle," dedim. "Ama geride bırakacağım insanları düşününce emin olamıyorum."

Biraz daha yumuşadı. "Aslında bunu anlayabilirim. Ben de babamı yalnız bırakma konusunda endişeliydim ama onunla konuştum. Nedenlerimi anlattım ve ne oldu biliyor musun? Anlayış gösterdi."

"Benim durumum biraz daha karışık, Naomi." Yatağın üzerinde oturmuş, gitmesi için dua ediyordum. "Endişelendiğim tek konu annem değil."

Yatakta yanıma oturdu ve bacak bacak üzerine attı. "Ella'yı düşünüyorsun, değil mi?"

"Lanet olsun, bu kadar mı belli ediyorum?" dedim. "Kimse anlamaz sanıyordum."

Kahkaha attı. "Hiçbir zaman saklayamadın ki. Sadece sen bu durumda değilsin. İkiniz de aynı durumdasınız. Ama biliyor musun, hayatını bir kıza göre yönlendirmemelisin. Hayatına devam etmeli ve istediğin hayatı yaşamalısın."

Anlamıyordu. "Evet ama bu konu hakkında konuşmama-
lım."

"Pekâlâ." Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, seni rahat bırakayım. Sadece bunu düşünmeni isterim."

Ayağa kalkmadan önce dizime hafifçe vurdu. Kapıyı arkasından kapattığında ise yatağa yattım. Belki de haklıydı. Belki de onu serbest bırakmalıyım.

"Lanet olsun." Çözümüne ihtiyacım vardı.

Ella'nın evine doğru baktım. Sadece bir pencereden ışık geliyordu. Annesinin öldüğü banyonun ışığı yanıyordu sadece. Sekiz aydır o pencerede hiç ışık görmemiştim. Şimdi neden açıktı acaba?

On Beşinci Bölüm

8 ay önce...

Ella

“O ağaca tırmanma konusunda ciddi olamazsın,” dedi Micha karanlıkta kaşlarını çatarak. Kalçasını nefis gösteren dar bir kot giymişti ve siyah tişörtü üzerinde çok güzel duruyordu. “Boynunu kıracaksın.”

Ellerimi ovuşturdum ve ona sinsi bir bakış attım. “Meydan okumaya bayıldığımı biliyorsun.”

Arkasından ay ışığı geliyordu ve sarı saçları ay ışığında pırl pırlıdı. “Evet ama şu an pek kendinde değilsin ve ağaca çıkacak durumda olduğunu düşünmüyorum.”

“Bir şey olmaz.” Onu elimle durdurdum. Deri ceketimin kollarını sıvadım. Benim için hep endişelenirdi. Bundan çok hoşlanırdım ama söylediklerini yapacağım anlamına gelmiyordu.

“Ayrıca, kapıdan girdiğimi babam duyarsa ve eğer alkol-lüye gizlice dışarı çıkıp sarhoş olduğum için beni mahveder. Üstelik bu gece annemin nöbeti bendeydi.”

Bir dalı tuttum ve ağacın üzerinde ayağım için bir yer buldum. Ama ayağım kaydı ve öfkeyle söylendim. Micha kahkaha attı ve yanıma gelirken başını salladı.

"Eğer boynunu kırarsan güzel kız, bu benim suçum değil," dedi.

"Bana bulduğun lakabın hiç de uygun olmadığını biliyorsun." Tekrar dalı tuttum. "Yeni bir isim bulsan iyi olur."

Saçımı yana topladı ve dudaklarını kulağımın yanına getirdi. "Bence çok uyuyor. Tanıdığım en güzel kız sensin Ella May."

Kafam çok bulanıktı ve söylediğini anlamaya çalıştım. "Espri mi yapmaya çalışıyorsun?"

Başımı salladı. "Hayır çok ciddiym. Ama korkmana gerek yok. Eminim sabah uyandığında tek bir kelime bile hatırlamayacaksın."

Başımı salladım. "Muhtemelen haklısın."

Tekrar kahkaha attı. İlk nefesi kulağımı okşuyordu. Vücudum ürpermişti. Arkamı döndüm, tişörtünü yırtarak açtım ve dilimle ağzını yakaladım. Ama arkadaşlığımızın da zarar görmesini istemiyordum.

Şu an sahip olduğum arkadaşlığımızdı ve ona hava kadar muhtaçtım. Bu yüzden duygularımı olabildiğince bastırmaya çalışıyordum.

Eliyle belimi kavradı, tişörtüm yukarı çıkınca durum biraz tuhaf oldu. "Pekâlâ, üçe kadar sayacağım ve seni ağaca doğru kaldıracığım. Dikkatli ol. Bir... İki... Üç..." Beni ağaca doğru kaldırdı ve bacaklarımı da yukarı doğru itti. Ağacın kabuğu, bacağımın arkasını biraz sıyırmıştı ve Micha'nın avuç içi, beni ağaca doğru iterken kalçalarımı tamamen kavramıştı. Gülesim geldi.

Ben ağaca çıktıktan sonra Micha da tırmandı. Elleriyle belimi tuttu ve yukarı, pencereme doğru tırmanmama yardım etti. Pencereden yuvarlandım ve odaya girdim. Micha bu halime gülüyordu.

"Sabah bu yaptığına pişman olacaksın," dedi hâlâ gülererek. "Başın ağrıdan çatlayacak."

Tekrar dala çıktığında pencerenin önünde diz çöktüm. "Hey, Micha," dedim parmağımı ona doğru uzatarak. Gözlerini kaçırdı ama bir şey söylemeden pencere eşliğine döndü. Kollarımı boynuna doladım. "Sen benim kahramanımsın. Bunu biliyor musun?" dedim ve yanağımı öptüm. Teni yumuşacıktı. Tam başımı çevirdiğinde ben de arkamı dönmek üzereydim ki dudaklarımız kısa bir an için buluştu. Kendini çektiğinde yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum.

"Tatlı rüyalar güzel kız." Sırtı ve ağaçtan indi.

Pencereyi kapattığımda aklım daha da bulandı. Beni bilecek mi öpmüştü? Başımı sallayarak bu düşünceyi uzaklaştırdım ve ceketimi çıkardım. Banyodan gelen su sesi haricinde evde çıt çıkmıyordu. Koridora çıktım, annemin suyu açık unuttuğunu zannettim. Dalgın olduğunda zaman zaman suyu açık bırakırdı. Kapı kilitliydi, kapıya vurdum.

"Anne orada mısın?" diye seslendim.

İçeriden su sızıyordu ve ayaklarımın altındaki halının ıslak olduğunu fark ettim. Aniden kafama dank etti ve askı bulmak için odama koştum. Askının demir kısmını düzelttim ve banyonun kilidinin içine soktum. Bir klik sesi geldi ve kapı açıldı.

Ağzımdan çıkan çiğlık, dünyadaki bütün mutluluğu paramparça edecek kadar güçlüydü. Ama arkasındaki sessizlik de o parçaları eritecek kadar yoğundu.

Micha

"Bu gece çok mutlu görünüyorsun," dedi annem eve girdiğimde.

"Ben hep mutluyum," dedim. Mutfak masasında yanına oturdum ve tabaktan bir kurabiye aldım.

Gözlüklerini çıkardı ve burnunu ovuşturdu. Önünde hesap makinesi, hesaplar ve yığınla fatura vardı. "Hayır çok uzun süredir seni bu kadar mutlu görmemiştım."

"Çok güzel bir gece geçirdim." Cüzdanımı çıkardım ve anneme yüz yirmi dolar uzattım. "Al bakalım, hafta sonu kazandığım para bu kadar."

Annem başını salladı ve parayı bana uzattı. "Micha Scott, oğlumun parasını alacak değilim."

Parayı faturaların üzerine koydum ve biraz ittim. "Evet, alacaksın. Yardım etmek istiyorum."

"Micha ben..."

"Tartışmaya gerek yok, parayı alıyorsun genç hanım," diye uyardım esprili bir tonla.

İçini çekti, pes etmişti ve parayı aldı. "Sen harika bir çocuksun, bunu biliyor musun?"

"Çünkü öyle yetiştirildim." Odama doğru gidecektim ki dışarıdan bir çığlık sesi geldi. Mutfığa döndüm. "Sesi duydun mu?"

Annem iri gözlerle arka kapıya bakıyordu. "Sanırım Daniels'ların evinden geldi."

Dışarı çıktığımda aklımdan milyarlarca farklı senaryo geçiyordu. Çitten atladım ve eve daldım. "Ella!"

Üst kattan gelen su sesi haricinde ev sessizdi. Merdivenleri ikişer üçer çıkarak üst kata çıktım. "Ella..." Vücudum buz kesmişti. Ella kapı girişinde duruyordu ve annesi de küvetin içinde kıpkırmızı bir suyun içinde yatıyordu ve kırmızı su her yere damlıyordu. "Ella, ne oldu?"

Bir adım geri gitti ve sonra bana döndü. Gözbebekleri kocamandı ve yüzündeki ifade, hayatımın sonuna kadar beni lanetleyecekti.

"Sanırım intihar etmiş," dedi donuk donuk ve kana bulanmış ellerini uzattı. "Nabzını kontrol ettim ama atmıyor."

Cep telefonumu çıkardım ve 911'i aradım. Kapattığımda, Ella kendini kollarıma attı ve ambulans gelene kadar hareketsiz durdu. Ağlamıyordu, kesik kesik nefes alıyordu ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamak beni öldürüyordu.

Bugün

Ella

Neden burada olduğumu bilmiyorum. Kanımda dolaşan adrenalinle öyle bir koşmaya başladım ki göğsüm patlayacak sandım. Sağanak yağmur yağıyordu ve tek düşündüğüm, Micha'nın evinden olabildiğince uzaklaşmaktı ama bir an aklım yerine geldi ve kendimi çektim.

Kıyafetlerimden banyonun zeminine su damlıyordu. Yerde hâlâ onun kanının lekesi vardı. Yere oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve küvete baktım.

Onu bulduğumda, içimde bir şeyler öldü ama ne olduğuna emin değilim. Belki de ruhumdu. O gece, o aptal partiye gitmeye o kadar kararlıydım ki babam annemi bana emanet etmiş olmasına rağmen, annemi evde yalnız bırakıp çıkmıştım.

Tek bir basit kural vardı: gözünü annenden ayırma. Ve bu basit kurala uyamamıştım bile.

"Ella, burada ne yapıyorsun?" Micha kapıdan bana bakıyordu. Saçları ve elbiseleri yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

Dizlerimi biraz daha kendime çektim ve gözlerimi sımsıkı kapattım. "Naomi ile birlikte yatak odasına gittiğini gördüm."

"Anladım..." dedi şaşırarak. "Peki neden bu kadar üzgünsün?"

"Önemi yok," dedim. "Artık hiçbir şeyin önemi yok."

"Tabii ki önemi var." Yanımda oturdu ve kolunu dizlerinin üzerine koydu. "Aksi halde burada olmazdın."

"Haklısın, önemi var." Parmağımı, fayansların arasındaki çatlakta gezdirdim. "Naomi ile birlikte olmanı istemiyorum."

"Bir dakika, yoksa sen onunla takıldığını mı düşünüyorsun?"

"Bir kızı odana götürdüğünde normal olarak onunla sevişmez misin?"

"Naomi ile sadece konuştuk," diye mırıldandı sessizce. "Ve aylardır odama tek bir kız bile *girmed*."

Ondan bunu duymak biraz daha iyi hissetmeme neden olmuştu ve kaçınılmaz olanla yüzleşmeye başladım. İstedğim her şeyden kaçabilir, kendimi kapatabilirdim ama Micha'ya olan duygularım her zaman var olacaktı ve beni kontrol edecekti.

"Biliyor musun, o gece beni o kadar korkutmuşsun ki," dedi küvete bakarak. "Seni bulduğumdaki yüz ifaden... Bir daha gözlerinde o ifadeyi, o boşluğu kesinlikle görmek istemiyorum."

"Benim suçumdu," dedim. İçimdekini artık serbest bırakmak istiyordum. "O gece ona bakmam gerekiyordu ama o kadar bencilce davrandım ki o salak partinin daha önemli olduğunu düşündüm."

Başımı kendine çevirdi ve gözlerime baktı. Böylece söylediklerinde ne kadar samimi olduğunu görebilecektim.

"Sen bencil değilsin. On yedi yaşındaydın ve on yedi yaşındaki her kızın yapabileceği gibi bir hata yaptın."

"Ama benim hatam yüzünden öldü." Kelimeler boğazımı tırmalamıştı. "Eğer olması gerektiği gibi evde otursaydım o zaman ölmezdi."

"Buna bir son vermen gerekiyor," dedi. Sesi yıpranmıştı. "Senin elinde olmayan bir şey için kendini suçlamaya devam edemezsin."

"Keşke zamanı geri alabilsem." Gözlerimde gözyaşları birikti. "Her şeyi yeni baştan yapmak isterdim."

Ellerimi tuttu. "Belki de bu konuyla ilgili biriyle konuşmalısın. Yoksa yakamı sonsuza kadar bırakmayacak."

Gözyaşlarımı engellemeye çalıştım ve elimi havada salladım. "Benim deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dizlerinin üzerinden kalkmadan önüme geldi, yüzümü elinin arasına aldı ve gözlerime baktı.

"Bak bana. Kimse senin deli olduğunu düşünmüyor. Sen çok güçlüsün ama çok fazla şey yaşadın ve bu konuda yardım alman sana çok iyi gelebilir."

"Sanırım düşündüğünden de kötü haldeyim," dedim. "Artık aynaya bakamıyorum, biliyor musun?"

"İşte bu çok saçma." Yüzümdeki saçları geriye itti ve bana baktı. "Çünkü çok güzelsin."

Yavaşça başımı salladım. "Konu bu değil. Başka bir şey. Sanki aynaya bakarsam, içimde olanlarla yüzleşmek zorundaymışım gibi geliyor."

"İçinde kötü bir şey yok ki."

"Evet var. Gerçeği bilseydin, benimle birlikte olmak bile istemezdin."

Beni uzun uzun inceledi. Sonra kollarımdan tutarak ayağa kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Omzumdan tutarak beni

ilaç dolabının üzerindeki aynaya doğru yönlendirdi. Bana bakan kızı görünce irkildim; iri yeşil gözler, başına yapışmış ıslak saç ve yanaklarına akmış maskara... Tam geri çekilecektim ki beni tuttu ve kendime bakmaya zorladı.

Deniz mavisi gözleri, yansımama kilitlenmişti. "Seni o gece gördüğümde, kendimi çok çaresiz hissetmiştim. Sana yardım edebilmek çok güzel, çatıdan düşüp hastaneye gitmek zorunda olduğunda ya da ağaca tırmanman gerektiğinde. Çocukluğumuzdan beri sana yardım etmeye bayılıyorum ama o gece sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir daha asla bunu yaşamak istemiyorum." Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktı. "Seni seviyorum Ella May ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek. Beni itebilirsin, benden kaçabilirsin ama seni sevmeye devam edeceğim."

Gözlerimden akan sıcak yaşlar yanaklarımı yaktı. Ona döndüğümde omuzlarım titriyordu ve yüzümü göğsüne gömdüm. Kollarını belime doladı ve beni havaya kaldırdı. Kollarımı ve bacaklarımı, sanki onsuz yaşayamayacakmışım gibi ona doladım. Belki de öyleydi.

Ağlamaya devam ediyordum. Beni odama taşıdı ve yatağımda yanıma uzandı. Karanlık ve yan evden gelen müzik açık pencereden duyuluyordu. Gözyaşlarım aralıksız bir biçimde yanaklarıma akıyordu. Elimi göğsünün üzerine koydum ve kalp atışını dinledim. Yıllardır içimde biriktirdiğim gözyaşlarımı bir seferde boşalttığımdan gözlerim kuru-muştu sanki.

Sonra tekrar nefes almaya başladım.

Micha

Sabah erken saatte panik halde uyandım. Ella kollarımda uyuyakalmıştı. Ağlamaktan gözleri şişmişti ve sanki ben onun her şeyiymişim gibi bana sıkı sıkı tutunmuştu.

Hep istediğim bu olmasına rağmen içimde adını koyamadığım bir şeyler vardı ve onunla daha derinleşmeden önce bunları çözmem gerekiyordu. Güçlü birine ihtiyacı vardı ve beni lanetleyen her neyse onunla yüzleşmeden önce ben ihtiyacı olan kişi olamazdım.

Ama olacaktım.

Dikkatle, başımı omzumdan kaldırdım ve odadan çıktım. Babası, kanepenin üzerinde horluyordu ve mutfak zemininde kırık bir içki şişesi vardı. Arka kapı ise ardına kadar açıktı. Kapıyı kapattım ve çitten atladım. Bahçem bira şişeleri ve sigara izmaritleriyle doluydu ve annemin arabası evin önündeydi.

İçeri de oldukça kötü görünüyordu ve temizliği anneme bıraktığım için kendimi çok kötü hissettim. Ama şimdi gitmezsem bir daha gidemeyecektim. Odama koştum, Ethan kollarını ve bacaklarını açmış bir halde yatağımda uyuyordu. Elbiseleriyle yatmıştı ve oda içkiyle sigara kokuyordu.

Çantama birkaç parça kıyafet attım ve çekmecedan anah-tarımı aldım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Ethan yatakta doğrulup gözlerini ovuşturarak.

Çantamı omzuma attım. "Kısa bir yolculuğa çıkıyorum. Birkaç gün içinde dönerim."

Bana bakarak, "Tek başına mı gidiyorsun?" dedi.

"Evet, tek başıma halletmem gereken bir konu var."

Aklından bir şey geçti. "Babanı görmeye gidiyorsun, değil mi?"

Sesli bir şekilde nefes verdim. "Evet, dostum ama kimseye bir şey söylemek yok, tamam mı?"

Ethan başını salladı. "Pekâlâ, benden bunu istiyorsan ne diyeyim ki?"

"Evet bunu istiyorum." Kapıyı açtım. "Hey bu arada temizlik için anneme yardım et, tamam mı... Ella'ya da göz kulak ol."

Tekrar yatağa uzandı. "Pekâlâ dostum, merak etme."

Cüzdanımı aldım ve odadan çıktım. Döndüğümde kim olacaktım çok merak ediyordum.

Ella

Boş yatakta uyandım ve sakın olmaya çalıştım. Micha'ya mesaj atıp nerede olduğunu sordum. Eminim bir açıklaması vardır.

"Kötü bir şey olmadığına eminim," desem de içimde tatil edemediğim bir sıkıntı vardı.

Şort ve atlet giyip aşağı indim, Micha'nın evine gidecektim. Ama Dean, Lila ve siyah kısa saçlı bir kızın mutfak masasında, önlerinde kahve bardaklarıyla oturduğunu gördüm.

Tezgâhın üzerinde bir kutu *doughnut* vardı ve birisi çöpleri çıkarıp temizlik yapmıştı.

"Ah Tanrım, en sonunda seninle tanışmak çok güzel," dedi siyah saçlı kız. Ayağa kalktı ve yanıma geldi.

"Benim için de öyle sanırım..." dedim uzattığı eli sıkıp Lila ve Dean'e bakarak.

Dean ayağa kalktı, tişörtündeki kırıntıları temizleyerek "Ella, bu nişanlım Caroline," dedi.

Ağzımdan sadece "O" diye bir ses çıktı. Kız hiç düşündüğüm gibi değildi. Kısa boylu ve incedi, teni bronzdu ve dalgalı saçları ensesine geliyordu. Tişörtünün üzerine yecek giymişti ve altında da siyah kotu vardı. Bileğinde kelebek dövmesi vardı. Kulaklarına da birkaç tane küpe takmıştı. Erkek kardeşimin görüntüsünden yola çıkarak kızın daha düzgün ve bakımlı olduğunu hayal etmişim.

"Dean bana senden çok bahsetti," dedi sıcak sıcak gülümseyerek. "Ve en sonunda anlattığı hikâyelerin kahramanıyla yüzleştiğime çok memnunum."

Dean'e baktım ve tek kaşımı kaldırdım. "Hikâyeler öyle mi? O hikâyeleri ben de dinlemek isterim."

Hiç duraksamadan devam etti. "Mesela resim yapmayı çok sevdiğin, araba tutkunu olduğun. Ha bir de UNLV'ye gittiğini söyledi. Bu çok güzel çünkü ben de orada okudum."

"Nerede olduğumu bilmediğini sanıyordum," dedim Dean'e.

Huzursuzca kıpırdandı. "Beş dakikalık bir konuşma arasında babam söylemişti. Her neyse Ella, nişanlım kız kardeşimi anlatmam çok da büyük bir olay değil."

"Tabii öyle." Ses tonumda sadece Dean'in anlayabileceği bir ima vardı. "Her şeyi düşünecek olursak."

Dean sıkıdığı dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu. "Ella, sabah sabah tekrar başlama lütfen."

Caroline, Dean ile bana baktıktan sonra, "Demek doğru söylüyorsun. Sizin ilişkiniz biraz gergin," dedi Dean'e.

Bu konuşmaya daha fazla katılmak istemedim, saçlarını atkuyruğu yaptım ve kendime kahve koydum. Kahve-

nin kokusunu içime çekerek pencereden dışarı baktım ve Micha'nın arabasının olmadığını fark ettim.

"Hangi cehennemde bu?" diye kendi kendime mırıldandım.

Mutfaktan çıkarken aniden koluma birisi yapıştı.

"Hey," dedim, kahve ayağıma dökülmüştü çünkü. "Senin derdin ne?"

"Bak," dedi Dean oturma odasına geçtiğimizde. "Onu buraya ben çağırmadım. Sürpriz yapmak için aniden geldi."

"Yani onu burada istemiyorsun?" dedim kahvemden bir yudum aldım ve keyiflendiğimi saklamaya çalıştım.

Gergin bir şekilde ensesini ovaladı. "Benim hakkımda bilmediği bir sürü şey var ve henüz ona anlatmaya hazır değilim."

"Ama ona benden bahsetmişsin."

"Babamı anlatmadım. Annemi de."

Bardağı masanın üzerine koydum ve havluyla ayağıma dökülen kahveyi sildim. "Pekâlâ, ne yapmak istiyorsun peki?"

"Ben kalan eşyaları toplarken, sen de onunla takılır mısın?" diye sordu. "Sonra sabah erkenden onu da alıp giderim."

"Bence ona doğruyu söylemelisin," dedim ve havluyu kanepeye attım. "Bu sorundan kaçarsan eninde sonunda yakalanırsın."

Kızgın kızgın bana baktı. "Sadece sen yardım edebilirsin bana."

"Biliyorum ve yardım etmek istiyorum." Sesim biraz tırese de düzelttim.

Yüzü kızarmaya başlamıştı. "O yüzden lütfen sadece bugün için onu biraz oyalar mısın?"

"Sanırım," dedim omuz silerek. "Ama onu nereye götürüreceğim?"

"Arabayla gölün oraya falan gidin," dedi. "Evden uzaklaşır da nereye götürürsen götür."

Kahvemi aldım ve mutfığa gittim. Dean de eşyalarını toplamaya başlamak için odasına çıktı.

"Ella," diye seslendi merdivenlerden. "Bugün farklı görünüyorsun. Mutlusun sanki."

Hafifçe gülümsedim. Neyin farklı göründüğünü merak ederek mutfığa girdim.

Micha

Yoldan babamı aradım ve adresini aldım. Benimle biraz konuşmak istese de telefonu kapattım. Telefonda, bizi terk ettiği için onu azarlayacak değildim.

Yaklaşık iki saatlik uzaklıkta bir yerde yaşıyordu ve bu beni deli etti. İki saat uzağımızdaydı ve bir kere bile uğramamıştı. Evine vardığımda, direksiyonu kıracak kadar çok sıkıldığını fark ettim. İki katlı beyaz bir tuğla evde yaşıyordu. Etrafta oldukça gösterişli evler vardı ve kaldırımında insanlar köpek gezdiriyordu. Uyuşturucu alışverişi, kavga gürültü ya da bahçede park halinde külüstür araba yoktu.

Üzerinde “Hoş geldiniz” tabelası yazan kırmızı kapıya bakarak arabada oturdum. Ön bahçede çiçekler vardı, çimenler yemyeşildi ve düzgünce biçilmişti.

Bu yüzden mi bizi terk etmişti? Daha lüks bir yaşama bizi tercih mi etmişti? Peki bunu bizimle yapması imkânsız mıydı?

Telefonum çaldı. Arayan Ella’ydı ve şu anda onunla konuşamazdım.

Ön kapı açıldı ve kırklı yaşlarda bir adam verandaya çıktı. Saçları aynı benim saçımın rengindeydi ama daha zayıftı. Siyah bir takım giymişti ve kibirli bir domuza benziyordu.

Yerden gazetesini aldı, verandada dolaşırken arabama doğru gözlerini kısarak baktı. İçimden beşe kadar saydım, zorla da olsa direksiyonu bıraktım ve arabadan indim. Beni hemen tanıdı. Rengi bembeyaz oldu.

"Micha?" dedi gazeteyi kolunun altına alarak. "Sen misin?"

Derin bir nefes aldım ve çimenlerin üzerinde yürüdüm. "Neden burada olduğumu bilmiyorum."

"İçeri girip biraz konuşmaya ne dersin?" dedi.

Evin içi, dışından daha güzeldi. Ahşap zemin, gösterişli avize ve üzerinde aile fotoğraflarının olduğu yeni boyanmış bir duvar. "Bir ailen var demek."

Gazeteyi masanın üzerine koydu ve bana oturmam için koltuğu gösterdi. "Evet, on iki yaşında bir kızım ve sekiz yaşında bir oğlum var."

Kendimi garip hissederek fırfırlı minderle süslenmiş bir sandalyeye oturdum. O da tam karşıma oturdu. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmediği çok belli oluyordu. "Pekâlâ nasılsın?"

"Harikayım." Duvarda, karısıyla birlikte düğün günü çekilmiş kocaman bir resim vardı ve aklımdan hesap yaparak resme baktım. "Kaç yıldır evlisin?"

Sandalyeye yaslanıp ayak ayak üstüne atarken huzursuzca kıpırdandı. "Micha, bak bunlara hiç girmeyelim istersen."

"Nasıl oldu? Bizi terk eder etmez karşına çıkan ilk kadınla mı evlendin?" Sesimden öfke taşıyordu. Pencereden dışarı baktığı anda olayı anladım. "Annemle birlikteyken o kadınla da görüşüyordun, değil mi?"

Tekrar bana baktı. Gözleri gözlerime çok benziyordu. "Bak Micha, annenle aramızda senin anlayamayacağın sorunlar vardı... Ben mutlu değildim."

"Seninle benim aramda da sorunlar var," diye çıktım.

"Bunun için bahanen nedir?"

Elini yüzüne götürdü ve bitkin bitkin içini çekti. "Çok üzgünüm."

Elimi yumruk yaptım, ayağa kalkıp boğazına yapışmak için kendimi zor tutuyordum.

"Demek üzgünsün? İşte bu harika bir cevap aptal herif!"

Masanın çekmecesinden bir dosya çıkardı ve aramıza koydu. "Büyükbaban, mirasından sana para bırakmış."

Gözlerimden alevler çıkarak önce dosyaya, sonra da babama baktım. "Beni bunun için mi buraya çağırdın?"

Dosyayı açtı ve birkaç kâğıt çıkardı. "Belki bu parayı üniversiteye filan gitmek için kullanırsın diye düşündüm. Bu çok iyi olmaz mı?"

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Üniversiteye gitmeyeceğim. Eğer altı yaşından beri beni tanıyor olsaydın bunu bilirdin."

Kâğıtları masanın üzerinden kaydırıp ve yanına da kalem koydu. "Lütfen parayı al Micha. İyi olduğunu bilmek istiyorum yoksa sonsuza kadar kendimi kötü hissedeceğim."

Duraksadım. "Yoksa beni bir kere daha görebileceğini mi sanıyorsun?" Sessiz kalması, ihtiyacım olan cevabı vermişti. "Senin lanet olası paranı istemiyorum." Kâğıtları suratına fırlattım ve ön kapıya yöneldim. "Gerçek çocuklarından birine verirsin."

Kapıdan çıktığımda arkamdan seslenmedi, peşimden de gelmedi. Doğruca arabama gittim. Her adımda daha da öfkeleniyordum ve yumruğumla arabamın camına vurdum.

Cam kırılmadı ama parmak eklemlerim şişmişti.

"Lanet olsun!" diye bağırdım ellerimi yumruk yaparak.

Caddenin karşısındaki evin bahçesinde çalışan yaşlı kadın beni görünce içeri koştu.

Arabama bindim ve nereye gittiğimi bilmeden yola ıktım.

On Sekizinci Bölüm

Ella

Micha bana mesaj atmadı. İçim içimi yiyordu. Nerede olduğunu bulmam lazımdı ama Caroline işimi zorlaştırıyordu. Kız fotoğrafçı olduğundan, kasabanın neredeyse bütün manzarasını çekmek istiyordu. Onu önce göle götürdüm çünkü kasabanın en güneşli yeri orasıydı. Ama yolda birkaç kere fotoğraf çekmesi için durduk. Köprüye geldiğimizde gerçekten çok etkilendi ve bir sürü fotoğraf çekti.

“Burası resmen tarih kokuyor,” dedi. “Kim bilir ne anılar gizlidir burada.”

Caroline’in, fotoğrafçı olmasının yanında zihin okuma yeteneği olduğunu düşündüm.

Frene bastığımda ince bir toz bulutu yükseldi ve köprü-nün kenarında arabayı park ettim. Omzunda kamera çantasıyla arabadan indi. Lila ile birlikte peşinden gittik ama yolu köprüden ayıran noktaya geldiğimde durdum.

“O meşhur köprü bu mu?” diye sordu Lila güneş gözlüklerinin arkasından bana bakarak.

Micha ile birlikte yağmurun altında öpüştüğümüz noktaya baktım. “Evet, bu o köprü.” Kalbim titreyerek, betona adım attım ve korkuluğun yanından yürüdüm. Demire tutuna-

rak göle baktım. Gölün suları, güneşin altında pırıl pırıldı ve o yağmurlu geceye göre çok daha parlak görünüyordu.

Caroline gölün neredeyse her açıdan fotoğrafını çekerken Lila da karşı tarafa doğru ilerledi. Rüzgâr saçlarını okşuyordu ve gözlerimi kapatarak o geceye döndüm. O sabah, annemin ilaç dolabını temizlerken sanırlarını kontrol altına almak için kullandığı ilaç kutusunu görmüştüm. Onda nasıl bir etki yarattığını ve hayatı nasıl görmesini sağladığını merak ettim. Kendim görmek için bir tane alıp Micha ile birlikte partiye gitmiştim.

Arabasına biner binmez bende bir tuhafılık olduğunu anlamıştı. "İyi görünmüyorsun," dedi. "İstersen bu gece evde kalalım."

Başımı salladım ve arabayı sürmesini söyledim. Kaşlarımı çatısa da partiye gittik ama o gece gözünü bir an olsun üzerimden ayırmadı ve yavru köpek gibi peşimde dolaştı. Genellikle umurunda olmasa da, annemin aklından geçenleri anlamak için sabırsızlanıyordum.

Micha bir kızla ilgilenirken, Grantford'u köşeye sıkıştırdım ve beni köprüye götürmesini istedim. Muhtemelen bir beklentisi vardı ve memnuniyetle kabul etti.

Köprüye geldiğimizde, bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Ona kibarca teşekkür ettim ve gidebileceğini söyledim. Biraz kızmış ve gece gece neden buraya geldiğimiz hakkında bir şeyler zirvalamıştı.

Omuz silktim ve kapıyı sertçe kapattım. Yağmurun tam ortasındaydım. Hızla gaza basınca tekerleklerden sıçrayan çamur botlarıma gelmişti. Korkuluğa doğru ilerledim ve kenara çıktım. Yağmur perdesinin arasından suya bakıyordum. Ama yeterince iyi göremediğimden, aynı annemin yaptığı gibi kirisin üzerine çıktım.

Hâlâ bunu neden yaptığı mantıklı gelmemişti; neden uça-

bileceğini düşünmüştü? Sanırım bunu hiçbir zaman anlamayacaktım.

Hatıraları bir kenara bırakıp dikkatimi Caroline'e verdim. Uzun lensli kamerasını suratıma yöneltmiş, hâlâ fotoğraf çekiyordu.

"Çok düşüncelisin," dedi ve bir fotoğraf daha çekti. "Ve çok fotojeniksin."

Başımı salladım. "Hayır, bir şey düşünmüyorum."

Bir fotoğraf daha çekti ve kamerayı yüzünden uzaklaştırdı. "Bir fotoğrafçı olarak çok farklı bir göze sahibim. Sanırım bu yüzden insanları daha farklı ve daha net görebiliyorum."

"Ayna gibi mi?"

"Evet, bir bakıma."

Lensi göle çevirdi ve tekrar fotoğraf çekmeye başladı. Ben de korkuluğa dayandım ve mesajlarıma bakmaya başladım. Sadece, Micha'nın birkaç hafta önce gönderdiği sesli mesaj vardı. Belki de artık mesajı dinlemenin zamanı gelmişti.

Tuşa bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Hey, Ella. Benim, Micha," dedi gergin bir sesle. Kendisi gibi değildi, içini çekti. "Evet çok salak bir giriş yaptım, unut bunu."

Gülümsedim. İşte şimdi kendisi gibi konuşmuştu.

"Her neyse, öylece çekip gitmeden ve hiç aramamandan çok rahatsız oldum." Durdu, arkadaşan Ethan'ın sesi geliyordu. "Aslında seni öldürecek kadar sinirliyim. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra tek kelime etmeden çekip gittin. Nerede olduğunu bulmaya çalışırken, öldün mü kaldın mı diye merak ederken neler yaşadım fikrin var mı?"

Kalbim, göğsümü sıkıştırıyordu. Onun hiç bu kadar üzgün olduğunu duymamıştım.

"Herkesi terk edip gittin. İster inan ister inanma ama sana ihtiyacı olan insanlar var. Grady hasta, kanser hastası..." Bir nefes alıp devam etti. "Ve ben de hâlâ sana âşığım..." Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Sanırım bir şey söylemenin de anlamı yok... Nasılsa beni aramayacaksın."

Klik sesi geldi ve mesaj sona erdi. Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim. Bu olaya hiç onun açısından bakmamıştım. Kim bilir ne kadar endişelenmişti. Ona bir mesaj daha gönderdim ama cevap gelmedi.



Aradan bir hafta geçmişti ve Micha'dan hâlâ ses yoktu. Beni aramıyor, mesajlarına cevap vermiyordu. Arayınca da telesekreter çıkıyordu. Annesi de nerede olduğunu bilmiyordu ve kadın giderek endişelenmeye başlamıştı.

Köprüden döndüğümünden beri, Micha o gece beni aldığı anda yaşadıklarımıza dair görüntüler gözümün önünden gitmiyordu. O gece, içimde sonsuz bir şey olmuştu.

Verandada oturup boş yola bakarken bir sonuca vardım. Micha ile olanların temeline inme zamanı gelmişti. Onun nerede olduğunu bilecek tek kişi vardı, o da Ethan'dı. Bu konuda yardım lazımdı.

"Ondan ne öğrenmeyi bekliyoruz ki," diye sordu Lila, Ethan'ın çalıştığı yere doğru giderken.

"Micha'nın nerede olduğunu," dedim ve arabayı park ettim. "Bence nerede olduğunu biliyor," diye ekledim.

Açık garaj kapısına bakarken alnı kırıştı. Ethan bir araba üzerinde çalışıyordu. Elinde tornavida vardı. "Peki ben neden buradayım?" diye sordu Lila.

"Çünkü bana destek oluyorsun."

"Peki benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum," dedim. Tırnağımı ısırıp durumu değerlendirdim.

Ethan çok hoş bir pantolon ve düğmeli bir tişört giymişti. Bu iş kıyafeti değildi ve istediği anda çıkabileceği anlamına geliyordu. Muhtemelen de bir yere gidecek ve her şeyi zorlaştıracaktı. Hele Micha, kimseye bir şey söylememesini tembih ettiyse işim çok zordu.

Eliyle başına dokundu ve babasının söylediği bir şeye kahkaha attı. Daha sonra babamın Firebird'ünü gördü ve yüzü düştü. Kapıyı açtım. Elindeki aleti yere attı ve hızla ilerledi. Taşlı yolda koştum, ön kapıyı açtım. Lila arkada kalmıştı.

Tezgâhın arkasında, Bayan Gregory oturuyordu. Ethan'ın annesiydi ve aynı Ethan gibi koyu kahverengi saçlarıyla koyu kahverengi gözleri vardı.

"Ella, sen misin?" Tabureden kalktı ve sarılmak için yanıma geldi. "Döndüğünü bilmiyordum tatlım."

"Yaz tatili için geldim." Odaya göz attım. "Ethan burada mı?"

Omzunun üzerinden arkaya baktı. "Şimdi depoya gitti. Çağrayım mı?"

"Yanına gitsem sorun olur mu?" diye sordum kibarca.

"Tabii ki hayır, tatlım." Sonra kenara çekildi ve bana yol verdi.

Depoda sıra sıra raf vardı ve araba parçaları duruyordu. Sessiz ve karanlıktı. Musluktan da su damlıyordu.

"Ethan," dedim kapıyı arkamdan sessizce kapatarak. "Burada olduğunu biliyorum."

Arkamdaki köşeden bir hışırtı sesi geldi. Lastiklerin olduğu koridora girdim ve rafların arasından baktım. Diğer tarafa doğru ilerlediğini gördüm. Geriye döndüm ve kapının orada önünü kesebileceğimi düşündüm.

"Ethan, lütfen benimle konuşur musun?" dedim. Sesim yankılanmıştı. Sağıma ve soluma baktım ve koridordan çıktım. "Bak, nereye gittiğini sana söylediğini biliyorum. O yüzden lütfen bana nerede olduğunu söyler misin... Ya da en azından iyi mi onu söyle."

Aniden rafların arasından belirdi. "Benden nerede olduğunu kimseye söylemememi istedi."

Dudaklarımı sıktım, kalbime iğneler batmıştı sanki. "Ama bilmem lazım. Onun için endişeleniyorum."

Dirseğini, rafın kenarına koydu. "Pekâlâ, en azından sekiz aydır onun neler çektiğini biraz olsun anlarsın."

Gerçekliğin acısı içime oturdu. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Nerede olduğunu söyle. Nerede olduğunu bilmemek beni öldürüyor."

Samimiyetimi anlamak için beni bir süre süzdükten sonra, "Babasını görmeye gitti," dedi.

Çenem neredeyse yere düşecekti. "Babasının nerede olduğunu ne zaman öğrendi?"

Ethan içini çekti ve rafa yaslandı. "Birkaç hafta önce adam evi aradı ve Micha ile konuşmak istediğini söyledi. Micha onunla konuşmadı ama birkaç gün önce aniden babasını görme zamanının geldiğine karar verdi."

"Hâlâ babasıyla mı birlikte?" diye sordum.

Biraz duraksadı. "Hayır... Ziyaret pek de iyi geçmemiş." Boğazındaki yumruyu bastırmaya çalıştı. "O iyi mi?"

"Emin değilim... Onunla son konuştuğumda, Farrows Park'ta eski bir arkadaşımızda kalıyordu."

"Dönecek, değil mi?"

"Dedim ya, bilmiyorum."

Soğuk beton zemine çöktüm ve ellerimi başımın arasında aldım. "Bana neden bir şey söylemedi."

Ethan seslice nefes verdi ve yanıma oturdu.

"Çünkü kendi dertlerini bırakıp bir de onun dertleriyle uğraşmanı istemedi. Senin için çok endişeleniyor. Bu durum biraz sinir bozucu." Başımı kaldırdım. Suratım asılmıştı. O ise kıkırdarak bana dirsek attı. "Ne? Son sekiz aydır senin hakkında konuştuklarını dinleyen tek insan bendim. Bazen artık tek bir kelime bile duymamak için kulaklarımı kesmeyi bile düşündüm."

Hafifçe dizine vurdum. "Kim ne derse desin, sen çok iyi bir çocuksun."

"Evet, evet istediğini söyle. Ama derinlerde bir yerde ben işe yaramaz herifin tekiyim, diğer herkes gibi."

Gülüşerek ayağa kalktık ve ön bölüme geçtik. Tezgâhın önünde bir çocuk bekliyordu. Ethan kapıya kadar eşlik etti. Sonra da arabamın üzerine oturmuş, saatini inceleyen Lila'ya baktı.

"Pekâlâ, programınız ne?" diye sordu ben kapıyı açarken.

"Bilmiyorum ki," dedim. "Kaldığı evin yerini bana söylemezsin, değil mi?" diye sordum.

"Bence oraya gitmen pek iyi bir fikir değil. Kafasını toplaması lazım." Elini cebine sokarak, "Müşteri beni bekliyor," dedi ve dükkâna döndü.

Lila'nın yanına gittim. Kayarak aşağı indi. "Ne söyledi?" diye sordu.

Arabaya bindik ve olanları çabucak anlattım.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu emniyet kemerini takarken.

Ön camdan gözüme güneş geliyordu. "Eve dönüyoruz," dedim.



Birkaç gün daha geçti ama Micha'dan hâlâ ses çıkmadı. Resmen burnumda tütüyordu ama kendimi oyalamak için ne gerekiyorsa yaptım. Yalnızlık ve endişeye saplanmak istemiyordum.

Dean ve Caroline, yaklaşık bir hafta önce gitmişti. Caroline yaz bitmeden mutlaka beni ziyaret edeceğini ya da en azından ekimde yapacakları düğünde görüşeceğimizi söyledi.

Lila, gününü Ethan ile geçirecekti. Bunu onlardan ben istemiştim çünkü biraz yalnız kalmam lazımdı. Babam kendini odaya kilitlemişti. Çok zor bir gece geçirmiş ve bir kavgaya bulaşmıştı. Sabaha karşı ikide Denny beni aramış ve gidip babamı almamı söylemişti. Evde sıkıldığımı fark ettim, babam derin bir uykudaydı. Sonra Grady'nin evine gittim.

Amy'nin arabası karavanın önünde park edilmişti ve ön kapı ardına kadar açıktı, rüzgârda salınıyordu.

Omuzunda bir çantayla dışarı çıktığında arabadan indim. Elinde de Grady'nin eşyalarının olduğu bir kutu vardı.

Bir an o beklenen sonun gelmiş olmasından korktum. "Her şey yolunda mı?"

İçini çekti ve arabanın kapısını açmak için kutuyu diğer eline aldı. "Çok şiddetli bir zatürreeye yakalandı ve Monroe' deki hastaneye kaldırıldı."

Destek alabilmek için elimi arabaya dayadım. "İyi mi peki?"

Başımı salladı ve kutuyu araba koltuğuna bıraktı. Sonra da kalçasıyla kapıyı kapattı. "Zaten kanserle savaşıyordum. Bir de zatürreeye dayanacak gücü yok."

"Onu görmem lazım," diye mırıldandım ve arabama döndüm.

"Ziyaretçi kabul edemez Ella," dedi üzgün bir sesle. "Bağışıklık sistemi çok zayıf."

Kaşlarımı çattım. "Peki ziyaretçi kabul edebildiği zaman bana haber verir misin?"

Hafifçe gülümsedi ama yüz ifadesinde beğenmediğim bir şey vardı. "Tabii, tatlım."

Yolda dönerken, kendimi çok çaresiz ve kontrolsüz hissettirdim. Kaçmak, Vegas'a ya da daha uzak bir yere gitmek istiyordum. Burada hissettiklerimle baş edemiyordum.

Ama bunu yapmadım.



Grady için çok fazla endişelenmek istemesem de aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Steril duvarları olan bir hastane yatağında yatıyordu demek. Amy, onun eşyalarını neden götürmüştü peki?

"Bu şarkı ne?" diye sordu Lila. Yatağıma yüzüstü uzanmış bir derginin sayfalarını karıştırıyordu.

"Jo Mango'nun 'Black Sun' şarkısı," dedim odamdaki çöp kutusunda kurşunkalemimi açarak.

"Üzücü bir şarkı," dedi kaşlarını çatıp çenesini elinin üzerine koyarak. "İnsanda ağlama isteği yaratıyor."

"Çizim yapmak için güzel bir şarkı," dedim. Yere oturdum ve çizimime devam ettim. Koyu renk çizgiler, kırılmış bir aynanın parçaları olacaktı ve bir parçanın üzerine gitar çizecektim. Resim tamamen bittiğinde, her ayna parçası üzerinde hayatımla ilgili bir parça olacaktı ama bitirmem biraz zaman alabilirdi.

Lila başını pencereye uzattı. "Duydun mu?"

Dışarıdan bir bağırış geldi, müziğe rağmen duymuştuk.

Küçük parmağımla, köşelerden birini gölgelendirdim.

"Komşuların birinden gelmiştir."

Bağırışlar artınca Lila gergin bir şekilde kalktı ve perdeyi çekti.

"Ella, sokakta bir kadınla bir adam kavga ediyor."

Kalemimi yere bıraktım ve pencereye gittim. Kısa boylu şişman bir adamla uzun boylu ince bir kadın tam bizim bahçenin önünde bağırışıyordu.

"Bunlar Anderson'lar," dedim. "Sürekli kavga ederler."

"Ama onları durdurmalıyız," dedi endişeyle. "Kadına zarar verebilir."

"Ben gidip bakarım," dedim ona. "Sen burada kal."

Merdivenlerden indim, kısa şortum ve atletim vardı, ayaklarım da çıplaktı. Kapıdan kafamı uzattım ama Anderson'lar gitmişti.

Yan kapıdan, Micha'nın odasından *The Who*'nun "Behind Blue Eyes" adlı şarkısı bangır bangır geliyordu. Bu onun depresyon şarkısıydı ve ne zaman canısıkkin olsa tekrar tekrar bu şarkıyı dinlerdi.

Evinde ışık yanmıyordu ama garajdan gelen ışık geceyi aydınlatıyordu. Kapının önünde Chevelle'i gördüm. Tamponda büyük bir göçük vardı ve çamurluk çizilmişti. Darbele-
rin yeni olduğuna emindim.

Merdivenlerden indim. Ayaklarım çıplak olduğundan beton, buz gibi gelmişti.

Garaj camının önünde onu gördüm. Ağzında bir sigarayla raflarda bir şey arıyordu. Onu izlerken, nabzım anında hızlandı ve nefes almak için çaba harcamam gerekti.

Elinde bir kutuyla raftan uzaklaşırken sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi cama baktı. Bir an göz göze geldik. Kutuyu yere koydu ve onu kaybettim.

Birkaç saniye sonra garajdan çıktı. Pantolonu üzerinden düşüyordu ve verandanın ışığı göğsüne vurarak kaslarını ortaya çıkarıyordu. Kaburgasındaki dövme bile görünüyordu.

"Sigaraya tekrar mı başladın?" diye sordum.

Gözünü benden ayırmadan sigarayı eline aldı. "Birkaç gündür tek tük içiyorum... Bu ara işler biraz kötü."

Yolda birkaç adım attım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Baban yüzünden mi?"

Micha bahçeyi ayıran çitin hemen yanına gelmişti. "Sen nereden biliyorsun?"

Çite biraz daha yaklaştım ve ısınmak için kollarımı bedenime sardım. "Ethan söyledi."

Sinirlenerek kafasını salladı. "Karıdan farkı yok."

"Hey," dedim onu neşelendirmek için. "Bütün karılar kötü değildir. Mesela ben çok iyi sır tutarım. Bunu sen de biliyorsun."

Elini çitin üzerine koydu ve tahta çubukları sıktı. "Bu doğru mu değil mi bilmiyorum artık," dedi. Sonra elini bana uzattı. "Belki her zaman böyleydin. Belki de burası seni bu hale getirdi."

Üzgündü ve bunun nedenini öğrenmek istiyordum. "Bana babanı anlatabilirdin."

"Öyle mi?" Bacakları çite değiyordu. "Bununla şu an

başta çıkabileceğini zannetmiyorum. Sen daha kendi problemlerinin üstesinden gelemiyorsun.”

Çitle aramda çok az bir mesafe vardı artık. “Dene de gör.” Gözleriyle, içimde bir şey arar gibi bana baktı. Sonra yenilmiş bir edayla başı yana düştü ve nefes verdi. “Terk ettiğin gün kadar acı vericiydi. Biliyor musun, lanet herif kendisine bir aile kurmuş...” Sesi çatladı ve boğazını temizledi. “Sanki biz yeterince iyi değilmişiz gibi.”

Sesindeki acı içime işliyordu. Gözlerimi kapattım ve kendi kendime bunu yapabileceğimi söyledim. O an Micha için güçlü durabilirdim. Gözlerimi açtım. Parmağımla çenesini tutup bana bakmasını sağladım. Gözleri cam gibiydi, sanki ağlamak üzereydi ve gözlerini kaçırdı. Titreyen elimi yanağına koydum ve bakmaya devam ettim.

“Şu an çok acı verdiğini biliyorum,” dedim düz bir sesle konuşmaya çalışarak. “Ama bu acı sonsuza kadar sürmez. Sadece biraz zaman lazım. Ve söz veriyorum hep yanında olacağım.”

İnanmamış gibi bana baktı. Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Parmak ucumda yükseldim, çitin üzerinden eğildim ve hafifçe dudaklarını öptüm. Dudağımlı ve tenimi ateş basmıştı.

“Sana şimdi ihtiyacım var,” diye mırıldandı Micha. Gözlerinde öyle bir arzu vardı ki dizlerim titredi. “Şimdi çok ihtiyacım var.”

İki eliyle ensemini kavradı. Sesindeki yoğunluğa göre daha narındı. Sonra birbirimize değdik. Dudaklarıyla beni baştan çıkarmıştı ve aramızdaki cinsel gerilimin her bir zerresi patlamak üzereydi. Kendimi alıkoyamamıştım. Ona teslim oldum.

Dudaklarımı istekle araladım. Dilini ağzıma sokup beni cılgına çevirdiğinde aklımı uyuşturan o anda kaybolmuştum.

Dilinde naneyle karışık sigara tadı vardı ve parfümü baş döndürüyordu.

Ellerimle göğsünü okşadım ve kollarımı boynuna doladım. Çitin çubukları, birbirimize yaklaştıkça, birbirimize gömülmeye çalıştıkça tenime batıyordu. Micha bir an geri çekildi. Dudaklarım açık kaldı. Sonra beni kaldırıp çitin diğer tarafına taşıdı ve bacaklarımı beline doladı. Bacaklarım, kollarına değdikçe alev alev yanıyordu.

Bütün vücudu, vücuduma değiyordu ve gerçekten yanıyordum. Ona biraz daha sokuldum ve daha şehvetle öpmeye başladık.

“Aman Tanrım, bu dehşet bir şey,” dedi inleyerek, sonra da eve doğru yöneldi.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım dudaklarımızın arasından. Nereye gittiğimizi biliyordum ama hazır olup olmadığımıza emin değildim.

“Şşşş...” İlk dili, ağzımın derinliklerinde dolaşıyordu. Karşı koymamı imkânsızdı.

Arka kapıyı tekmeleyerek açtığında iki eliyle beni kalcımdan kavramıştı. Mutfığa doğru sendeledik. Gözleri kapalı bir şekilde beni odasına taşıırken abajuru devirmiş ve duvara çarpmıştı. Odasına girdiğimizde yatağa yattık ve iç içe geçtik. Müziğin sesi çok yüksekti, uzanıp sesi kıstı.

“Auuvv...” diye çığlık attım. “Sanırım bir şey battı.” “Bunun gayet doğal olduğuna eminim,” dedi Micha vahşi gözleriyle.

Göğsüne vurdum ve elimi altına soktum. Yatağın üzerindeki baget batmıştı. Bageti elimden aldı ve omzunun üzerinden fırlatırken güldü.

Saçlarımı düzeltip gözlerimin içine bakarken tekrar ciddileşti. Sinirlerim gevşemişti. “On altı yaşından beri sana âşık

olduğumu fark ettiğimi biliyor musun? Bunu sana söylemek istemedim çünkü benden kaçmandan korktum.”

Dirseğimde doğruldum. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Saçları suratıma değiyordu. “Ama o zamanlar normaldim. En azından kısmen normaldim.”

Alnını alnıma dayadı. “Evet, zaten iki insan âşık olduğunda da işler böyle olur.”

Bana âşık olduğunu söylemeye çalıştıktan sonra, kaçıp gitmemin onu ne kadar yaraladığını fark ettim. “Micha, ben çok üzgünüm.”

Çene kemiklerini sıktı ve başını arkaya dayadı. Beni tekrar öptüğünde nedense farklı gelmişti. Daha samimiydi. Endişelenmeye başlasam da engel olmaya çalıştım ve başımı yastığa dayadım. Dudakları, dudaklarımı izledi ve içindeki bütün korkuyu silip attı. Göğsü göğsümün üzerindeydi ve öpücüklerini yönlendirmek için boynumu sağa sola çeviriyordum. Boynumu yavaşça öpüyor, emiyor ve ısıırıyordu.

“Lanet olsun,” diye inledi dudakları göğsümün kıvrımına geldiğinde. Atletimin kumaşı çok inceydi ve sütyen giymemiştım. Biraz tereddüt etse de, dilini hafifçe göğüslerimin arasında dolaştırdı. Aniden göğüs uçları sertleşti ve bütün vücudum tutkuyla yanıp tutuşurken elimde olmadan inledim.

Doğruldum. Çok şaşırdı ve çekildi.

“Sorum nedir?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım ve atletimi çıkardım. Göğsüm inip kalkıyordu, çıplaktı. Ciğerlerim ise hava almak için çırpınıyordu sanki. Daha önce hiçbir erkekle bu kadar ileri gitmemiştim, gitmeyi de istemedim. Birisine yaklaşmak demek, bağlanmak demekti ve birisine bağlanmak

geçmişte acıdan başka bir şey vermemişti. Ama Micha farklıydı. Her zaman farklı olmuştu. Sadece, şimdiye kadar fark etmemiştim.

Bana özenle sarıldı, vücudu vücudumu kaplamıştı. Çıplak göğüslerimiz birbirine yapışmıştı. Tekrar uzandık. Yumuşak saçlarının arasında parmaklarım geziyordu. O da omzumu, boynumu ve göğsümü okşuyordu. Vücudum kasılıyordu ve bir açlığı bastırmanın yolunu arıyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyor gibiydi. Durdum. Kalçalarımı yukarı kaldırdım. Nefes nefese kalmıştım ve elimde olmadan inledim.

Bu denetimsiz sesi duyunca endişelenmeye başladım ve gerçekliğe döndüm. Bedenimin istediğini beynim de istiyor muydu emin değildim. Acaba kendimi tamamen bırakmalı mıydım?

“Micha dur,” dedim çatlak bir sesle.

Hemencecik doğruldu. Göğüslerim hâlâ ellerinin içindeydi. “Ne oldu?”

“Üzgünüm. Yapamıyorum... Sanırım henüz hazır değilim.”

Yavaşça alnımı öptü ve dirseğinden destek alarak doğruldu. Hâlâ üzerimdeydi.

Parmak uçlarıyla, şakaklarımdan çene kemiğime kadar indi. Gözkapaklarım titriyordu. “Bir şey denememe izin verir misin?”

Dokunuşundan etkilenmiş bir halde gözlerimi açtım. “Bu gece daha fazla ileri gidebilir miyim bilmiyorum.”

“Bana güven olur mu?” dedi. “Eğer sana çok fazla gelirse söyle yeter, söz veriyorum hemen dururum.”

Dudağımı ısırdım. Aslında ne olacağını az çok anlamıştım. “Peki.”

Gözlerini gözlerimden ayırmadan önce dudaklarımı,

sonra da boynumu öptü. Bütün tüylerim diken diken olmuştu. Dudakları aşağı doğru indi ve göğüslerimin üzerinde durdu. Göğüs uçlarımı öpmeye başladığında gözlerimi sımsıkı kapadım. Diliyle göğüs uçlarımı yalıyordu. Sonra o kadar sert bir şekilde emdi ki yemin ederim nefes alamamıştım. Bacaklarımı ona dolamıştım ve beni öpmeye devam ettikçe ağzı da sertleşiyordu. Dilinin her hareketiyle, kasıklarım alev alacaktı sanki.

Bir şey... bir şey lazımdı. "Micha, ben..."

"Şşşş..." diye fısıldadı ve vahşice boynumu öpmeye başladı. "Bana bırak."

Parmakları karnımın üzerinde dolaşıyordu. Sonra elimi şortumun içine soktu. Sanki dokunduğu yerde arkasından bir ateş bırakıyordu. Dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde, parmağı hafifçe içime girmişti. Endişem binlerce mutluluk parçasına ayrıldığında, müzik susmuştu sanki.

Micha

Ella başını geriye atıp gözleri kaymış bir şekilde adımı bağırdığında, daha önce hiç yaşamadığım bir deneyim yaşadım. Ona yaptıklarım konusunda, hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu ve bu bana tekrar yaşadığımı hissettirdi.

Tabii ki, penisim o kadar sertti ki canı yanabilirdi.

The Who'nun "Behind Blue Eyes" şarkısı tekrar tekrar çalıyordu ve o anı dolduruyordu. Kendimi kötü hissettiğimde hep bu şarkıyı dinlerdim ama en azından bu geceden sonra şarkı farklı bir anlam kazanmıştı.

Alnındaki saçları geriye attım. "İyi misin?"

Başını sallarken, yeşil gözleri parıl parıl parlıyordu.

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki elimde olmadan güldüm. "İyiden de daha iyiyim," dedi sonra uzanıp beni öptü.

Onu tekrar kendime çektim, bu sefer daha yoğun öpüyordum. Sonra sakinleşmesi için onu biraz rahat bıraktım. "Bu gece burada kalsana," dedim.

Karşı çıkmasını bekliyordum ama tişörtünü giyerken başını salladı. "Pekâlâ ama telefonundan Lila'ya mesaj atmam gerek. Benimkini yanıma almamışım."

Alnını ve şakaklarını öptüm, kokusunu içime çektim. "Ben gidip duş alacağım. Hemen dönerim."

Gülmemeye çalışarak telefonuma uzandı. "Soğuk duş mu?" diye sordu.

Dolabımdan elbiselerimi aldım ve kapıya gittim. "Dikkatli ol Ella May. Yoksa gecenin ilerleyen saatlerinde bunu sana karşı kullanabilirim."

Mesaj yazarken yataкта oturmuştu. "Belki de bunu istiyorum."

Başımı sallayarak kıyafetlerimi yere attım ve yatağa atladım. Bacaklarımı iki yana açarak üzerine çıktım. Neşe içinde kollarını başının arkasında sabitlerken kahkaha atıyordu. Dudaklarımı kulağının yanına getirdim ve ılık nefesimi tenine değdirdim. O ürperdikçe ben de deli oluyordum. Tekrar inledi ve bacaklarını belime doladı.

İçimi çekerek, tekrar sertleşmeden ayağa kalktım. "Pekâlâ, gidip duş almalıyım." Sonra yataktan indim ve kapıya gidene kadar ona baktım.

Odadan çıktıktan sonra, babamla ilgili hissettiğim bütün acı tekrar içime dolsa da en azından nefes alabiliyordum.

Ella

Ertesi gün nedense kuş gibi hafif geçti. Sanki uzun süredir kuma gömülmüş gibi yaşıyordum ve en sonunda birisi beni yerin altından çıkarmıştı. Micha da daha mutlu görünüyordu ama bir yandan da acı çektiği belliydi. O nedenle aklını dağıtmaya devam ettim.

“Pekâlâ, buna ne oldu anlat bakalım,” diye sordum Micha’ya. Arabasının çevresinde ellerimi belime koymuş bir şekilde yürüdüm ve güneş ışığında daha kötü görünen çizikleri inceledim.

“Zorlu bir gezi yaptık,” dedi motoru incelemek için kaportayı açtığında pişkin pişkin sırıtarak.

Çalıştığı bölümün kenarına iliştim ve bacak bacak üstüne attım. “En azından kazandın mı onu söyle? Bu kadar hasara değmiş olsun bari.”

“Tabii ki. Biliyorsun her zaman değer,” dedi. Söylediğinde sadece ikimizin anlayabileceği derin bir anlam vardı.

Kenara tutunarak motorun üzerine eğildim ve yanağından öptüm. Sırıttı, motor yağına bulanmış bezi yere attı ve popoma çimdik attı. Çığlık atıp irkildim ve dengemi kaybederek motora doğru yaslandım. Doğrulduğumda kollarım ve arka tarafım motor yağına bulanmıştı. Arabadan indim ve elimle yağı temizlemeye çalışsam da yağa daha beter bulandım.

Micha üstteki raftan yeni bir alet kutusu alırken bana gülüyordu. "Çok yakıştı," dedi.

Ona dil çıkardım ve arkamı döndüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Yağlı ellerimi kaldırdım. "Sayende, gidip duş almak ve çamaşır yıkamak zorundayım."

Gözlerinde şeytani bir bakış belirdi. "Benim de üstüm başım yağ içinde. Sanırım ben de seninle gelip duş almalıyım."

Dün geceyi düşününce midem kasıldı. Ona bakarak eve doğru koşmaya başladım. "Bak ne diyeceğim. Eğer beni yakalayabilirsen o zaman birlikte duş alabiliriz."

Dudak piercing'ini dişlerinin arasına aldı ve beni baştan aşağı süzdü. "Bana meydan mı okuyorsun güzel kız?"

Garajdan çıkıp güneşe çıktığımda gülmemeye çalıştım ama elimde olmadan sırtıttım.

Eve doğru yola koyuldum. Hemen peşimden geliyordu. Zarif bir biçimde çitten atlardım ama arka kapağı ulaştığımda beni belimden yakaladı. Sonra beni döndürdü ve hiç çaba harcamadan kaldırdı. Bacaklarımı beline dolardım, kapıyı açtı ve mutfığa girdik.

İçeriye göz attı ve tek kaşını kaldırdı. "Lila burada mı?"

Yavaşça başımı salladım. "Ethan ile birlikte."

"Peki ya baban?"

"İşe gitti."

Deniz mavisi gözleri biraz karardı ve dudaklarımız bir miknatis gibi birbirine yapıştı. Dillerimiz birbirine dolanırken yürüdüğümüzü hissettim. Parmaklarımı saçının arasından geçirdim ve çekmeye başladım. Bütün korkularımı bir kenara bırakmış ve anın tadını çıkarıyordum.

Dudaklarımızı ayırmadan, beni alt kattaki banyoya götürdü. Duşun açıldığını duyunca dudaklarımı ayırdım. Ne yaptığını sormama fırsat bile vermeden beni ılık suyun altına soktu.

Kıyafetlerim ıslandığı için bağırdım.

"Bak bu şekilde hem çamaşır yıkayıp hem de duş alabilirsin." Sırtarak duşun başlığını bana göre ayarladı.

Tişörtünün önünden tuttum ve onu kendime çektim. Sendeleyerek yanaştı.

Ellerini duvara dayamıştı, saçlarından ve yüzünden su süzülüyordu.

Ona masum bir şekilde baktım ve suyun vücudumdan aşağı akmasını hissettim. "Şimdi tertemiz oldun."

Başını salladı sonra yanıma geldi. Duş perdesini çekti ve bizi içeriye kapattı. Kot pantolonu ve tişörtü sırsıklam olmuştu ve su damlaları gözüne geliyordu. Alnındaki bir yağ lekesini elimle temizledim, sonra da saçlarını okşadım. Duşun başlığını tam üzerime doğru oynattı ve ben de suyun akışına karşı başımı eğdim. Tutkuyla saçlarını kavradı ve parmaklarını geçirdi. Diğer eli ise sırtımı okşuyordu. Saç diplerimi çekerken, derin ve sulu bir şekilde öpüşmeye başladık. Su her yerimizden akıyordu ve içimdeki tutkuyu daha da ateşliyordu.

Beynimde tehlike çanları çalsa da onlara çenelerini kapamasını söyledim ve tişörtünü çıkarmak için ucundan tutmadan önce dudaklarındaki suyu emdim. Geri çekildi ve tişörtünü çıkarmama yardım etti. Sonra tişörtü yere fırlattı ve tekrar dudağını dudağıma yapıştırdı. Parmaklarım, kaslarının arasında dolaşıyordu ve göğüs kafesindeki dövmeyi okşadım; yazdığı ilk ve tek şarkının sözleriydi.

Kalçalarımı, belimi okşadıktan sonra tişörtümü kıvrıma başlandı.

En sonunda, tişörtü çıkardım. Sutyenimi açtı. Çıplak gövdemiz, sıcak suyun altında öpüşürken birbirine yapışmıştı. Dakikalar sonra, bütün kıyafetlerimiz ayağımızın altında yığın olmuştu ve doğru dürüst düşünemez haldeydim. Bana dokunuşu, beni öpüşü... Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

Göğsümü emdi ve karnımdaki su damlalarını yaladı. Dili doğru noktayı bulana kadar aşağı indi. Bir çılgılık boğazımı tırmalarken duvara yaslandım ve vücudumun kontrolünü tamamen kaybettim.

Bu sefer hiçbir şey umurunda değildi.

Micha

Ella, kendinden geçtikten sonra suyu kapattım ve askıdan bir havlu aldım. Kollarını başının üzerine kaldırmıştı ve onu havluya sararken bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum çünkü derin düşüncelere daldığı belliydi.

"Yok bir şey." Umursamaz bir şekilde omuz silkti ama yanakları pembe pembe olmuştu. "Bu kadar güzel hissettirdiğini bilseydim muhtemelen sana bu kadar uzun süre karşı koymazdım," dedi.

"İyi olduğumu düşünmene sevindim," diye ona takıldım. Sonra başka havlu aldım ve belime doladım.

Kollarını kavuşturup duvara yaslandığında dudaklarını kemiriyordu.

"Pekâlâ güzel kız," dedim. "Söyle bakalım ne düşünüyorsun?"

Sonra dudaklarını bıraktı. "Sadece bütün zevki benim yaşamam çok adil gelmiyor."

Çok heyecanlı görünmemeye çalıştım çünkü doğrusunu söylemek gerekirse haklıydı. "Eminim ben daha sonra kendi başıma çok eğlenirim."

Duraksayarak ilerledi ve belimdeki havluyu çıkardı.

"Bu çok hoş," dedim. Banyo dolabının kenarını tuttum ve sakın olmaya çalıştım.

Gözleriyle beni süzdü. "En iyisinden öğrendim." Sonra parmaklarını yumuşak bir şekilde şişmiş penisimin etrafında dolaştırdı ve normalden daha fazla sertleşmesine neden oldu.

"Lanet olsun, Ella," dedim ve kapiya dayanıp her şeyi akışına bıraktım.

Ella

Bana ne olmuştu hiçbir fikrim yoktu ve ne olduğu konusunda da çok düşünmeyecektim. En sonunda tekrar nefes almaya başladım, tek önemli olan da buydu. Belki de ikimizin de ihtiyacı olan, her şeyi akışına bırakmaktır.

Micha, onu hiç görmediğim kadar mutlu bir şekilde havluyu beline doladı.

Yavaşça alt dudağımı emdi ve geri çekilmeden önce gözlerime baktı. "Sen çok güzelsin."

Gülümseyerek, köşede duran ıslak kıyafetlerimize baktım. "Şimdi ne yapacağız?"

Dudaklarını yaladı ve başımı kollarının arasına aldı. "Bir kere daha yapabiliriz."

Tekrar tekrar yapmak istememe rağmen, yalandan onu

ittim. "Buradan nasıl çıkacağımızı soruyorum. Kıyafetlerimiz sınırlı ve benimkileri giymem imkânsız."

Omuz silkti. "Evde kimse yok ki, havluna sarıl ve yukarı çık."

Kaslı göğsüne baktım. "Peki, sen ne yapacaksın?"

"Giyindikten sonra bize gider bana kıyafet getirirsin... Tabii eğer istersen." Haylazca gülümsedi.

Tam bir şey söyleyecektim ki arka kapı açıldı ve Lila ile Ethan'ın sesi mutfaktan geldi.

"İşte planımız suya düştü," dedi Micha gülerek.

Havluya daha sıkı sarıldım ve gitmelerini bekledik. Bir süre geçtikten sonra hiçbir yere gitmeyeceklerini anladık.

"Ben çıkayım," dedi Micha ve kapıya yöneldi.

Onu kolundan tutup çektim. "Ama üzerinde sadece havlu var."

"Evet."

"Ama seni görürler ve ne olduğunu anlarlar."

Başını yana eğdi ve gözlerini kısarak bana baktı. "Bu kötü bir şey mi?"

Kollarımla kendimi sardım. "Hayır, ama sadece... Onlara içeride ne yaptığımızı söyleyeceğiz?"

"Eminim soruya gerek olmadan anlarlar," dedi. "Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Etmiyor," diye yanıtladım ve dürüst olmaya karar verdim. "Sadece... Bu çok uzun zamandır yaşadığım en gerçek şey ve biraz korkuyorum."

Saçlarıma düşen bir tutam ıslak saç geriye attı. "Öyle olduğunu biliyorum ama iyi olacaksın... İkimiz de iyi olacağız."

Başımı salladım, duvardan uzaklaştım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Üzerini değiştirdikten sonra gelecek misin?"

Alnuma bir öpücük kondurdu. "Başka nereye gidebilirim ki?"

Yolundan çekildim ve üzerinde havluyla kapıdan çıktım. Hiç utanmıyordu. Kapıyı aralık bırakarak çıktı ve saniiyeler sonra Lila'nın şaşkınlık çılgınlığını ve Ethan'ın kahkahasını duydum. Birkaç saniye sonra ayak sesi duydum.

"Ah Ella," dedi Lila kapı aralığından bana bakarak. "Girebilir miyim?"

Havluya sarılarak kapıyı biraz daha araladım. "Lütfen bana giyecek bir şeyler getirir misin? Elbiselerim sınırlı da."

Eliyle ağzını kapattı ve kahkaha attı. "Tabii ki, hemen geliyorum."

Kırmızı şort ve gri bir atletle geldi. Giyindim ve Ethan ile Micha'nın yanına garaja gittik. Micha bol bir pantolon ve en sevdiği Pink Floyd tişörtünü giymişti. Beni gördüğünde sırtımda çalıştı ama Ethan lafını yapıştırdı.

"Sabah güzel vakit geçirdin mi?" diye sordu. Koluna hafifçe yumruk attım.

"Ahhh..." dedi sanki çok acımış gibi. Sonra motora baktı. "Dostum, motoru resmen parçalamışsın. Ne yaptın böyle?"

"Taylor Koyu'na gittim ve orada yanıştım," dedi omuz silkererek. "Sanırım biraz zorladım."

"Peki bu göçükler nasıl oldu?" diye sordum arabanın tamponuna bakarak.

"Başka bir araçla talihsiz bir kaza oldu," dedi gözlerinde bir pırıltıyla bana bakarak. "Ama gene de kazandım."

Ethan içini çekti ve kaportanın kapağını kapattı. "Hadi atla da arabayı dükkâna götürelim."

Hepimiz arabaya bindik ve Micha, Ethan'ın yolun ortasına park ettiği kamyonetin etrafında manevra yaparak yola çıktı.

Sonra yola koyulduk ama araba biraz sarstıyordu, o yüzden tutunmak zorunda kaldık. Lila ve Ethan, o gün hakkında çene çalıyordu. Çok basit olsa da çok anlamlı şeyler konuşuyorlardı.

Micha kırmızı ışıkta durdu. Mikey'nin vişne rengi Camaro'su da yanımızda durdu. Micha'nın arabasına baktı ve sonra arabadakilerden birisi dalga geçer gibi el salladı.

"Lanet olası serseri," diye mırıldandı Ethan arka koltuktan.

Camı indirdim. "Bir sorun mu var?"

Mikey kahkaha attı ve parmağıyla kaportayı gösterdi. "Bu zavallıya ne oldu böyle? Ölmek üzere sanki."

"Senin bok parçası arabanın en sağlam halinden daha iyidir," diye çıktım, sonra dimdik durup başımı camdan çıkardım.

"Ella," dedi Lila arkadan. Çok şaşırmıştı.

"Dur karışma," dedi Ethan. "Bazen çok eğlenceli olabiliyor."

Mikey'nin yağlı siyah saçları güneşte parlıyordu ve o da kafasını arabadan çıkardı. "İstediğin kadar konuşabilirsin ama hiçbir işe yaramaz çünkü siz ikiniz benimle yarışmaya cesaret edemeyecek kadar korkak tavuklarsınız. Geçen yarışta bunu kanıtladınız."

"Çünkü senin küçük araban hiç etkileyici değildi," dedim masumca gözlerimi kırparak.

Bu söylediğim onu çılgına çevirmişti. Arabadan indi. Micha beni geri çekti, yana eğildi ve kolunu korumacı bir şekilde omzuma attı. Mikey'nin bir kıza vuracak kadar aşağılık bir herif olduğunu biliyordu.

Mikey, kapının yanına gelmeden önce caddeye bir göz attı.

"Bu kadar iyi olduğunuzu düşünüyorsanız o zaman kanıtlayın," dedi zehirli bir tonla. "Saat dokuzda, The Back Road'da."

"Sana zaten arabanın zaman harcamaya değmeyecek kadar iyi olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Micha düz bir tonla. "Bu yüzden defol git ve arabana bin."

"Saat dokuzda, The Back Road'da," diye tekrarladı yavaşça. Arkasını döndü ve arabasına bindi. "Ve eminim, arabandan gelen seslere bakarak oldukça adil bir yarış olacağımı söyleyebilirim."

Bir şey ispatlamak için motora gaz verdi ve asfalt üzerinde tekerlek izi bırakarak kavşaktan süratle geçti.

"Ne serseri," dedi Lila arka koltuktan. "Birini bu kadar kim sinirlendirebilir ki?"

Suçlu bir ifadeyle Micha'ya döndüm. "Üzgünüm."

Nazikçe parmağımı dudağıma götürdüm ve içini çekti. "Sorun değil. Bir çaresine bakarız... Sonra sen de suçunu telafi edecek bir şeyler yaparsın."

"Arabanı bu kadar kısa sürede tamir edemeyiz ki," dedi Ethan öne eğilerek. Tişörtünün kollarını dirseklerine kadar çekmiş ve kolundaki dövmelemleri göstermişti. "Yarışacak konuma gelmesi imkânsız."

"Biliyorum," dedi Micha ve yoluna devam etti. "Ama ne olursa olsun oraya gitmeliyiz."

"Eğer çok zorlarsan araba parçalara ayrılabilir," diye uyardı Ethan. "Elinde sadece direksiyonla kalakalırsın."

"Bir dakika bekle," dedi Lila elini kaldırarak. "Siz cidden o herifle yarışacak mısınız?"

"Buna mecburuz," dedi Ethan ve Micha aynı anda.

Lila bir açıklama için bana baktı. "Neden?"

Ethan koltuğa yaslanıp Lila'ya döndü. "Burada işler böy-

ledir. Eğer gitmezsek, hayatımızın sonuna kadar bu lekeyle yaşarız.”

“Pekâlâ...” dedi Lila, araba bir tümseğin üzerinden geçtiğinde koltuğunda hafifçe sıçradı. “Bunda ne var peki?”

Ethan durumu açıklamanın bir yolunu arıyordu. Gözlerine düşen saçları geriye itti. “Okulda her gün benimle dalga geçerler.”

Lila ellerini bacaklarının altına aldı. “Bu pek eğlenceli görünmüyor.”

“Kesinlikle. Şimdi o yarışa neden gitmemiz gerektiğini anladın mı?” Kollarını kavuşturdu ve dikkatini Micha'ya verdi. “Dükkâna bir gidelim de elimizden geleni yaparız,” dedi.

Yirminci Bölüm

Ella

“Senin zamanın böyle mi geçiyordu?” dedi Lila katlanır sandalyede gerinerek. “Burada oturup arabalara yaptıklarını mı izliyordun? Tanrım, bu çok hoş olmalı.”

Buzlu içeceğimden bir yudum aldım. Gözlerim Micha ve Ethan’ın üzerindeydi ve tam karşımızda arabayla uğraşıyorlardı. Çok hızlı çalışıyorlardı ve bu beni biraz sinirlendirmişti. “Hayır, ben de onlarla çalışıyordum.”

Bir poşet M&M şekerini avucuna boşalttı. “Gidip yardım etmek ister misin?”

“Hayır, burada seninle kalayım,” dedim ve şeker almak için elimi uzattım. “Ayrıca da şu an çok keyifliyim.”

Elime biraz şeker döktü ve ben de şekerini ağzıma aldım.

“Biliyorum,” dedi. Şeker poşetini yere koydu ve sodasını aldı. “Neredeyse ışık saçıyorsun.”

Yüzümdeki ışıltıyı gizlemek için elimi yanağıma koydum. “Bu beni biraz geriyor.”

“Seni geren ne?”

“Araba formunda değilken yarış yapmak.”

Lila atkuyruğunu açtı ve eliyle saçlarını karıştırdı.

“Neden? Ne olabilir ki?”

"Yarış sırasında her şey olabilir," dedim ve Micha'nın başına bu belayı açtığım için kendime çok kızdım.

Micha

Önümde duran alet kutusunu tekmeledim, tampona çıktım ve motora baktım. "Ne düşünüyorsun?"

Ethan başını sallarken elini bezle sildi. "Yaptığımız işe yarayacak mı hiçbir fikrim yok. Rotları test edecek zamanımız da yok. Eğer çok yüklenirsen muhtemelen eğilirler ve direksiyonun hakimiyetini kaybedebilirsin."

"Sanırım bunu yarışırken göreceğiz." Garajın köşesinde gülüşen Ella ve Lila'ya baktım.

"Yarıшта onu da yanına almayacaksın, değil mi?" dedi Ethan arabanın arkasına geçip lastik basınçlarını test ederken.

"Araba bu haldeyken olmaz."

"Ya ısrar ederse?"

"Etmez," dedim. Yağı kontrol ettim. "En azından ben öyle düşünüyorum."

Ethan ellerini pantolonuna sildi. "Sanırım bu hangi Ella ile karşı karşıya olduğuna bağlı. Hoş ve kibar olan mı yoksa seni bu belaya bulaştıran mı?"

Sandalyenin arkasındaki dolaptan soda almak için eğilen Ella'ya baktım. Şortu iyice yukarı çıkmıştı ve neredeyse kalçası görünüyordu. İçeceğini aldıktan sonra tekrar sandalyesine yerleşti, şişeyi açtı ve Lila'nın söylediği bir şeye güldü. Kendimi toparladım ve kaputun kapağını kapadım. "Sanırım her ikisi birden olabilir."



"Neden bu kadar çok insan var?" diye sordu Lila arka koltuktan, yol boyunca park etmiş arabaları gördüğünde. "Son geldiğimizde bu kadar kalabalık değildi."

Açıkçası Lila biraz ürkmüştü ve onun için üzülürdüm. "Mikey kalabalık toplamaya bayılır."

"Kaybedişini izlemek için mi?" diye sordu dirseğiyle Ella'yı dürterek.

"Belki de," dedim içimi çekerek. Arabadan inerken kendime hakim olmaya çalıştım.

Üçü beni takip etti.

Kalabalığa doğru ilerlerken Ella elimi tuttu. Mikey, kalabalığın ortasında Honda sürücüsü olan bir kaykaycıyla boş boş konuşuyordu. The Hitch'in yanında bir kamp ateşi yakılmıştı. İnsanlar arabaların bagajına oturmuş, bira içip yarışın başlamasını bekliyordu.

Kalabalığı yararak yolumu buldum, Ella'nın eli hâlâ elimdeydi. Açıklığa geldiğimizde herkes bize baktı ve dedikodular başladı.

Mikey bize döndü ve alkışlamaya başladı. "Vay canına, geleceğinizi hiç beklemiyordum."

"Daha önce hiç gelmediğim oldu mu?" dedim. "Yarışmak istediğimizde geri adım atan sendin."

Yere tükürdü ve kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ, hanginiz yarışacak? Seni buna iten koca ağızlı ufaklık mı? Yoksa biz-zat sen mi yarışacaksın?"

Ella bir adım attı. "Ben..."

"Ben yarışacağım," dedim, elini sıkıp onu geriye çeke-
rek.

"Micha," diye tısladı. "Bu benim meselem. Başa çıkabi-
lirim."

Ona bakmadan başımı salladım. "Hadi artık başlayalım."

Mikey sırtı ve ellerini ovuşturdu. "Demek götünüzü
tekmeletmek için sabırsızlanıyorsunuz."

"Hayır, çeneni kapatman için sabırsızlanıyorum." Sonra
arkamı döndüm ve Ella'nın elini bırakmadan arabaya yürü-
dük.

"Micha Scott," diyerek koluma girdi, yere sağlam bir
şekilde bastı ve yürümemi engellemek istedi.

Ethan ve Lila arkamızdaydı; Ethan, Lila'ya yarışın
kurallarını açıklamaya çalışıyordu. Yürümeye devam ettim,
onu da yanımda çektim ve yarışmasına karşı çıktım, bu sefer
olmazdı.

"Asaleti bir kenara bırak ve yarışmama izin ver," dedi
ateşli bir şekilde. "Onun karşısında benim kaybetmem, senin
kaybetmenden iyidir. Eğer kaybedersen hayatının sonuna
kadar seni rahat bırakmaz."

Arabanın önünde durdum ve ona döndüm. Başparma-
ğımınla yanağını okşadım. "Hey, kaybedeceğimi kim demiş?"

Yüzündeki saçları geriye attı ve arabanın önüne baktı.
Kamp ateşinin ışığı, gözlerindeki endişeyi ortaya çıkarıyordu.
"Ethan ile her şeyi tamir etmediğinizi biliyorum. Çok hızlı
çalıştığınızı gördüm ama eminim sonuç iç açıcı değildir."

"Araba gayet iyi durumda," diye onu ikna ettim. "Ama
bu seferlik uzak dursan iyi olur."

"Mümkün değil," dedi, sonra inatçı bir tavırla kollarını
göğsü üzerinde kavuşturdu. "En azından yolcu koltuğunda
oturup yanında olmak istiyorum."

Başımı salladım. "Bu sefer olmaz güzel kız." Tam
ağızla ağzını açacaktı ki eğilip herkesin önünde onu öptüm.
Başımın arkasını tuttum ve kalçasını kavradım. Herkese onun
benim olduğunu gösterdim. O da beni öperken vücudu titredi.
Kalabalığın arasından bir ısıklık bile geldi.

Geri çekildiğimde, gözlerinde parlak bir ifade vardı.
"Şimdi Lila'yı bul ve bitiş çizgisinde yerinizi alın."

Ağzını açsa da bir şey söylemedi ve başını salladı. Ethan
ile yer değiştirdiler ve Ella, Lila ile birlikte bitiş çizgisine
doğru yürüdü.

Gözden kaybolduklarında Ethan, "Bunu yapmak istedi-
ğine emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım, yola ve yolun kenarındaki ağaçlara bak-
tım. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sorusunu
tekrarladım.

"Kesinlikle," dedi. "Yapacak daha iyi bir işim yok."

Yumruklarımızı tokuşturduk ve arabaya bindik. Birkaç
kere motoru gazladım, sonra toprak yolda, kalabalığın ara-
sından geçerek yavaş yavaş The Hitch'in önüne, başlangıç
çizgisine gittim.

"Direksiyon ne durumda?" diye sordu pencereyi açıp
gece havasını içine çekerek.

Denemek için direksiyonu sağa sola kırdım. "Sarsak
dedim."

"Sağ mı sol mu?"

"Sağ."

"O zaman dönüşlerini sola yapmayı unutma."

Başımı salladım. Mikey çoktan yerini almış bizi bekli-
yordu. Ella ile Lila kenarda, ağaçların oradaydı ve bir kamyo-
netin bagajına oturmuş bekliyorlardı.

Lila bacaklarını sallayıp bir şeyler anlatsa da, Ella'nın

gözleri üzerimizdeydi. Yolun sonuna doğru bakarken, parmaklarımla direksiyona vurdum.

"Kendini heyecanlandırmayı bırak," dedi ve iPod'unu çıkardı. "Biraz müzik dinlesek iyi olur." Şarkılara göz attı ve *Cake*'den "The Distance"ı çaldı. Sesi o kadar açmıştı ki baslar gümbürdüyordu. Başımızla ritim tutmaya başladık. Sözler girdiğinde biz de eşlik ettik ve Ethan, sanki davul çalar gibi parmaklarını torpidoya vurmaya başladı. Şarkı ilerledikçe, biraz daha havaya girdik. Ella'nın kahkaha attığını ve bize başını salladığını gördüm. Ethan ile aramızdakini biliyordu ama genelde o da bizimle arabada olurdu.

"Hey, yarışa başlayacak mıyız?" diye bağırdı Mikey, arabanın tavanından çıkmış elini bize doğru uzatmıştı. "Yoksa oturup müzik mi dinleyeceğiz?"

Gaz pedalına o kadar sert bastım ki motor sesi geceyi yardı ve Mikey'nin gözleri açıldı. Arabasına döndü ve o da gaz pedalına bastı. Onun arabasından gelen ses o kadar cılız ki Ethan ile gülüştük.

"Dostum, zaman kaybetmeyi bırak, kızını çağır da yarış başlatsın," diye bağırdı.

Müziğin sesini kısıtım. "Sen Chandra'yı çağır," dedim.

"Olmaz dostum, kuralları biliyorsun," dedi sırtarak. "Meydan okunan kişinin kız arkadaşı yarış başlatmak zorundadır."

Gözlerimi devirdim, Ella'nın, ne eski halinin ne de yeni halinin bundan hoşlanacağını biliyordum. Pencereden uzandım, ellerimi ağızımın kenarına getirdim ve bağırdım. "Ella May, buraya gelir misin?"

Lila onu dürttü ve Ella bana baktı. Ona el sallarken, kollarını çatmıştı. Lila'ya parmağını uzatarak bir şey söyledi.

bagajdan atladı. Kalabalığın arasından yanıma doğru gelirken şaşkın görünüyordu. Pencereye yaklaştığında, arkama yaslandım ve kendimi hazırladım. Eğildi ve bana baktı.

"Yarış başlatman gerekiyor," dediğim anda suratımı astı. "Kuralları biliyorsun."

"Bu kurallar çok cinsiyetçi," dedi. "Mikey'nin sürtük kızı yapısın."

"Buna izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Ben izin vermesini sağlarım."

Ateş püsküren kişiliği bütün o sahte kibarlığını yakıp yıkarken dudaklarımı sıktım. "Benim hatırım için yapar mısın?"

Gözlerini devirdi, sonra eğilip beni yanağımdan öptü. "Ama sadece senin için," dedi.

Sonra arabadan uzaklaştı. Kalçalarını kıvırtarak yürüdü. Bu işle dalga geçiyor gibiydi. Kısacık şortu içinde cehennem kadar ateşliydi.

Suratında abartılı bir gülücükle arkasını döndüğünde Ethan ile kahkaha attık.

"En azından eğleniyor," dedi Ethan hâlâ kapının yanına vurup müziğin ritmine eşlik ederek.

Birkaç kere gaz verdim. Ellerini başının üzerine kaldırdığında, gözlerim üzerindeydi. Geriye doğru sayarken bana bakıyordu. Kolları yana indiğinde, patinaj yüzünden tiz bir ses geldi ve yarış başladı.

Toz bulutunun içinden yürüdüm ve Lila'nın yanına gittim. Kalabalığın arasından Grantford'u fark ettim. O da beni gördü ve Micha'nın da orada olduğunu bildiğinden hızlıca kalabalığa karıştı.

Lila bacaklarını sallıyor ve etrafa bakınıyordu.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu.

"Kurallar böyle," dedim içimi çekerek. Sonra yolu daha iyi görebileyim diye öne eğildim.

Hava karanlık olduğundan yarışın nasıl gittiğini görmek zordu. Ama sanırım Micha öndeydi. Farlar uzaklaştıkça biraz tedirgin oldum. Arabadan indim ve dolaşmaya başladım.

"Gerginsin," dedi Lila. "Ve bu halin beni de geriyor."

Tımkarlarımı ısırardım, bir türlü sakinleşemiyordum. "Sorun ne bilmiyorum. Genelde bu kadar gerilmem."

Ama durup düşününce, sorunun ne olduğunu görmek hiç de zor değildi. Micha'ya olan duygularım artık serbest kalmıştı. Şimdi de o duygular beni tüketiyor, bana sahip oluyor ve beni ona bağlıyordu. Kalabalık hareketlenmeye başladı, herkes bir anda yola bakmak ve dönüşü görmek istediği için neredeyse ezilecektim. Çarpışma sesi gelmeden önce birkaç kişinin korkuyla çığlık attığını duydum. Sanki tren kazası gibiydi, çarpışan ve dağılan metalin sesi geceyi yarıyordu.

Lila'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Bu da neydi böyle?"

Arkamı döndüm ve kalabalığı yararak ilerledim. Birkaç araba yardım etmek için yola çıkmıştı.

"Lanet olsun," dedi birisi. "Sanırım içlerinden biri kaza yaptı."

Yola doğru koşarken kalbimin unufak olduğunu hissettim.

"Ella!" diye bağırdı Lila. "Nereye gidiyorsun?"

Koşmaya başladım. Karanlığın içinde far ışıklarını arıyordum. Parmak arası terliklerimi düşürsem de koşmaya devam ettim. Bir an önce ne olduğunu görmem gerekiyordu. Arkamdan arabalar geliyordu, far ışıkları yolumu aydınlatıyordu. Saniyeler sonra Mikey'nin arabası yaklaştı ve bağırarak bana bir şeyler söyledi.

Yolun yarısında, havada toz bulutu vardı ve *Cake*'in "The Distance" şarkısı geceye yayılıyordu. Ama şarkı takılmış ve aynı dize tekrar tekrar çalıyordu.

Arabayı görünce biraz yavaşladım. Aniden annemin öldüğü geceye geri dönmüştüm sanki. Chevelle, büyük bir ağacın gövdesine çarpmıştı, ön cam paramparçaydı ve tekerleklerden iki tanesi yerinden fırlamıştı. Bir şekilde yoldan çıkmış olmalıydı çünkü en fazla zararı sürücü tarafı görmüştü.

Arabanın içinde durum ne kadar kötüydü bilmiyorum. Aynı, banyonun kapısını açıp annemi bulduğumda hiçbir şey yapamadığım gibi donup kalmıştım. Neredeyse, hiçbir şey görmemek için arkama dönüp koşacaktım ama ön koltuğun kapısı açıldı ve Ethan sendeleyerek dışarı çıktı. Kolunu tutuyordu. Kolundan aşağı kan süzülüyordu ve yanağı sıyrılmıştı.

Düşüncelerimi uzaklaştırdım ve yanına koştum. "İyi misin?"

"Ella, gidip yardım çağır," dedi ve dizlerinin üzerine çöküp öksürmeye başladı.

"Hayır," dedim çok sert ve tiz bir şekilde. Kusmuğum boğazıma kadar gelmişti. Onu yavaşça kenara çektim ve toz dolu arabanın içine girdim.

"Micha." Elimle ağzımı kapattım ve başımı salladım.

Başı, koltuğun arkasına dayalıydı ve yüzü diğer tarafa bakıyordu. Kolları iki yana düşmüştü.

Camdan içeri ağacın dalları girmişti ve sanki dallardan biri omzuna saplanmıştı.

Yavaşça başını çevirdi. Gözleri kocamandı. "Lanet olsun. Ethan, onu buradan götür."

Ethan beni çekmek için uzansa da, ben torpidoya doğru uzandım ve Micha'nın omzuna saplanmış uzun ince dalı çıkardım. Nefes alamıyordum. Onu kaybedemezdim. Aynı şeyi tekrar yaşayamazdım.

"Ella May, bana bak." Gözlerime baktı, sesi çatlak çıkıyordu. "Ben iyiyim, şimdi arabadan in ki Ethan beni buradan çıkarsın."

Vücuduna, benden sakladığı başka bir yara var mı diye baktım. "Sadece dal, değil mi? Sadece omzunda yara var, değil mi?"

Uyuşuk bir halde başını salladı. "Birkaç dikeşten sonra eskisi kadar iyi olurum."

Alnını öptüm. Derin bir nefes aldım. Onu bırakmak istemesem de arabadan indim. Ethan, Benny ile birlikte geliyordu. Hâlâ kolunu tutuyordu ve aksayarak yürüyordu.

"Onu çıkarmak için iki sağlam kola ihtiyaç var," dedi Benny'ye. Sonra gözlerinde endişeyle bana baktığını gördüm.

Benny başını salladı ve arabaya bindi. Ethan ile sabırsızlıkla dışarıda bekledik.

Arabalar gelmeye başlamıştı. Farlar kaza yerini aydınlattı. İnsanlar merakla ne olduğunu görmeye çalışıyordu. Arabalardan bir tanesi Camaro'ydu ve önünde de Mikey duruyordu. Yanında kız arkadaşıyla birlikte kahkaha atıyordu.

"O lanet serseri, üzerimize direksiyon kırdı," dedi Ethan, Mikey'yi süzerek.

İçimde bir öfke kabardı ve bu sefer öfkenin beni ele

geçirmesine izin verdim. Yanına doğru yürüdüm ve onu öyle bir ittim ki arabanın tamponunun yanına düştü.

"Sence bu çok mu komik?" diye bağırdım. "Senin yüzünden ağaca çarptılar ama sen yoluna devam ettin. Senin sorunun ne?"

Gözleri karardı ve bana doğru bir adım attı. "Yarıştı kazandım, önemli olan da bu."

Başımı salladım, sonra bacağımı kaldırdım ve kasıklarına sert bir tekme attım. İnleyerek yere kapaklandı, iki büküm kıvrılırken yüzü kızardı. Kız arkadaşı da hemen yanına koştu. O doğrulurken, ben tam arkamı dönmüş gidiyordum. Erkeklik organını tutarak bana vurmaya hazırlandığını gördüm.

Tam o sırada Ethan araya girdi ve sağlam koluyla onu itti. "Eğer ona dokunursan, sağlam olan yumruğumu suratına gömerim."

Benim için birini tehdit etmesi ilk değildi.

Mikey, buna değmez gibi bir şeyler mırıldanarak geri çekildi.

O sırada Benny de Micha'yı arabadan dışarı taşıyordu. Dal omzundan çıkmıştı. Ama kolunda bir delik vardı ve kanıyordu. Ama en azından hayattaydı ve nefes alıyordu. Önemli olan da buydu.

Micha'yı Benny'nin arabasının ön koltuğuna oturttuk. Ethan ve Lila da arkaya geçti. Micha beni kucağına oturmuştu ve başını göğsüme dayadı. Gecenin karanlığında ilerlerken ona sıkıca sarıldım.

Micha

Hastane ışıkları parlaktı ve hava biraz serindi. Ama Ella sıcacık elleriyle elimi tutuyordu ve bu çok rahatlatıcıydı. Doktor ağrıyı azaltmak için bana bir yatıştırıcı vermişti. Sonra beni yatırdı. Yaranın içindeki dal parçalarını temizlemeleri için beklemeye başladım.

O, ağaca çarptığımda gerçekten ödüm kopmuştu çünkü ölmekten ve Ella'yı bir başına bırakmaktan çok korkmuştum. Ama şimdi kendimi iyi hissediyordum.

Ethan yanımda ayakta duruyordu ve yarama bakıp burnunu kırıstırdı. "Budaklı görünüyor," dedi.

Diğer kolumla onu ittirdim ve Ella'ya elimi uzattım. "Hey güzel kız, gel yanıma otur."

Kıkırdadı ve sonra birine bakıp biraz daha kıkırdadı. "Sanırım gözlerini kapatsan daha iyi olabilir," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Mümkün değil. Tek istediğim bütün gün seni izlemek."

Kahkaha attı ve alnımdaki saçları geriye attı. "Utandırıcı bir şeyler söylemeden önce sussan iyi olur."

Düşündüm taşındım ama utanç verici hiçbir şey bulamadım. "Bir şey olmaz," dedim. Sağlam olan elimle bacağına

dokundum. Bacağını kavrayıp onu kendime çektim ve yatağın üzerine düştü.

"Micha," dedi. Yeşil gözleri o kadar iriydi ki yansımamı görebiliyordum. "Her yerde insanlar var."

Sağıma ve soluma baktım. Belli belirsiz şekiller dışında hiçbir şey göremiyordum. "Bence oldukça rahatız," dedim. Onu öpmek için uzandım. Dudaklarını uzattı ve kısa bir öpücük verdi.

"Kucağıma yatmak ister misin?" diye sordu. "Böylece uyuyana kadar sırtını okşayabilirim."

"Ama ya uyandıgımda burada olmazsan?" diye sordum küçük bir bebek gibi sızlanarak.

Dudaklarını sıkı ve içini çekti. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

Doğrudu ve başını kucağına aldı. Parmaklarıyla saçımı ve sırtımı okşamaya başladı. Uykuya dalarken ona sıkı sıkı tutunmuştum.

Ella

Micha, üstü çıplak bir halde yatağımda yatıyor ve kolundaki yarayı kapatan bandajla oynuyordu. Doktorlar dikiş atamamıştı çünkü yara çok genişti. Bu yüzden yarayı kapalı tutmak zorundaydı. Düş alması da yasaktı. Doktor ona düş almanın yasak olduğunu söylediğinde bana göz kırparak sızlanmıştı.

Kazadan sonra birkaç gün geçmişti ve Chevelle harap bir halde garajda duruyordu. Güneşin altında arabayı gördü-

ğümde neredeyse bayılacaktım çünkü o arabadan birinin sağ çıkması imkânsız görünüyordu. Sürücü kapısı tamamen içeri göçmüş ve ön çamurluk da düşmüştü.

"Muhteşem bir yara izi kalacak," dedi bandajı tekrar yaranın üzerine koyarken.

"Böyle düşünmene sevindim."

Kazadan bir gün sonra bana gelen epostayı okudum. Anlaşılan, müzedeki işe kabul edilmişim ve ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu işte çalışmak istiyordum; bu benim için büyük bir fırsattı ama onu da bırakmak istemiyordum.

"Ne okuyorsun?" diye sordu bacaklarını yataktan indirip ayaklanarak.

"Hiçbir şey. Sadece epostalarımı bakıyordum." Bilgisayar ekranını kapattım, yatakta yanına oturdum. Sonra yatak başına yaslanıp bacaklarımı uzattım.

Duvarımdaki kırık ayna resmini gösterdi. "Bu çok hoşuma gitti. Özellikle de gitar."

O resim benim şaheserim olacaktı. Anılar ve akışına bırakana kadar görmediğim gelecekle dolu bir resimdi. Bu özgürlüğü bana Micha vermişti çünkü beni bırakmamıştı.

"Benim de," dedim. "Sanırım günün birinde bunu sanat projelerimden birine çevirebilirim."

"Çok fazla anlam var o resimde," dedi.

Gülümseyerek aşağı kaydım ve yan yana yattık. "Biliyorum."

Omzuna zarar vermemek için dikkatle yana döndü. Yüz yüzeydik. "Aklın nerede Ella May? Kazadan beri çok durgun görünüyorsun."

Ona o kadar yakındım ki deniz mavisi gözlerindeki ufak siyah benekleri görebiliyordum. Durgundum çünkü o gece

çok önemli bir şey kafama dank etmişti. Bir an için, onu kaybettiğimi düşünmüştüm ve bu düşünce kalbimin kapılarını açmış, köprüdeki gece derinlere gömdüğüm her şeyi serbest bırakmıştı.

Gözlerinin içine baktım, artık gözlerinde ne olduğu beni korkutmuyordu. Ama bu sefer de gözlerini kaybetmekten korkuyordum. "Seni kaybetmeyi kesinlikle istemiyorum."

Dirseğinin üzerinde doğrulurken kaşlarını çattı. "Durğunluğun nedeni bu mu? Kaza mı? Ama gördüğün gibi ben iyiyim," dedi. Bandajı göstererek, "Sadece basit bir yara hepsi bu."

"İyi olduğunu biliyorum," dedim nefesimi tutarak. "Ama bir an için iyi olmadığını düşündüm de."

"Hey," dedi sonra yanağını tutup beni kibarca öptü. "Ben iyiyim, sen iyisin, her şey yolunda."

Derin bir nefes alarak, "Micha, seni seviyorum," dedim.

Yirmi İkinci Bölüm

Micha

Çok korkmuş görünüyordu, gözleri irileşmişti ve “Seni seviyorum,” derken titremiştii.

Gülümsedim. “Sevdiğini biliyorum. Köprüdeki o geceden beri bunu biliyorum.” Şaşırmış göründüğünden açıklamaya devam ettim. “Gitmeye çalıştığında, seni yakaladım ve sakinleşmen için seni göl kenarındaki gizli yerimize götürdüm. Biraz kendine geldiğinde beni sevdiğini söyledin.”

Dudaklarını araladı. “Ben mi? Bunu neden daha önce söylemedin?”

“Çünkü bir kere daha söylemeni istedim,” dedim. “Kafanı biraz topladığında söylemeni bekledim. Gerçi biraz uzun sürdü ama olsun.”

Gülümsedi ve dayanamayıp onu öptüm.

Bedenim kendi arzusuyla üzerine çıktı. Ağırılığımı vermemek için kolumu kullanmak çok canımı acıtsa da sorun değildi. Bacaklarını iki yana açarken parmaklarıyla saçımı okşadı ve ona yaklaşmam için izin verdi. Son birkaç gündür hep bunu yapıyorduk. Tam sona ulaşacakken yarıda kesiliyordu.

Aniden irkildi, gözlerimi açıp “Ne oldu?” diye sordum. Dudağını ısırarak doğruldu. Ben de geriye çekildim,

tişörtünü ve sütyenini çıkarıp yere atmasını bekledim. Koyu renk saçlarının bukleleri göğsüne kadar uzanıyordu. Sırtarak dudaklarımı dudaklarına uzattım ama o oturdu ve şortuyla iç çamaşırını çıkararak yere attı.

Geçen hafta onu birkaç kere çıplak görmüştüm. Hatta bir kere, on altı yaşındayken perdeyi açık unuttuğunda görmüştüm. Onu ne zaman çıplak görsem, vücudumu adrenalin basıyordu. Önümde dizlerinin üzerinde durdu ve beni tutkuyla öpmeye başladı. Göğüs uçları göğsüme değiyordu. Gergin olduğunu anlamıştım çünkü titriyordu.

"Seviş benimle," diye fısıldadı dudakları dudaklarımın dibindeyken.

On altı yaşından beri dudaklarından bu sözün döküldüğü anın hayalini kuruyordum. "Emin misin?" diye sordum.

Gözlerinde pırıltıyla başını salladı. "Evet, eminim."

İhtiyacı olabilir diye biraz bekleyip ona zaman kazandırmak istedim. Sessiz kalmıştı ve kolumu acıtımdan tişörtümü çıkarayım diye yardım etti. Parmaklarıyla dövmemi okşadı, ona yazdığım şarkının sözleriydi ama bunu bildiğini zannetmiyordum.

Daha sonra pantolonumun düğmelerini açtı. Ona yardım etmek için, pantolonumu ve iç çamaşırımı indirdim. Cüzdanımdan prezervatif aldım, onu yatırdım ve bacaklarının arasına yerleştim.

"Emin olduğuna emin misin?" diye sordum tekrar.

Kahverengi saçları yastığa yayılmıştı ve üzerimizdeki ışık, başını sallarken gözlerinde yansımıştı. "Micha, hayatında hiçbir şey için bu kadar emin olmamıştım."

Aniden biraz tedirgin oldum. İlk defa değer verdiğim birisiyle sevişecektim ve bu çok farklı olacaktı.

Kendimi hazır hissettikten sonra, canını yakmamak için yavaşça içine girdim. O anda bacaklarını belime doladı ve gözlerini sınıksı kapattı. Acı çektiği için nefes alarak rahatlmasını bekledim. Gözlerini açtığında, içinde biraz daha derine girdim. Burnundan nefes verirken başı geriye gitmişti. İçine girip çıkmaya başladım. Yüzündeki acı ifade yavaş yavaş zevke dönüşmüştü ve gözleri parlıyordu.

Gördüğüm en güzel şey buydu.

Ella

İlk başta canım çok acıdı; beklediğimden de fazla acıdı. Seksin neden bu kadar büyütüldüğünü merak etmişim.

İçime girip çıkmaya başladığında ve derinlere girdiğinde içimi doldurduğunu hissettim. Acı geçmişti ve geriye sadece keyif kalmıştı.

Bacaklarımı iki yana açmıştım. O sırada beni öpüyordu. Beni o kadar ateşli bir şekilde öptü ki çözülmeye başladım, aklımdan ve bedenimin kontrolünü kaybettim. Boynumu öpüp ısırmaya başladığında başımı geriye attım. Sonra göğüslerimi öptü ve tekrar öpmeye başladık. Hareketleri sertleştiğinde, derinlere girdikçe ikimiz de tere bulandık. İçimde bir alev yandığını hissettiğimde ve her şey dağıldığında adımı bağırdım. Bir süre sonra hareketleri düzensiz olmaya başladı ve durdu.

Başını öne eğikti ve ılık nefesi boynuma değiyordu. Omzumu öptü, sonra dudaklarımı. En son bana baktı ve ıslak alnımdaki saçları geriye attı.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı memnun bir ifadeyle.

Dikkatle içimden çıkarken ona gülümsedim. Sonra beni kollarının arasına aldı ve rahatlamış, tatmin olmuş bir halde uykuya daldık.



Uyandığımda Micha'nın iççamaşırıyla oturmuş, *The Who*'nun "Behind Blue Eyes"ını çaldığını gördüm. Parmakları gitarın üzerinde dans ederken başını yana eğmişti.

Doğrudum ve yatak örtüsünü göğsüme çekerek gözlerimi ovuşturdum. "Neden depresyon şarkını çalıyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kapatmış şarkı söylüyordu ve kendini kaptırdığı belliydi. "Artık depresyon şarkım değil," dedi. Çalmaya devam etti.

Bacaklarımı altına aldım ve önünde diz çöktüm. "Ne zamandan beri?"

"Bana kendini açtığın geceden beri," dedi. "O gece bu şarkı çalıyordu. Artık bu şarkıyı ne zaman dinlesem aklıma hep sen geleceksin."

Gözlerimi kapattım ve onu dinlemeye devam ettim. Kadife sesi, tenimi okşuyordu. Çalmayı bıraktığında, gözlerimi açtım. Tam o anda üzerindeki örtüyü çekti. Bağırarak ve beni yatağa yatırırken kahkaha attı. Üzerimdeydi. Onu tutkuyla öperken, dudaklarındaki piercing'e biraz daha ilgi gösterdim.

"Sana bir şey söylemek zorundayım," dedi piercing'ini bıraktığımda.

Ses tonu pek hoşuma gitmemişti. "Evet?"

İçini çekti ve parmaklarıyla saçını karıştırdı. "Sanırım Naomi ve onun grubuyla turneye çıkacağım."

Doğrudum. Şoke olmuşum. Neredeyse alnımı alnına çarpacaktım. "Grubuna katılmayı mı istedi?"

"Evet, birkaç hafta önce teklif etti ama ona düşünceğimi söyledim." Sonra yana kaydı ve beni de kendine çekti. Bacaklarımı beline doladı, böylece ona karşı açık ve savunmasız kaldım. "Sanırım bunu yapmam gerekiyor yoksa hayatım boyunca pişman olacağım."

Aklımdan ıstık hızıyla düşünceler geçiyordu ama sakın kalmayı başardım. "Ne zaman gideceksin?"

Parmağıyla yanağımı okşayarak, "Birkaç gün sonra," dedi.

Gözlerimi kapattım ve düşündüm. Onu bırakmam gerektiğini biliyordum çünkü gitmezse içinde ukde kalacaktı. Ama gene de bu çok zordu.

Gözlerimi açtığımda zorla da olsa gülümsedim. "Vegas'ta beni ziyaret eder misin?"

"Geldiğimde seni tek bir an bile yalnız bırakmam," dedi ve beni öptü. "Söz veriyorum."

Ella

Yollarımızı ayırıp farklı maceralara uzanmadan önce Grady'yi ziyaret etmeye karar verdik. Hemşiresi Amy, beni arayıp Grady'nin hâlâ hastanede yattığını ama ziyaretçi kabul edecek durumda olduğunu söyledi. Dağların arasından geçerek Monroe Hastanesine gittik. Son birkaç günümüzün keyfini çıkarmak istiyorduk.

Parlak ve güneşli bir gündü. Yolun kenarındaki ağaçlar yemyeşildi. Başımı pencereden çıkardım, yolu izledim ve hayatta beni bekleyen sürprizler olduğunu hissettim.

"Ne yapıyorsun," diye takıldı Micha müziği kısarak. "Köpek mi olmaya çalışıyorsun?"

Başımı salladım ve parlak mavi göğe baktım. "Hayır sadece bu ılık ve harika günün tadını çıkarıyorum."

Güldü ve müziği açtı. Kasabaya girene kadar başımı içeri sokmadım.

Hastanenin önüne geldiğimizde, park yerinde mavi ve kırmızı ışıklar yanıyordu. Annemin cesedini almak için gelen ambulansı hatırladığımda midemin kasıldığını hissettim.

Micha elimi sıktı ve yanımda olduğunu söyledi. "Hazırsın, değil mi?"

Başımı salladım. Park yerinde el ele yürüdük ve otomatik

cam kapıdan geçtik. Bekleme odasında bir sürü insan vardı ve bir kadının kucağındaki bebek avaz avaz ağlıyordu. Resepsiyona doğru ilerlerken temizleyicinin kokusu burnuma doldu. Sekreter kız telefonda konuşuyordu. Genç bir kadındı, koyu renk saçlarını tepede topuz yapmıştı. Telefonu kapatıp bize dönerken Micha'yı süzdüğünü gördüm.

Ellerini masanın üzerinde birleştirerek "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Grady Morris hangi odada kalıyor öğrenebilir miyiz?" dedi Micha nazikçe gülümseyerek.

Klavyeye bir şeyler yazdı ve ekrana baktı. "İkinci kat, 214 numaralı oda."

Nazikçe başımızı salladık ve asansöre doğru ilerledik. Micha kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. Ben de rahatlığının keyfini çıkararak elimi arkaya cebime soktum. Odaya girdiğimizde içim bir an burkuldu. Grady'nin yatakta oturmuş, önündeki tabaktan yeşil jöle yediğini gördük.

Floresan ışığın altında çok solgun görünüyordu. Kolları neredeyse sadece kemikten ibaretti ve son gördüğümünden beri gözleri daha da çökmüştü. Bir makineye bağlıydı ve makineden bip sesi geliyordu. Elinin üzerinde serum vardı. Evden gelen bazı eşyalar duvara asılmıştı ve odaya biraz hava katmıştı.

Bizi görünce içtenlikle gülümsedi. "Tam istediğim gibi. Dünyada en çok sevdiğim iki insan beni ziyarete gelmiş."

Micha'dan uzaklaştım ve yatağın iki yanına sandalye koydum. Grady önündeki tepsiyi itti ve elini kucağına koydu.

"Pekâlâ, anlatın bakalım ne var ne yok?" diye sordu. Micha ile birbirimize baktık. "Odaya sarılarak girdiniz."

"Her şey Micha'nın suçu," dedim şakayla ve yan gözle ona baktım. "Bir bebekten farksız olduğunu ve kucağa ihtiyacı olduğunu söyledi."

Micha bana göz kırptı. "Evet ama sen de hemen kabul ettin."

Grady başını salladı ve dudaklarından cılız bir kahkaha çıktı. "Ah ikinizi birlikte görmek çok güzel." Sonra sustu ve dikkatini bana verdi. "En son gördüğümünden beri çok daha mutlusun."

"Evet, mutluyum," dedim ve kollarımı yatağına dayadım.

"Ama gene de aklın başka bir yerde," dedi endişeyle.

"Biliyorum," dedim. "Ama geçecek."

Cevabım onu mutlu etmişti. "Senin için köşede bir şey var."

Micha ile birlikte odanın köşesinde duran küçük kutuya baktık. Kutunun yanına gittim ve içine baktım. Küçükken kırdığım vazoyu elime aldığımda gülümsedim. Üst kısmında kırmızı desenler olan siyah bir vazoydu ama alt tarafı paramparçaydı. Artık bu vazoya çiçek konamazdı.

Elimde vazoyla ona döndüm. "Demek sakladın."

Omuz silkti. "Kırılmış olması değerini kaybettiği anlamına gelmez. Ve bunu sana, hata yapmanın çok normal olduğunu fark ettiğin gün vermek için sakladım."

Gözlerim sulanmıştı. "Teşekkür ederim Grady. Gerçekten çok teşekkür ederim. Her şey için çok sağ ol. Çocukluğumda beni rahatlatmış için ve her şeyin o kadar da zor olmadığını gösterdiğin için çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi sadece.

Yatağın yanına gittim ve ona sarıldım. Ağlamamaya çalışsam da birkaç damla gözyaşı aktı. Ama Grady'ye göstermeden hemen sildim.

Bir süre havadan sudan konuştuk. Sonra hemşire geldi ve nevrosimleri değiştirmesi gerektiğini söyleyip bizi dışarı çıkardı.

Micha ile birlikte, muhtemelen onu son görüşümüz olduğunu bilerek odadan çıktık. Eve dönene kadar, elimde kırık vazoyla ağladım. Ama yanımda Micha olduğu için her şeyin düzeleceğini biliyordum.

Micha

"Her şeyini aldığına emin misin?" diye sordu annem milyonuncu kez.

Ona babamla olanları anlatmadım. Zaten üzüntüsü ona yeterken daha fazla üzme istemedim. Bu, ondan sonsuza kadar saklayacağım bir sır olacaktı.

Yerde duran gitar kılıfını aldım ve çantamı omzuma attım. "Evet, her şeyimi aldım anne. Şimdi biraz rahatlar mısın? Beni deli ediyorsun."

"Özür dilerim," dedi. "Ah bekle. Yanında yeterince para var mı?"

Başımı salladım. Bu kadın bir gün endişeden ölecekti. "Tabii ki var."

Gözlerinde yaş birikmişti ve bana öyle bir sarıldı ki bir an nefes alamadım.

"Micha Scott, sen bir annenin sahip olabileceği en mükemmel çocuksun."

Aşırı dramatik tepkisine gülmek için dudaklarımı ısırđım. "Sadece birkaç ay burada olmayacağım anne. Biraz abartmıyor musun?"

Geri çekildi ve yanaklarına akmış maskarasını sildi. "Bu seni daha az özleyeceğim anlamına gelmiyor ki."

"Evet, geri döndüğümde ve yatağında tekrar sutyen bulduğunda bu dediğini bir daha düşün."

Kolumu okşadı ve kapıyı gösterdi. "Pekâlâ, hadi git."

Gülerek kapıya ilerledim. Naomi daha gelmemişti, ben de merdivenlere oturdum ve Ella'nın evine baktım. Beni yolcu edip etmeyeceğini merak ettim. Vedalardan nefret ederdi, bu yüzden odasının penceresini açtığını görünce çok şaşırdım.

Camdan ağaca geçip aşağı indiğini görünce daha da şaşırdım. Seksi bir straplez elbise giymişti ve saçları çıplak omuzlarını örtüyordu. Kollarını boynuma dolarken hiçbir şey söylemedi. Kulağıma değen nefesi sıcaktı ve yüzünü boynuma gömdü. Gitarımı ve çantamı yere bıraktım, onu kucakladım ve olabildiğince sıkı sarıldım.

"Seni çok özleyeceğim," diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

Elimi sırtında gezdirdim, gözlerimi kapadım ve kokusunu içime çektim. "Merak etme o kadar zor olmayacak. Göz açıp kapayınca kadar döneceğim ve tekrar başına bela olacağım."

İri yeşil gözleriyle bana baktı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni tarifsiz bir istekle öptü.

Ellerim, vücudunun her bir parçasına dokunmuştu. Her bir kıvrımı aklıma kazıdı. Teninin yumuşaklığını doya doya hissettim. Ağacın gövdesine sırtımı dayadım ve elimi elbisesinin içine soktum, her yerini hissetmek istiyordum.

"Pekâlâ Romeo, gitme zamanı," dedi Naomi arabadan korna çalarak.

İçimi çekerek Ella'yı bıraktım. "Seni her gün arayacağım," dedim.

Son bir öpücükten sonra arabaya doğru gittim. Arkamdan bana baktı. Kendine hakim olmaya çalıştığı belliydi. Yola çıktığımızda, peşimizden birkaç adım attı ve gözlerini ayırmadan beni izledi. Ama en sonunda görüş açısından çıktık ve birbirimizi göremedik.

Ella

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordum Lila’ya belki bininci kere.

Son kutuyu da arabasına koydu ve güneş gözlüklerini indirdi. “Hmmm... Bir düşünelim. Fazlalık olduğum ve istenmediğim bir eve dönmek ya da seninle kampusa gidip eğlenmek. Hangisi daha cazip?”

Tırnağımın arasına girmiş pisliği çıkardım. “Sadece emin olmak istedim.”

Elimi tuttu ve salladı. “Seninle gelmek istiyorum tamam mı? Hadi şimdi babana veda et de yola çıkalım.”

“Pekâlâ, hemen geliyorum.” Tam eve yürüyecektim ki Ethan’ın arabası yolumu kesti.

Pencerenin yanına gittim ve kolumu dayadım. “Demek mesajımı aldın?”

İşten yeni çıkmış gibiydi. Yüzünde ve kıyafetlerinde motor yağı vardı. Saçları da kirli görünüyordu. “Evet, gelip size veda etmek istedim.”

Başımı yana eğdim ve suçlayıcı bir bakış attım. “Buraya benim için geldiğini söyleme, inanmam,” dedim.

Elini kalbinin üzerine koydu ve sanki acı çekiyormuş

gibi yaptı. "Benim burada kalbim parçalanıyor sen ise dalga geçiyorsun. Tanrım, sen gerçek bir şeytansın."

"Evet, evet," dedim. Sonra geriye çekildim. Kapıyı açıp arabadan indi. "İki dakikanız var."

"Sanırım ikimiz arasında olanları biraz abartıyorsunuz," dedi.

"Eğer ikinizden biri bana neler olduğunu anlatsaydı belki de böyle yapmazdım."

Omuz silkti, sonra arabanın arkasına geçti. İçimi çekecek eve girdim. Babama veda edip gideceğimi ama birkaç hafta sonra Dean ile buluşmak için döneceğimi söyleyecektim. Uzun bir telefon konuşmasından sonra ve eminim Caroline'in iknası üzerine Dean işyerinden izin aldığı anda burada buluşmaya ve babamla ayrıntılı bir konuşma yapmaya karar verdik. Muhtemelen bu başıma gelen en zor olaylardan birisi olacaktı çünkü konuşma esnasında canımı yakacak pek çok şey duyacaktım.

Elimden geldiği kadarıyla umursamamaya çalışacaktım çünkü artık neyi kaldırıp neyi kaldıramayacağımı biliyordum.

Babam kanepede oturmuş, mikrodalgada ısıttığı yemeğini yiyordu. Önündeki masada da altı kutu bira vardı. Bir elinde de sigara yanıyordu. Televizyon izlediği için odaya girdiğimi fark etmedi.

"Selam baba," dedim kapıdan. "Ben yola çıkıyorum."

Şaşkın şaşkın gözlerini televizyondan ayırıp bana baktı. Gerçekten televizyon mu izliyordu yoksa düşüncelere mi dalmıştı merak ettim. "Ah, pekâlâ. Dikkatli gidin."

Terlemiş avuçlarımı sildim ve odaya girdim. "Birkaç hafta sonra Dean ile birlikte geleceğiz."

Tepsiyi kenara koydu ve bira aldı. "Neden?"

Rahatsızlık içinde avuçlarımı bacaklarıma sürdüm. "Seninle konuşmak istediğimiz bir şey var."

Birayı sehpaye koydu. "Dean'in hâlâ burada olduğunu zannediyordum."

Başımı salladım ve onu yalnız bıraktığım için biraz suçlu hissettim kendimi. "Bir iki hafta önce evine döndü... Baba, biz yokken lütfen kendine biraz dikkat et, olur mu?" Derin bir nefes alarak, "Bir de bu kadar çok içmesen keşke..." dedim.

Önünde duran biralara sanki yeni görmüş gibi baktı. "Ah, o kadar içmiyorum ki."

İçimi çektim ve koltukta yanına oturdum. "Eskiden içmiyordun ama şimdi içmekten başka bir şey yapmıyorsun."

Başını salladı. "Tamam, azaltmaya çalışacağım."

Bunu yapmayacağını biliyordum. Dean ile birlikte onu tedavi görmesi için ikna etmeyi o kadar istiyordum ki. Ona sarıldım ama o kendini geri çekti. Daha sonra, iyi olması için dua ederek yürüdüm. Ama gene de, değişmek için karar verene kadar onun için tek yapabileceğim yardım etmeye çalışmaktı.

Ella

Vegas'a geleli neredeyse iki hafta olmuştu ve her şey yolundaydı. Yaz için sanat dersine yazılmışım; müzedeki işim, insanlar gittikten sonra temizlik yapmak ve ayak işlerine koşturmak olsa da harika gidiyordu. Aynı zamanda psikolojik yardım da almaya başladım. Her ne kadar daha iyi olduğumu düşünsem de yalnız kalıp düşüncelerimin arasında kaybolduğumda içime bir karanlık çöküyordu. Ama terapistim çok iyiydi ve aldığım destek işe yaramıştı.

Lila hafta sonu için arabasını bana ödünç verecekti. Eve gidip Dean ile buluşacak ve babamla konuşacaktık. Eve yalnız gittiğime çok memnundum çünkü kendimi hazırlamak için yalnız geçireceğim on iki saatim olacaktı. Gene de, içimde bir yerlerde Micha'nın da benimle gelmesini isterdim.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" diye sordu Lila valizimi alıp odaya unuttuğum bir şey olup olmadığını görmek için göz attığımda.

Başımı salladım. "Merak etme, hem senin derslerin var." Girişte durdum, söylemem gereken bir şey vardı. "Lila, arabanı verdiğin için çok teşekkür ederim, sırf benimle olmak için burada kalmana da."

İçtenlikle gülümsedi. "Hadi ama dramatize etme. Sadece iki gün burada olmayacaksın şapşal."

Kahkaha attık. Binadan çıktık ve merdivenlerden indik. Kaldığımız yer, kampusun hemen yanındaydı ve Lila'nın arabası genellikle park yerinde olurdu. Kampus boyunca uzanan çimlere geldiğimizde, cebimde telefonumun çaldığını fark ettim. Cep melodim önce hüzünlü olsa da sonra neşeleniyordu.

"Tanrım gene mi?" dedi Lila abartılı bir şekilde başını geriye atarak. "Beş dakika birbirinizle konuşmadan duramıyorsunuz musunuz?"

"Hayır," dedim gülererek ve telefonu açtım. Lila rahat konuşayım diye uzaklaşmıştı. "Seattle'da hava nasıl peki?"

"Güneşli sayılır," dedi Micha, sesinden gülümsediğini anlıyordum.

Valizimin tekerleği bir çukura girdiği için hızlıca çekmek zorunda kaldım. "İlginç, orası yağmurlu diye biliyordum."

"Hayır, başımın üzerinde masmavi bir gökyüzü ve parlak bir güneş var," dedi. "Ve harika bir manzara karşındayım."

"İyi sevindim," dedim. Onu deliler gibi özlemiştim. "Haftaya buraya geliyorsunuz, değil mi?"

"Aslında planda bazı değişiklikler oldu," dedi. "Haftaya gelemeyeceğim."

Çimenlerin ortasında surat asarak durdum. "Hadi ya, peki."

Telefonda güldü. "Biliyor musun, böyle surat astığında çok güzel oluyorsun."

"Surat astığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Seksi bir şort giydiğini ve saçlarını topladığını nasıl biliyorsam öyle," dedi. Çevreme bakındım, kampus kalabalıktı ve insanlar koşturuyordu. "Hem kalçan da çok güzel görünüyor."

Valizimi yere bıraktım ve elimde telefonumla etrafımda

döndüm. Sonra park yerinde onu gördüm. Naomi'nin arabasının yanında duruyordu. Siyah pantolon ve dar tişörtünü giymişti. Gözleri gökyüzü kadar maviydi. Telefonu elimden attım ve ona doğru koştum. İnsanların, sanki bana deliymişim gibi bakmaları umurumda değildi.

Yanına yaklaşırken yavaşlamadım bile ve beni koşarken yakalayıp kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve onu öyle bir tutkuyla öptüm ki piercing'i neredeyse dudağıma delecekti. En sonunda ayrıldık ve gözlerimizde vahşi bir ifadeyle baktık. İkimiz de nefes nefeseydik.

Saçımı, kulağımın arkasına aldı. "Eve tek başına dönmene izin vereceğimi düşünmedin, öyle değil mi?"

"Ama sen bu hafta sonu çalmak zorunda olduğunuzu söyledin."

"Bir seferlik ben olmadan çalabilirler. Sen daha önemlisin."

Neredeyse ağlamak üzereydim. Endişelenerek, "Ella May, senin neyin var?" diye sordu. "Sürprizim hoşuna gitmedi mi?"

"Evet, öyle," dedim gözlerine bakarak. "Seni seviyorum."

Gülümseyerek, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Sonra da dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

İnsanların bizi izleyip fısıldamasını umursamadan derin derin öpüştük. Onlar için, park yerinde öpüşen sıradan bir çifttik ve gösteriş yapıyorduk belki. Ama bu noktaya gelmek için nelerden geçtiğimizi kimse bilemezdi. Kaç yıl harcanmıştı ama artık sorun değildi.

Bu ikimiz arasında bir sırды.

Teşekkür

Öncelikle, kendimi ofisime kilitleyip gecenin geç saatlerine kadar çalışırken, ev ve çocuklarla ilgilenen eşime sonsuz teşekkürlerimle başlamak istiyorum.

Ve gülümsemeden tek bir gün geçirmeme izin vermeyen üç çocuğuma da teşekkürler.

Kristin Campbell ve annem: sizler harikasınız. Size verdiğim her kitabı okuyor ve daha güzel hale getirmem için fikirlerinizi esirgemiyorsunuz.

Arabalar hakkında sorularımı yanıtlayan ve bana bilgi veren babama teşekkürler.

İsteyebileceğim en güzel kapak fotoğrafını hazırlayan, kapak sanatçısı Regina Wamba'ya da teşekkürler.

JESSICA SORENSEN'İN
SIR SERİSİNİN
İKİNCİ KİTABI YAKINDA!